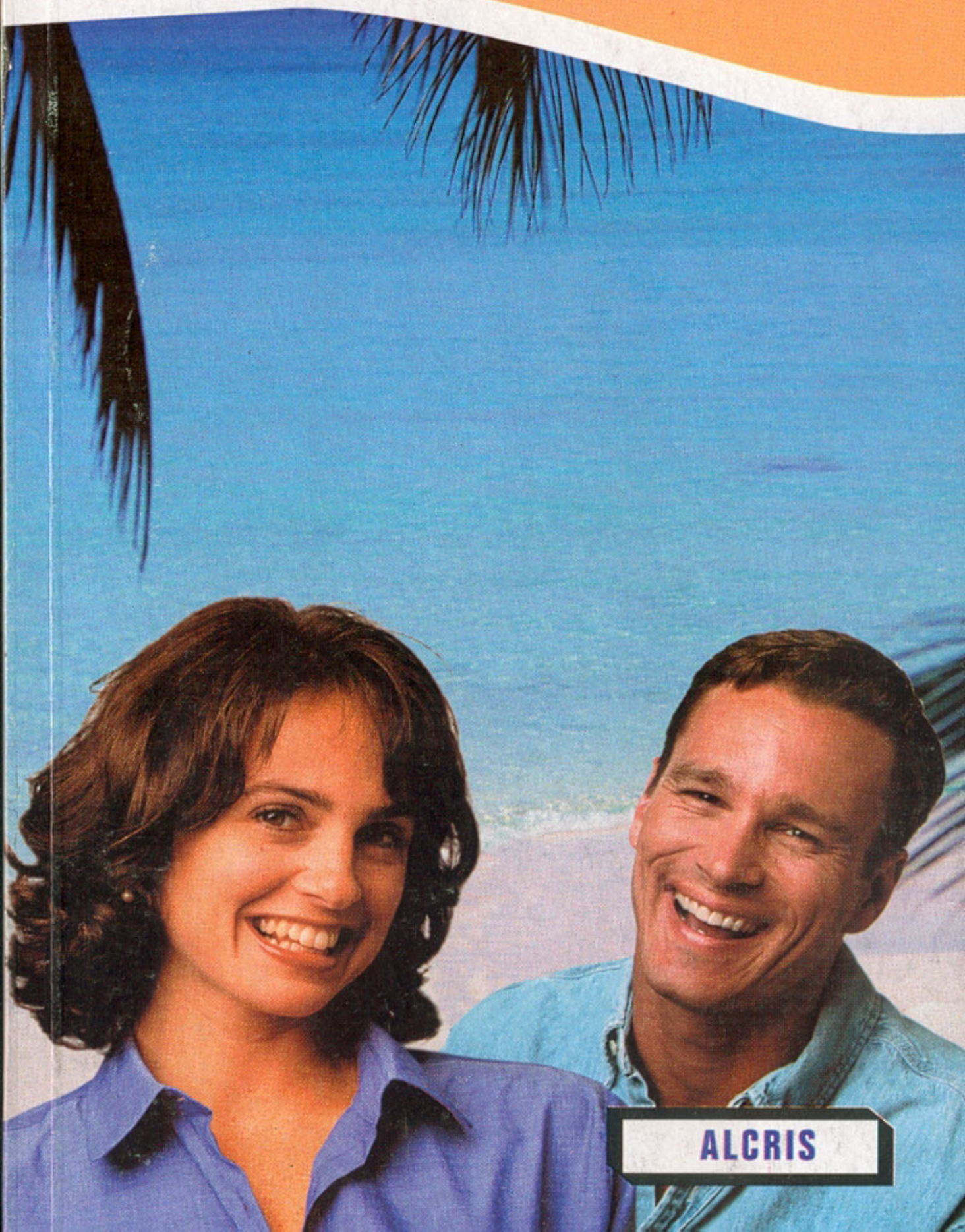

R COLECTIA
ROMANTIC

Elisabeth Bontemps

689

NU PIERDE SPERANȚA

ALCRIS

giannijollys

ELISABETH BONTEMPS

*Nu pierde
speranța*

Traducerea și adaptarea în limba română de
MARIANA COSTESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Ceva interesant la bord, în călătoria asta?

Toni Morelli se întoarse de la balustradă, zâmbind colegei sale, Carol Boyd, directorul croazierei. Părul ei negru, strălucitor, ridicat într-un coc în vârful capului, contrasta izbitor cu blondul sofisticat, strâns la spate, al Carolei, și deși uniformele lor roșu-aprins erau identice, existau foarte puține asemănări între ele.

– Da, admise Toni, cu vocea-i ușor răgușită, buzele ei generoase schițând un zâmbet malițios. Doi brunetei, înalți și foarte chipeși și câțiva nordici.

– Serios? Carole se lipi de balustradă, scrutând cu privirea spațiul de trecere spre pasarela ce conducea sus pe vas.

– Serios, răspunse Toni, sec. Nu-ți rămâne decât să le arunci soțiile sau prietenele peste bord și vei avea două săptămâni minunate.

Strâmbându-se, Carol întoarse capul.

– De ce oare, cei mai buni bărbați sunt întotdeauna ocupați?
De ce nu pleacă niciodată singuri în croazieră?

Pe mine nu mă mai interesează ce se întâmplă, după ce ne întoarcem în port.

Fără obligații, asta este deviza mea. După mine, cine s-a fript o dată într-un mariaj, suflă și în iaurt. Depărtându-se de balustradă, îi aruncă Toniei peste umăr. Ne vedem jos, iubito. Mă topesc în ploaia asta!

Într-adevăr, ploua mocnit, dar Toni nu luă în seamă picăturile care-i făceau părul negru să sclipească în mii de scânteii, îndreptându-și din nou atenția spre pasagerii grăbindu-se către pasarela acoperită.

Era la fel ca în fiecare croazieră. Își ocupă locul obișnuit, scrutând cu privirea nou-sosiții, așteptându-se, ușor temătoare, să recunoască vreunul dintre pasagerii trecuți de cincizeci de ani, care, plini de zel, anticipau călătoria de la Los Angeles în însoritele porturi mexicane: Cabo San Lucas, Mazatlan, Puerto Vallarta, Acapulco.

Era totuși puțin probabil să vadă vreo persoană pe care o cunoscuse cât trăise alături de Jay Stanford. Lumea pe care o frecventaseră, în timpul scurtului lor mariaj, ar fi ales pentru o astfel de călătorie un vas mai modern decât bătrânul, dar confortabilul Aztec Queen. Se zvonea că un potențial cumpărător al bătrânei doamne a mării, urma să fie la bord în această croazieră. Căpitanul Vance, care fusese la comandă încă de când ea era o adolescentă, nici nu confirmă, nici nu negă zvonul, dar

personalul de serviciu simțise dorința lui tacită ca totul să meargă strună în această călătorie.

Hiram Vance fusese mântuitorul Toniei în momentul în care aceasta nu știa încotro s-o apuce. Prieten apropiat al tatălui ei, un italo-american din Seattle, Hiram îi sugerase, într-una din rarele ocazii când părăsea vasul, să se angajeze ca asistent al directorului de croazieră. "Nimic nu se compară cu viața la bord", îi spusese acesta, pentru a-i alunga amărăciunea provocată de eșecul mariajului ei.

Asta fusese cu doi ani înainte, și Toni își cultivase talentul, necunoscut până acum, de a-i încuraja pe pasageri să se detașeze de viața de zi cu zi și să se bucure de jocurile, concursurile, balurile mascate și spectacolele de la bord. În același timp, reușise să uite de propria nefericire, acum gândindu-se numai ocazional la Jay Stanford, la căsătoria cu unul dintre cei mai promițători industriași ai Americii.

După unele rapoarte din presă, Jay nu mai era doar un tip promițător. El reușise. Profiturile din afacerile cu oțel, precum și din minele, miraculos activate, din Mid-West, păreau să-i fi picat în poală și acum era cunoscut drept cel mai tânăr industriaș care-și croise drum spre vârf dintr-o relativă obscuritate.

Numai că nimic nu-i picase în poală, Toni știa foarte bine. O ambiție nemiloasă îl condusese dintr-o copilărie plină de lipsuri, pe culmile cele mai înalte ale succesului. Și asta pentru că fusese gata să sacrifice orice alt lucru. Cum fusese căsătoria lor.

Dragostea înflăcărată care-i unise la început durase doar câteva luni de la căsătoria lor, apoi, treptat, începuse să se diminueze din

cauza prea multor nopți dedicate afacerilor, prea multor călătorii în afara orașului, care o lăsau pe Toni frustrată și singură. Iluzia șefului îndrăgostindu-se și căsătorindu-se cu una dintre angajatele lui, fusese doar prea reală.

Și Toni fusese o angajată promițătoare a departamentului de personal al companiei Stanford Industries. Chicago îi oferise perspective mult mai luminoase decât orașul său natal, Seattle, acest lucru fiind confirmat când fusese angajată ca director adjunct în departamentul de personal la Stanford Industries, la trei zile de la sosirea în Chicago. Se mutase din hotelul Wishort, pentru tinere necăsătorite, într-un apartament micuț, dar atrăgător, aproape de turnul în care-și avea sediul compania Stanford Industries, apartament unde, după luni de zile, Jay îi spusese, strâmbând din nas: "Ei bine, dacă altfel nu te pot avea, bănuiesc că trebuie să mă căsătoresc cu tine".

Venind de la un bărbat ca Jay Stanford, acea afirmație era fără precedent în trecutul lui amoros. Femeile, chiar și înainte să devină copleșitor de bogat, îl găseau atrăgător. Căsătorite sau nu, se întreceau în a-i atrage atenția, și Toni realizase, în noaptea nunții lor, că nu era deloc un novice în arta amorului. Dar asta n-o descurajase, știind că din acel moment urma să fie doar al ei. Ea dăduse frâu liber pasiunii unei fete de douăzeci și trei de ani, răspunzând, fără reținere, fiecărui sărut, fiecărei dezmiertări.

Dar fusese naivă să presupună că răspunsurile ei nevinovate puteau satisface plăcerile unui bărbat experimentat ca Jay Stanford. Afacerile lui erau într-o ascensiune vertiginoasă la vremea aceea, necesitând călătorii neprevăzute la New York,

Milwaukee, Mid-West. Și în toate aceste călătorii era însoțit de Gloria Powell, director adjunct în departamentul juridic al companiei. Înaltă, cu un trup atrăgător și părul blond natural, Gloria nu făcea niciun efort să-și ascundă, în prezența Toniei, privirile posesive îndreptate spre Jay.

O posesie pe care Toni o ignorase până în noaptea în care-l sunase pe Jay la hotelul din Cleveland, nerăbdătoare să aplaneze cearta pe care o avuseseră înainte ca el să părăsească luxosul apartament în care locuiau. Certurile născute din frustrare și singurătate deveniseră tot mai dese, cu fiecare plecare a lui.

Gloria răspunsese la telefonul din apartamentul lui, în ciuda orei înaintate, vocea fiindu-i seducător de răgușită când îi spusese: "Jay este la duș. Vrei să-l chem?"

Acea fusese noaptea în care Toni își făcuse bagajele și-l părăsise pe Jay.

Întoarsă în casa părinților ei din Seattle, așteptase ca el s-o sune, să vină și să-i spună că nu putea trăi fără ea, cum și ea simțea că parcă un organ vital îi fusese smuls din trup.

Dar nimic. Niciun telefon, nicio scrisoare, până la notificarea primită de la avocații lui, prin care era înștiințată că Jay intenționa să introducă acțiunea de divorț. Atunci, acceptase oferta căpitanului Vance de a se angaja pe vasul acestuia. Jay dorise să-și recapete libertatea și ea nu-i contestase acel drept.

Dând să plece, Toni mai aruncă o ultimă privire peste balustradă, când silueta unui bărbat singur ieși din spațiul de îmbarcare, îndreptându-se spre pasarelă. În ciuda pălăriei care-i ascundea fața, poziția umerilor, relevând siguranță de sine, și

pasul sprinten, puteau fi ale lui Jay. Chiar și geamantanul voluminos din mâna lui se adăuga asemănării, și mâinile lui Toni se încleștară din nou pe balustradă.

Oare nu se va sfârși niciodată această strângere de inimă în fața unei speranțe urmată de o crudă dezamăgire? Nu-l mai văzuse pe Jay de doi ani și jumătate, totuși apariția bruscă a acelui străin îi accelerează bătăile inimii și-i umezesc palmele.

Plecând brusc de lângă balustradă, Toni își spuse, intrând în căldura plăcută din interiorul vasului, că acel bărbat îi atinsese o coardă sensibilă doar pentru că, afară pe punte, își amintise de Jay. Cu ușurința unei practici îndelungate, își alungă din minte trecutul și pași în holul spațios de pe puntea de jos.

Zâmbind, se strecură printre pasagerii care așteptau să fie direcționați spre cabine. Nu era datorია ei să-i însotească la cabinele lor, dar deseori dădea o mână de ajutor, când nu erau suficienți stewarzi. Adora atmosfera plină de entuziasm din hol, la începutul fiecărei croaziere. Mulți dintre pasageri navigau pentru prima dată, aducând cu ei stresul și grijile din viața cotidiană. Dar după două săptămâni la bord, săptămâni pline de soare și distracții, aceiași oameni erau de nerecunoscut.

– Pot să ajut cu ceva? îi murmură ea lui Rick Warren, dându-și jos pelerina de ploaie.

Rick era contabilul vasului și-și luase foarte în serios îndatoririle.

– Mulțumesc, Toni. Cei de acolo sunt pentru puntea C, îi indică acesta un grup de zece-doisprezece călători, ce se agita în fața lifturilor. Poți să te descurci cu ei?

- Desigur, răpunse ea vesel, îndreptându-se spre grup.
Apăsând butonul liftului, li se adresă:
- Vă rog să mă urmați, vă conduc la cabinele dumneavoastră.
- Ooo! exclamă un tânăr, abia trecut de douăzeci de ani, aflându-se acolo, evident, pentru a se bucura de distracțiile promise în pliante. Ne aduci și cafeaua la pat, dimineața?
- Las această plăcere stewardzilor, îi replică ea încet.
- Ajunși pe puntea C, le spuse, cu drăgălășenie:
- Vă las acum să vă instalați și să vă familiarizați cu vasul. Dar mâine dimineață voi începe ziua cu gimnastică pe Sun Deck. În cabină găsiți toate informațiile despre activitățile de la bord și vă rog să vă alegeți ceea ce vă place.
- Tu îmi placi, murmură același tânăr, mergând în spatele ei pe coridorul ce părea fără sfârșit. Ce spui, ne întâlnim când vei fi liberă?
- Odată ce pornim la drum, voi avea foarte puțin timp liber, îi spuse Toni cu răceală, mulțumită că individul avea una dintre primele cabine din drumul lor.
- Când Toni se întoarse, în hol nu mai era niciun pasager, și Rick arăta foarte relaxat. Toni îi spuse, zâmbind:
- Înțeleg că nu mai este nevoie de mine.
- În ceea ce mă privește, întotdeauna este nevoie de tine, îi spuse Rick, cu o voce emoționată. Nu trebuie să ți se spună asta.
- Așa era. Toni știa că, la cel mai mic semn, Rick s-ar fi căsătorit cu ea și ar fi făcut tot ce-i stătea în putere, pentru a o face fericită. Era un bărbat drăguț, hotărât și serios – poate prea serios, își spuse ea, studiindu-i părul blond, pieptănat cu grijă spre spate, și

fața frumoasă. Jay era foarte serios, când era vorba de afaceri, dar cu ea fusese exact contrariul. Amândoi aveau un dezvoltat simț al umorului, fiind pe aceeași lungime de undă, chiar și în cele mai ridicole situații. Între ei se stabilise o legătură foarte strânsă, care era greu de distrus acum, când pentru Toni alți bărbați apăruseră la orizont.

Din nou Jay! De ce nu putea să-l uite? se întrebă furioasă, luându-și la revedere de la Rick și îndreptându-se spre cabina pe care o împărțea cu Carole, pe puntea E, deasupra sălii motoarelor. Divorțul era ultimul lucru pe care-l puteai obține într-un mariaj, și ea și Jay erau divorțați. Nimic, nici măcar incendiul care distrusese casa părintească din Seattle, curmând viața tatălui ei, nu putea șterge ultimele cuvinte ale mamei ei, de pe patul de spital.

– Scrisoarea... avocații lui Jay... au venit acum câteva zile. Mama ei își ridicase capul, cu ultimele puteri, pentru a o privi cu disperare pe Toni, în ochi. Găsește-ți un bărbat bun... care să aibă grijă de tine... să te iubească...

– Așa voi face, mamă. Toni fusese șocată, realizând că scrisoarea despre care vorbea mama ei trebuia să fie hotărârea de divorț, pe care o aștepta.

Ea nu făcuse nimic pentru a obține vreo copie. Era destul de ușor să intre în posesia uneia, când va veni timpul să-și dorească să se mărite din nou.

Se pare că a sosit timpul, cugetă ea, trântindu-se pe patul îngust, despărțit de al Carolei de masa de toaletă. Nu putea să continue la nesfârșit, amintindu-și de Jay și dragostea pe care o împărtășiseră odată. O parte din ea nu va uita niciodată nopțile

minunate, când pasiunea făcuse să dispară orice altceva, mai puțin dorința de a dăru, de a primi...

– Bună. Carole intră ca o vijelie în cabină, uitându-se cu un ochi critic la figura abătută a Toniei. De ce ești așa posomorâtă? Cumva contabilul nostru te-a lăsat pentru blonda fascinantă cazată pe puntea specială? Punându-și pe trupul atrăgător un halat de mătase, se îndreaptă spre baia din cabină. Atâta timp cât își ține ghearele departe de tipul atrăgător pe care l-am zărit urcând la bord în ultimul minut, nu mă voi certa cu ea. Se zvonește că domnul Brownlea va fi cu ochii pe hârbul ăsta, intenționând să-l cumpere.

– Nu te deranjează că un străin este la bord, spionându-ne fiecare mișcare?

Carole deschise ușa micului duș din baie.

– Nu, dacă asta înseamnă să se facă unele schimbări, foarte necesare pe aici. Cum ar fi, să ne mute în apartamente unde apa este fierbinte, nu călâie, sau chiar rece și unde nu ești obligat să adormi în zgomotul motoarelor.

– O visătoare. Toni zâmbi în direcția ușii închise de la baie. Niciun om de afaceri, interesat în profit nu și-ar caza personalul în apartamente ca cele descrise de Carole. Plătind, pasagerii aveau întotdeauna pretenții la confort, și așa era normal. Totuși, compania pierdea bani constant.

Acest gând conducea spre un altul. Oare domnul Brownlea era genul de om care să aprecieze adevărata valoare a lui Aztec Queen? Existau persoane care veneau anual în croazieră pe bătrânul vas, preferând lipsa aglomerației și atitudinea

prietenosă a echipajului. Factori care se resimțeau foarte puțin în plan financiar. Jay, cu perspicacitatea lui de om de afaceri, ar aprecia-o.

Oftând, Toni se ridică de pe pat. Dacă trebuia să se alătore echipajului pentru a-l impresiona pe domnul Brownlea cu valoarea vasului Queen, era mai bine să-și scoată din minte vreo comparație cu Jay.

– ... și sus... și jos... și sus... și jos... și... relaxați-vă.

Toni se ridică, urmărindu-i revenind la poziția de drepti, lăsându-și ușurați brațele pe lângă corp, culoarea sănătoasă din obraji lor dovedind beneficiul exercițiilor efectuate. Pentru Toni nu era niciodată o corvoadă programul de gimnastică de dimineață. Carole însă era în formă seara, preferând să-și petreacă primele ore ale dimineții în pat.

– Scuzați-mă, domnișoară, se auzi lângă ea vocea stewardului englez al căpitanului Vance. Domnul căpitan Vance vă cheamă la el în apartament.

– Acum? Toni se întoarse spre stewardul mititel și plin de zel.

– Da, domnișoară. Vă așteaptă în camera de zi.

– Oh. Bine, spune-i că vin imediat după ce mă schimb în uniformă.

– Iertați-mă domnișoară, dar domnul căpitan a spus să veniți așa cum sunteți.

– Bine, roboțel.

Voi fi acolo în două minute.

Toni își încruntă sprâncenele, îngrijorată, urmărindu-l pe steward îndreptându-se către apartamentul căpitanului. Era ceva

neobișnuit pentru căpitanul Vance, să cheme pe unul dintre angajați în apartamentul său, mai ales așa de dimineață.

Hyrarn Vance, cu figura lui prietenoasă, foarte familiară ei, se îndrepta spre bar, când ea bătu la ușă, pășind în cameră.

– Intră, Toni, o invită el, cu vocea lui răgușită. Îmi pare rău că te-am luat de la micul dejun, dar este ceva important.

– Bănuiesc, replică Toni, îndreptându-se spre bar și turnându-și cafea într-o ceașcă. S-a întâmplat ceva, domnule căpitan?

– Nu. Nu încă, cel puțin. Se duse lângă ea, întinzând automat mâna după o ceașcă de cafea. Poate ai auzit, Toni, continuă el, făcându-i semn să ia loc într-un fotoliu, că avem un pasager foarte important la bord.

– Domnul Brownlea? întrebă ea, cu subtilitate.

– Da. El... Reprezintă o companie care e posibil să fie interesată să investească în Queen. Făcu o pauză, apoi continuă, cu greutate: Nu este nevoie să-ți spun cât de important este, pentru continuarea călătoriilor, ca el să fie... plăcut impresionat de priceperea noastră, de buna impresie pe care am făcut-o în rândul pasagerilor noștri.

– Desigur, domnule. Sunt sigură că sunt în asentimentul întregului echipaj, când afirm că vom face tot ce este posibil pentru...

Vocea profundă îi întrerupse cuvintele bombastice.

– Știi că mă pot bizui pe echipaj, Toni. Numai că... oh, la naiba, sunt atâtea probleme cu vasul ăsta bătrân, încât nu văd ca cineva să-l considere o afacere profitabilă.

– Domnule căpitan, în zilele noastre, oricine poate pleca într-o croazieră spre Mexic, pe un vas de un lux inimaginabil, și foarte mulți o fac. Dar nicăieri nu găsești ambianța, serviciile și distracțiile oferite de Aztec Queen.

Hiram Vance râse pe înfundate.

– M-ai convins, Toni. Tot ce trebuie să faci este să-l convingi pe domnul Brownlea. Te așteaptă în apartamentul lui, chiar acum.

– Pe mine?

– Dorește să stea de vorbă cu fiecare membru al personalului în parte, începând cu tine. Probabil a aflat deja că Boyd nu este în cea mai bună formă până după-amiază.

Toni își termină cafeaua și se ridică în picioare.

– Mă duc să mă schimb, spuse ea, coborându-și privirea pe treningul umed de transpirație.

– Nu, interveni căpitanul îngândurat. Cred că ar fi mai bine să te prezinți în hainele de lucru. Așa va înțelege că membrii echipajului nu devin activi doar când începe să cânte orchestra.

Toni încă nu era convinsă că treningul era o ținută tocmai potrivită pentru un interviu, când bătu ușor în ușa apartamentului sase. S-ar fi simțit mult mai încrezătoare în uniforma alb cu roșu.

O voce înăbușită, bărbătească, îi spuse să intre și, deschizând ușa, Toni pătrunse în luxosul apartament. Din baia spațioasă din stânga ei, auzi invitația de a se simți ca acasă. Zgomotul unui aparat electric de ras o lămurii ce făcea ocupantul apartamentului. Așezându-se lângă fereastră, se întrebă iritată de ce bărbatul hotărâse să înceapă discuțiile cu echipajul, atât de devreme dimineața.

Probabil domnul Brownlea era la fel de arogant ca toți oamenii de afaceri de succes, pe care-i cunoscuse când era cu Jay. Siguri pe puterea pe care le-o ofereau banii, încrezători în propria lor invincibilitate.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, Antonia.

Toni înlemni, privirea rămânându-i fixată pe albastrul oceanului din spatele ferestrei. Trebuie că înnebunise! Domnul Brownlea avea vocea lui Jay, rostindu-i numele întreg, așa cum numai el o făcuse vreodată.

Își întoarse încet capul în direcția din care se auzise vocea.

Capitolul 2

– Tu?

Șocată, Toni cuprinse cu privirea trupul bine legat, părul des, negru și ochii cenușii, mai reci ca niciodată, în timp ce Jay intră în salon.

– Se pare că mă așteptai.

Vocea lui era la fel de fascinantă, ca întotdeauna. Toni și umezi buzele care i se uscaseră brusc.

– Îl așteptam pe domnul Brownlea.

– Din păcate, domnul Brownlea n-a putut veni. Îți țin eu locul.

Privirea plină de mirare a Toniei întâlnește ochii cenușii prietenoși. Există oare un domn Brownlea? Sau Jay, dintr-un motiv numai de el știut, se îmbarcase sub un nume fals? Odată ce șocul inițial de a-l revedea pe Jay se atenuă un pic, Toni fu cuprinsă de o imensă dezamăgire. Căpitanul Vance se bazase pe sensibilizarea domnului Brownlea, salvând astfel Aztec Queen. Minte analitică

a lui Jay va cântări instantaneu argumentele pro și contra, așa cum o făcea în toate afacerile și ea știa în care parte va inclina balanța. În plus, vasele de agrement nu intrau în sfera lui de activitate.

– De ce faci asta, Jay? întrebă ea cu o voce răgușită, clipind pentru a-și alunga lacrimile din ochii întunecați.

Pentru un lung moment, el o privi cu atenție, apoi spuse cu blândețe.

– Este chiar atât de important pentru tine?

– Normal că este important! replică Toni, cu înflăcărare. Căpitanul Vance se gândea că domnul Brownlea putea să-și convingă compania să... cumpere Aztec Queen.

– Întâmplător, Brownlea lucrează pentru mine. Ce te face să crezi că eu n-aș fi interesat să cumpăr? Jay își aprinse o țigară și se așeză pe pervazul ferestrei, lumina venită din spate făcând aproape imposibil de citit expresia de pe fața lui. Se părea că-și reluate obiceiul la care renunțase în timpul mariajului lor, spunându-i că n-avea nevoie de nimic altceva, în afară de ea.

– Tu? întrebă ea, pe un ton disprețuitor. Tu n-ai cumpărat niciodată ceva fără să ai un profit substanțial.

– Și Queen, n-o poate face?

– Ar putea, cu câteva îmbunătățiri.

– Câteva? Jay râse batjocoritor. Din câte am văzut până acum, trebuie revizuită din chilă până în vârful, sau cum s-o spune în termeni nautici.

– Dar merită, strigă Toni, mușcându-și buza. Jay, ai urcat la bord pentru a cerceta nava, sau ai avut, într-adevăr, vreun motiv ascuns?

– Am avut mai multe motive, admise cu seninătate, fixându-și privirea pe vârful aprins al țigării. În primul rând, să văd ce face soția mea, fără mine.

– Fac foarte bine și, oricum, nu cred că mai este treaba ta. Ai divorțat de mine, îți amintești?

Toni nu mai văzuse vreodată pe cineva înghețând, dar asta se întâmplă cu Jay. Singurul lucru care se mișca la el, era fumul albastru al țigării pe care o ținea aproape de față.

Apoi, lăsându-și mâna în jos, strivi țigara în scrumiera de metal.

– Tu n-ai fost niciodată divorțată, Toni.

Ești încă soția mea.

Nu mai exista niciun zgomot în salon, în afară de bătăile accelerate ale inimii Toniei ce-i răsunau în urechi, făcând-o să uite de orice altceva.

Foarte slab, auzi vocea fermă a lui Jay.

– N-ai primit scrisoarea mea, în care-ți spuneam că m-am răzgândit?

Vino aici și ia loc.

Chiar și prin bluza groasă de trening, simți căldura atingerii lui, când o ajută să se așeze într-un fotoliu, mângâind-o pe ceafă. Gestul o trezi la realitate, și Toni își ridică privirea uimită spre fața lui încordată.

– Aia trebuie să fi fost... scrisoarea despre care mi-a spus mama, înainte de... a muri, se bâlbâi ea. Cea care a ars în incendiu.

– Incendiu? Ce incendiu?

Jay se așează pe vine, lângă fotoliul ei.

– Casa... a ars acum un an. Tata a... murit pe loc, dar mama mai era în viață când m-am întors în Seattle. Mi-a spus despre... scrisoarea de la avocați. Am crezut... Își îngropă fața în mâini, încheind cu o voce înăbușită. Am crezut că era hotărârea de divorț.

Jay o cuprinse cu brațele, ridicând-o din fotoliu, și o strânse cu putere la piept.

– De ce nu mi-ai spus? gemu el, cu buzele lipite de părul ei. La naiba, dacă aș fi știut...

Toni se desprinse din îmbrățișare, nemulțumită că cedase cu atâta ușurință farmecului lui.

– De ce să-ți fi spus? întrebă cu amărăciune, ducându-se să se sprijine de batardou. Pe tine nu te-a interesat să vii să mă vezi... nici măcar pentru a-mi turna o minciună în legătură cu prezența Gloriei în camera ta, la miezul nopții.

Jay o prinse de braț cu atâta putere, încât Toni s-ar fi clătinat dacă n-ar fi ținut-o strâns de umeri.

– De asta ai plecat? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Din cauza Gloriei? Dacă Gloria se afla în camera mea la miezul nopții, se întâmpla doar în scop de afaceri.

– Și presupun că tu te răcoreai la duș după o ședință foarte fierbinte, nu? Ea ridică din sprâncene, batjocoritor.

– Gloria n-a însemnat nimic pentru mine, cu mult înainte de căsătoria noastră, replică el printre dinți.

Atunci, ca într-o scenă dintr-o comedie proastă, se auzi o scurtă bătaie în ușă și Gloria Powell intră în apartament. Zveltă, într-un costum-pantaloni roșu, ajunsese aproape de ușa dormitorului, fără să observe că Jay o ținea strâns de umeri pe Toni.

– Jay, trebuie să-ți repet că toată ideea asta este absolut... oh! Fața i se îmbujoră, devenindu-i apoi albă. Tu ești?

– Da, eu, confirmă Toni cu hotărâre, îndepărtând mâinile lui Jay și aruncându-i o privire disprețuitoare, înainte de a se îndrepta spre ușă. Dar nu vreau să vă întrerup discuția... de afaceri.

Simțindu-se în dezavantaj în treningul transpirat, Toni părăsi apartamentul, pornind către liftul ce urma s-o ducă la cabina ei.

Carol era încă sub plapumă.

Șocul de a se fi întâlnit, nu numai cu Jay, dar și cu femeia care-i destrămase căsnicia, îi creă o stare de deprimare.

Pregătindu-se pentru micul dejun, făcu un duș scurt și se schimbă în uniformă, brațele bronzate contrastând izbitor cu albul tricoului fără mâneci. Uimitor, era doar puțin trecut de opt și jumătate când intră în sufrageria din centrul vasului, unde personalul avea rezervată o masă.

De obicei, la prânz și la cină, la masa lor era mare veselie, generată în principal de subalternii Carolei și ai Toniei, dar acum, doar una dintre cele două asistente de la bord o salută pe Toni, când aceasta își ocupă locul la masă.

– Bună, Toni, îi spuse Trudy Fleming, posomorâtă. Ce mai faci?

– N-o să-ți vină să crezi, răspunse Toni cu tristețe, făcându-i semn unui chelner, care veni imediat lângă ea. Grapefruit, pâine prăjită și cafea, te rog, Mario.

Tânărul ridică din sprâncene.

– Cu așa o dietă, domnișoară Morelli, n-o să vă găsiți un bărbat demn de dumneavoastră.

– Atunci, va trebui să mă mulțumesc cu mai puțin, glumi Toni, cu o seninătate care era departe de starea ei de spirit.

De ce se hotărâse Jay să vină în croazieră pe Aztec Queen? Întrebarea o măcina. Nu putea să creadă că era serios interesat să cumpere bătrânul vas. După standardele majorității oamenilor de afaceri, acesta era ca proverbiul elefant alb, pe care ți-l dorești, dar este prea costisitor. Deci, altul trebuia să fie motivul lui Jay.

Ea? În niciun caz, avusese destul timp la dispoziție pentru o împăcare, dacă și-ar fi dorit. Dar pe el nu-l interesase să vină după ea în Seattle. O lăsase să plece, ca și când nu mai reprezenta absolut nimic pentru el. Biletul pe care i-l lăsase nu-i trezise nici cea mai mică bănuială despre gelozia ce o rodea când se întreba, de câte ori plecase din brațele ei, direct în cele ale Gloriei. De fapt, cealaltă femeie petrecuse mai multe ore cu el, decât Toni, soția lui.

Luând o linguriță din suc acidulat de grapefruit adus de Mario, Toniei îi reveni în minte faptul că încă mai era căsătorită cu Jay, că încă era soția lui.

Atât de mult timp crezuse că era o femeie liberă, divorțată, îndreptățită să se gândească la un alt mariaj, încât gândul că, legal, încă era legată de Jay, o uluia.

Legal. Ce însemna legea, când între un bărbat și o femeie nu mai exista nicio legătură sentimentală? Absolut nimic. Dispozițiile legale puteau fi combătute oricând.

Totuși, oare era sinceră cu ea, negându-și bățiile accelerate ale inimii, când Jay o luase în brațe în salon? În acele câteva momente, pentru ei, timpul parcă se întorsese înapoi. Întreaga ei ființă

tânjise să-i simtă trupul masculin explorând moliciunea caldă a trupului ei, să simtă dulcele triumf al posesiunii.

Toni trânti cu zgomot lingurița în farfurie, împingând brusc scaunul în spate.

– Te simți bine, Toni? Scoasă din starea de apatie, Trudy privi neliniștită în jur.

– Da, numai că nu... nu mi-e foarte foame în dimineața asta și tocmai mi-am amintit că trebuie să organizez competiția de înot a copiilor.

Cu această scuză improvizată, Toni părăsi sufrageria, trezindu-se, câteva minute mai târziu, în fața biroului contabilului, fără să-și amintească foarte bine ce căuta acolo. Marian Lester, ajutorul contabilului, o privi contrariată. Nu mai era niciun secret că Marian era interesată de Rick Warren și că Rick o aprecia, în principal, pentru calmul de care dădea dovadă în relațiile cu clienții mânioși, sau în situațiile de criză, iminente într-o călătorie.

– Rick este cu domnul căpitan, acum, îi spuse aceasta Toniei. Pot să te ajut cu ceva?

Toni se uită pierdută la ea, apoi, cu un efort deosebit, își adună mințile.

– Ăă... da. Aș dori o listă cu toți copiii sub doisprezece ani, pentru concursul de înot de după-amiază. Poți să-mi dai așa ceva?

– Normal, îi răspuse Marian sec, ținând cont că eu o voi dactilografia.

Cu un aer arogant, porni spre un mic birou în care erau ținute documentele vasului. În câteva minute se întoarse cu o hârtie dactilografiată cu posibillii participanți la competiție.

– Mulțumesc foarte mult, spuse Toni, absentă, coborându-și privirea pe listă, când Rick Warren se opri lângă ea.

– Bună, Toni, o salută acesta, pe un ton plin de afecțiune, care o făcu pe Marian să strângă din dinți. Îți pot fi de vreun folos?

– Nu, mulțumesc, m-a ajutat Marian.

Rick o urmă spre ușa de intrare în hol.

– Ne vedem diseară, după cină?

Nu era ceva neobișnuit pentru ea să facă seara o scurtă plimbare cu Rick pe punte, abordând, de obicei, un subiect foarte drag lui – debarcările de odinioară pe țărmurile Americii de Nord ale unor căpitani celebri, precum Valdez, Cook, Vancouver. În seara asta însă Toni știa că avea alte lucruri la care să se gândească.

Lucruri precum prezența stânjenitoare a lui Jay pe puntea luxuriantă de jos. Și Gloria...

– Nu în seara asta, Rick, răspunse ea, pornind spre lift. Croaziera asta va fi diferită de celelalte, am impresia.

Pentru ea, urma să fie. În momentul în care intră în sufragerie, era conștientă de starea tensionată în care se afla, stare care se amplifică pe măsură ce înainta printre mesele pasagerilor radiind de fericire, în drumul ei spre cea a echipajului.

Părea inevitabil ca, odată ce-și ocupase locul la masa rotundă, să nu-și plimbe privirea prin încăpere și să întâlnească ochii neprietenoși ai lui Jay, la masa căpitanului.

După un lung moment, ochii îi sclipiră la femeia care-l ținea posesiv de braț pe Jay. Gloria.

Cinei tihnite îi urmă dansul, în holul frumos decorat de lângă salon. În afară de grupul de tineri care alesese discoteca de pe Sun

Deck, majoritatea pasagerilor își petrecu cel puțin o oră în atmosfera de bună dispoziție din salonul Bronze, unde se putea dansa pe ritmuri mai lente, între mini spectacolele de calitate, susținute de staruri foarte cunoscute ale scenei și ecranului.

Prezența Toniei la această seară deosebită nu era absolut necesară, prin urmare, când Rick se aplecă la urechea ei și-i spuse: "Nu vrei să iei o gură de aer?" se ridică bucuroasă și-l urmă pe puntea din fața holului.

– Care-i atmosfera la masa ta, în croaziera asta? îl întrebă Toni, pășind alături de el pe punte.

– Ca de obicei, mormăi Rick. Așa cum masa căpitanului era în centrul atenției, în Salonul Acapulco, la fel era și masa contabilului, în salonul Mazatlan. Existând două sufragerii, toți pasagerii puteau lua masa în același timp. Două fete bătrâne, pline de speranță, și două cupluri căsătorite de mult.

– Cel puțin, de data asta nu vei mai avea probleme, îl tachină Toni, referindu-se la cele două fiice, deloc atrăgătoare, ale unui fanatic religios și soției acestuia, cu care împărțise masa în ultima croazieră. Fetele făcuseră tot posibilul să-i facă viața imposibilă.

– Nu voi mai avea nicio problemă dacă voi spune că mă așteaptă o soție în port, spuse Rick foarte serios, prinzând-o de braț și trăgând-o lângă balustradă. Știi că sunt nebun după tine, Toni.

– Oh, Rick... Nepuntincioasă, Toni își fixă privirea în ochii lui albaștri. Ce putea să-i spună? Că fostul et soț... nu, soțul ei... se afla la bord, și că era la fel de atrasă de el ca atunci când era doar o puștoaică naivă care lucra în subordinea lui?

Nu, ar fi fost culmea să-l lase pe Jay Stanford să intervină în viața ei, acum. O făcuse să sufere prea mult în trecut.

– Arată-mi, Rick, spuse ea, lipindu-se brusc de trupul lui, arată-mi cât de nebun ești după mine.

Rick îi răspunse, așa cum se aștepta, strângând-o în brațe și sărutând-o cu afecțiune, o afecțiune care niciodată nu se va transforma în înflăcărea lui Jay, când făcuseră dragoste.

La naiba cu Jay! Oare nu va putea uita niciodată tulburarea pe care i-o provoca doar un simplu sărut al lui Jay? Având senzația că o umbră se mișcase în apropierea lor, se desprinsese din îmbrățișarea lui Rick, trecându-și mâna prin păr. Ce importanță avea dacă un pasager văzuse doi membri ai echipajului sărutându-se? Aproape toți erau mult prea preocupați de propriile lor probleme, pentru a-i interesa și ale altora.

– Încă ești înnebunită după bărbatul ăla al tău, o acuză Rick, fără menajamente.

– Eu... Toni se întoarse brusc, uitându-se drept în ochii lui.

– Nu poți accepta o legătură cu un alt bărbat, nu-i așa, Toni? Trebuie că era un tip grozav.

– Era, spuse Toni calm, prinzându-se de balustradă și fixându-și privirea pe marea întunecată. Numai că, întâmplător, nu era genul meu.

Simțind mâna lui Rick pe umărul gol, își reprimă un tremur.

– Care este genul tău, Toni? Cineva ca mine? Prinzând-o de braț, Rick o întoarse cu fața la el.

– Nu știu, Rick, îi replică, nervoasă. Te rog... lasă-mă singură, acum.

– Cu plăcere, răspunse acesta cu răceală, plecând de lângă ea.

Toni îl urmări îndepărtându-se, apoi își întoarse capul spre marea înspumată. Când pasagerii se vor trezi dimineată, vor fi ancorati în Cabo San Lucas, cel mai sudic punct al peninsulei Baja. Toată ziua, bărcile vor face curse între vas și primul port de escală din itinerarul croazierei.

De ce se întorsese Jay, să-i stârnească amintirile? Ea ar fi putut să-și găsească mulțumirea și fericirea alături de Rick.

Jay se afla la bord doar de douăzeci și patru de ore, totuși distrusese o relație care ar fi putut să meargă bine.

– Îl urăsc, murmură ea cu voce tare.

Jos, în cabină, se foia neliniștită în pat, când Carole se furișă în încăpere cu mare grijă, poticnindu-se de măsuța dintre paturi.

– Nu-i nimic, Carole, spuse Toni, ridicându-se și aprinzând lampa de lângă ea. Nu dormeam.

– Slavă Domnului. Carole își dezbracă rochia și se trânti pe patul ei. Cum se face că ești în pat, așa devreme?

Două noaptea nu este chiar așa devreme, observă ea privind ceasul de pe masă.

Ignorându-i răspunsul, Carole își scoase cerceii și lanțul de la gât și le puse la loc pe masa de toaletă.

– Am de gând să mă distrez de minune în croaziera asta, îi spuse lui Toni. Mike nu este un Adonis, dar este simpatic și va fi o plăcere să fiu cu el două săptămâni.

– Mike?

– Mike Parish, o lămuri Carole, punându-și cămașa de noapte și întinzându-se pe pat. Aproape acuzator, se întoarse să-i spună

lui Toni: Este divorțat și absolut singur. Cum de ți-a scăpat, din punctul tău de observație, de sus?

– Îmi pare rău, murmură Toni, amuzată. Probabil că s-a strecurat pe sub ochii mei de vultur. Cum este?

Carole se opri din drumul spre baie.

– Nu este urât, dar nici n-ar face senzație la Mister Univers. Nu se compară cu domnul Brownlea, desigur... care este de vis. Nu l-ai întâlnit încă? Din fericire, în acel moment, Carole dispăru în baie, Toni fiind scutită de a mai răspunde.

În cursul zilei, o văzuse foarte puțin pe Carole și acum se gândea că probabil era mai bine. Jay, evident, dorea să mențină mitul despre misteriorul domn Brownlea, având motivele lui. Era posibil, oare, ca el să fie interesat să cumpere și să repare vasul Queen? Ar fi o provocare, cu siguranță, și una diferită de tot ce experimentase până acum. Era greu de crezut că Jay se afla la bord pentru ea.

O adusese cu el pe Gloria Powell, cel mai mare dușman al ei.

Capitolul 3

A doua zi dimineață, Toni fu chemată din nou în apartamentul șase, dar de data aceasta nu se mai îmbracă în uniformă, ci într-un sort alb și un tricou bleu-pal fără umeri și cu un decolteu adânc la spate. Majoritatea pasagerilor plecaseră cu bărcile spre țărm, însă Toni se hotărâse să rămână la bord. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit, era să-i întâlnească pe Jay și pe Gloria, în mica stațiune mexicană.

– Sunt în timpul meu liber, îi spuse pe un ton sever lui Jay care, îmbrăcat la fel de lejer ca ea, deschise ușa apartamentului, la care ea bătuse cu putere.

– Există vreun membru al echipajului care să aibă vreodată liber? o întrebă el, cu o răceală care o înfioră. De fapt, exact despre asta voiam să discutăm. Intră.

Toni îl urmă resemnată până în salon, observând fără să vrea că numai Jay putea arăta atât de bine în sort.

– Ai fost vreodată la Cabo San Lucas? întrebă aceasta, aruncându-și privirea pe fereastră spre orașul scăldat în razele soarelui.

– Nu, din câte îmi amintesc, răspuse Jay, îndreptându-și privirea în aceeași direcție. Și sunt sigur că mi-aș aminti un loc cu un astfel de nume.

– Se spune că este fantastic să pescuiești aici. Scoți din adâncuri o mulțime de trofee minunate, pe care să le iei acasă și să-ți decorezi pereții.

El o fixă cu o privire disprețuitoare.

– Poți să renunți la poveștile astea încântătoare ale directorului de croazieră, cât ești aici. După cum ți-am spus, vreau să discutăm despre protocol.

– Protocol?

Jay își vârî mâinile în buzunarele șortului, apropiindu-se de fereastră.

– Seara trecută ai fost surprinsă, împreună cu un alt membru al echipajului, într-o – se opri, încruntându-se – într-o postură care solicita foarte puțin imaginația unui spectator. Ideea este să-i convingi pe pasageri să se gândească la o eventuală aventură romantică pe mare, nu pe membrii echipajului.

Toni făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Ce-l interesa pe el că...? Cu o voce înăbușită, spuse:

– Dacă te referi la incidentul cu Rick Warren...

– Exact la el mă refer, îi aruncă el iritat, întorcându-se spre ea și fixând-o cu ochii lui cenușii, ca de oțel. Te afli aici ca să-ți faci datoria, nu să produci dezgust pasagerilor.

– Poftim?

– Pe viitor nu va mai exista niciun fel de adulter, niciun fel de aventură amoroasă pe dunetă. Pentru simplu fapt că ești o femeie măritată și...

– Asta este ceva ce intenționez să remediez în clipa în care voi ajunge în Los Angeles, i-o tăie ea, furioasă. Un divorț acum este doar o formalitate legală. Poți să fii sigur că primul lucru pe care-l voi face, va fi să contactez un avocat!

Jay ridică din sprâncene, afișând o nepăsare exasperantă.

– Nu cred că vei face așa ceva, Antonia. Ești o fată miloasă, din câte îmi amintesc, și n-ai suporta să-i ai pe căpitan și echipajul pe conștiință.

– Pe conștiință? Asta e o glumă! Spre deosebire de tine, eu n-am atâta putere.

– Este posibil, spuse Jay zâmbind, atât de încrezător în sine, încât Toni îl privi cu suspiciune. De fapt, aș merge până într-acolo încât să afirm că soarta vasului, a căpitanului și a echipajului se află în mâinile tale.

– Încetează cu prostiile, Jay. De ce nu spui adevăratul motiv pentru care ai venit în croaziera asta? Să fiu a naibii, dacă mă pot gândi la vreunul credibil.

– Nu poți? Întrebă el șoptit. Apropiindu-se de ea își trecu mâna încet peste conturul obrazului ei, făcând-o să tresară instinctiv la atingerea pe care, deși o aștepta, o și înspăimântă. Jay strânse din buze.

– Foarte bine, o să-ți spun de ce am venit. Am aflat unde lucrezi, începu el lipsit de entuziasm, ușoara lui ezitare

spunându-i Toniei că probabil angajase câțiva detectivi particulari s-o caute, și mi-am zis că situația asta trebuie să înceteze. Vreau să te întorci acasă cu mine, Toni, să fii din nou soția mea.

– Niciodată! Răspunsul fu absolut instantaneu, venind parcă din adâncul sufletului ei, unde păstra toată suferința îndurată. Șocul se transformă în furie, și privirea ochilor ei căprui se fixă în ochii lui insensibili. Prin urmare, ai ajuns să-ți rezolvi afacerile folosind șantajul, da?

– În orice relație de afaceri există o fărâmă de șantaj, chiar și în relațiile personale.

– Asta a însemnat mariajul nostru pentru tine, nu-i așa? spuse Toni, cu amărăciune, mutându-se lângă fereastră. O relație de afaceri.

– Cred că știi că nu este adevărat. Nu poți avea o memorie atât de scurtă.

– Am o memorie excelentă, îl contrazise ea, cu și mai mare amărăciune în glas. Îmi amintesc perfect toate acele zile și nopți fără de sfârșit, când soțul meu era mult mai interesat de călătorii și tranzacții, decât să facă în așa fel încât mariajul nostru să fie unul reușit.

Toni îi simți mâinile calde și tremurânde pe umerii goi.

– Ți-am spus, la vremea aceea, că nu va fi așa la nesfârșit, îi șopti el. Doi ani, ți-am spus atunci, doar atât. Dar tu n-ai putut aștepta, nu-i așa, Toni?

Mă voiai numai pentru tine, într-o perioadă când, pur și simplu, nu era posibil.

– Și acum este posibil, asta vrei să spui?

– Asta vreau să spun. De acum înainte, afacerile mele se derulează de la sine, trebuie doar să le supraveghez. Vom avea timp pentru tot ceea ce doreai să faci, și să avem... un copil.

Toni se uită la el, furioasă.

– Să nu îndrăznești să mă mituiești cu o astfel de promisiune. Când mi-am dorit un copil, pe care să-l iubesc și de care să am grijă, n-ai fost de acord. Acum este prea târziu pentru toate astea, Jay.

– Asta crezi? Jay o trase spre el, scrutându-i cu privirea fața palidă. Asta crezi, Toni?

Cu disperare, Toni realizează că furia ce o cuprinsese doar cu un moment înainte, dispăru, când îi simți parfumul familiar al trupului ieșit recent de sub duș și răsuflarea caldă pe față.

– Nu, protestă ea, dar chiar și pentru urechile ei, sunetul era departe de a fi convingător. Jay ignoră protestul lipsit de vlagă, lipindu-și buzele de ale ei... și ea se simți pierdută.

Gura lui păru să aibă puterea unui șoc electric, deschizând porțile amintirilor, invadându-i simțurile cu binecunoscuta pasiune dintre ei. Niciodată nu fusese nevoie de mai mult decât o atingere, o mângâiere, sau un sărut, pentru a aprinde, în oricare din ei, flacăra dorinței.

Instinctiv, ca o floare care se deschide sub soare, Toni își depărtă buzele.

Câteva momente mai târziu, o voce tunătoare îi răsună în urechi.

– Ai o gură ca de catifea, Antonia, și un trup făcut pentru dragoste.

Parcă pentru a-și demonstra spusele, Jay își strecură mâinile sub tricoul ei de bumbac, cuprinzându-i sânii frumos modelați. Atingerea îi tăie Toniei respirația, conștiința ei oscilând între dorință și teamă. Teamă că va ceda din nou atracției lui, că își va relua rolul de soție neglijată, în timp ce Jay va continua să-și urmărească propriile interese.

Nu, își spuse categoric, smulgându-se din brațele lui și îndepărtându-se, trăgându-și tricoul peste sânii goi, într-un gest instinctiv. Nu-i va da încă o dată ocazia să facă asta.

– Toni?

N-are niciun rost, Jay, spuse ea gâfâind, nu vreau să mai trec prin ce-am trecut.

Jay o prinse de braț, întorcând-o cu fața la el.

– Ce naiba vrei să spui? Ți-am spus că lucrurile vor sta altfel, de acum încolo. Nu mă crezi?

– Cred că asta gândești în momentul ăsta, Jay, dar mă vei azvârli ca pe un ziar vechi, dacă va apărea vreo problemă în afacerile tale.

Jay își trecu mâna tremurândă prin părul scurt și des.

– Dacă aș face-o, ar fi numai pentru a asigura viitorul nostru.

– Viitorul tău, îl corectă ea, mărimd distanța dintre ei. Al meu se îndreaptă acum în altă direcție.

– Cu stimabilul contabil?

– Cel puțin, cu el știu cum va fi. Voi avea o viață normală și liniștită, alături de Rick.

– Serios? Cu un bărbat care stă pe mare nouăzeci și cinci la sută din timp? Jay se încruntă. Sau, asta este ideea, nu?

Un bărbat pe care-l interesează mai mult vasul decât patul.

Toni își simți obraji cuprinși de flăcări. Nu asta-i venea și ei în minte, de fiecare dată când se gândea serios să se mărite cu Rick? Un om simplu și nepretențios, care probabil îi va dărui copii, pentru a idealiza dragostea pe care o simțise odată față de un bărbat ca de oțel. Abia acum, sub ochiul critic al lui Jay, Toni realizează cât de egoistă era. Rick merita mai mult. Însă, înainte să deschidă gura, Jay luă inițiativa.

– Dar să lăsăm teoriile, spuse acesta, cu brutalitate. Dacă nu vrei ca vechitura asta și echipajul ei să fie date uitării, vei accepta condițiile mele.

– Și anume? întrebă ea șoptit.

– Să-i dai papucii lui Rick și să reiei relațiile cu mine, ca soție a mea.

Toni își fixă privirea, plină de curiozitate, în ochii lui.

– De ce faci asta, Jay? Te cunosc foarte bine, trebuie să ai un scop.

– Să zicem că vreau să te salvez de la o soartă mai rea decât moartea, așa cum va fi mariajul tău cu Rick. El nu este făcut pentru o femeie pasională ca tine.

Toni ignoră remarca.

– Nu pot să apar acum, brusc, și să le spun, căpitanului Vance și celorlalți, că de fapt nu sunt divorțată. Și culmea, pentru a pune vârf la toate, că misteriosul domn Brownlea, din apartamentul șase, nu este altcineva decât Jason Stanford, soțul meu!

– Foarte bine, conchise Jay în stilu-i caracteristic, nu trebuie să le spui că sunt soțul tău. Și întâmplător, deocamdată îmi convine

să nu știe cineva cine sunt. Le poți spune că, brusc, te-ai îndrăgostit nebunește de domnul Brownlea și el de tine. Ce zici?

Toni își ridică privirea, iritată.

– Ei știi că nu sunt genul să mă îndrăgostesc brusc de cineva, mai ales de omul care are puterea să pună pe picioare sau să distrugă Aztec Queen.

– Poate te vor privi ca pe o eroină, atunci, una care ar merge până-n pânzele albe pentru a salva bătrânul vas, spuse el cu viclenie.

Toni strânse din buze.

– Te aștepti să mă întorc la tine, pur și simplu ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat?

– Exact, confirmă Jay.

– Și Gloria? Nu așteaptă să-i acorzi toată atenția, în călătoria asta spre pitorescul Mexico? Am realizat, din surprinderea ei când m-a văzut, că habar n-avea că lucrez pe Queen. Brusc, Toni făcu ochii mari, semn că se luminase. Sau, asta ai și urmărit, nu? Ai venit în croaziera asta pentru a o concedia pe Gloria, folosindu-mă ca pe o baricadă.

Probabil, în cele din urmă te-a strâns cu ușa, ca să scapi de mine și să faci din ea o femeie onorabilă, nu-i așa?

– Nu s-a pus niciodată problema unei căsătorii între Gloria și mine, răspunse el cu fermitate, scoțând pachetul de țigări din buzunar.

În timp ce-și aprindea una, Toni continuă cu supozițiile.

– De ce ai stopat brusc formalitățile de divorț?

– Mi-a fost util, în momentul acela.

– Sunt convinsă, îl ironiză ea, simțindu-se profund rănită de ceea ce realizase. De când îi spusese că încă mai era soția lui, în sufletul ei începuse să pâlpâie un licăr de speranță, speranța că el se răzgândise în privința divorțului pentru că nu putuse suporta o ruptură definitivă între ei. Acum, află că se înșelase.

– Gloria este perfectă ca amantă, îl întărită ea, dar n-o vezi jucând rolul soției supuse, așteptându-te cu mâncarea caldă, așa cum făceam eu, să vii acasă doar atunci când îți permitea timpul. Ea ar fi o nevestă foarte pretențioasă, nu-i așa, Jay?

– Încetează, Toni, interveni Jay, pe un ton plictisit. Nu știi nimic despre contribuția Gloriei în companie. Și da, la naiba, a fost mereu prezentă, când am avut nevoie de ea. Să nu-ți imaginezi că n-am avut nevoie de inteligența unei femei, de multe ori, cât am fost căsătoriți, dar n-am profitat de asta vreodată. Încrederea n-a fost niciodată punctul tău forte.

– Nici naivitatea, replică Toni, scurt, făcând câțiva pași spre ușă. Trebuie să ies de aici, mormăi, mai mult pentru sine.

– Poți să-mi dai răspunsul la cină, unde vei fi invitata mea.

– Nu pe vas, îi aruncă ea peste umăr. Membrilor echipajului nu le este permis să se amestece cu pasagerii.

Jay își ridică o sprânceană, cu sarcasm.

– Mă îndoiesc că domnul căpitan Vance îmi va refuza, tocmai mie, plăcerea minunatei tale companii. Acel "tocmai mie" o făcu pe Toni să strângă din dinți, la gândul că, probabil, căpitanul va accepta orice pentru a-l mulțumi pe domnul Brownlea. Dar, am putea mânca și undeva pe țarm. Tu trebuie să cunoști cele mai bune locuri, de-acum.

– Normal. Toni îi aruncă o privire cu coada ochiului. Regulile sunt valabile numai la bord, și în nicio croazieră n-a fost lipsă de bărbați neînsoțiți.

– Presupun că există totuși o limită, spuse el nepăsător, ca și când ar fi discutat despre prețul bananelor. Vreau să spun că după o seară romantică pe țarm, cuplurile se despart la intrarea pe pasarelă.

Toni se forță să-i imite râsul Carolei și reproduce cuvintele pe care le auzise de multe ori de la colega ei de cameră.

– Când te întorci înainte de ivirea zorilor, cui îi pasă în ce cabină te descâlți?

– Înțeleg. Bine. Jay își frecă mâinile. Ce zici, ne întâlnim la șapte în locul de unde pleacă bărcile spre oraș?

– Am de ales?

– Nu. Am vrut doar să fiu politicos.

Fără vreun alt cuvânt, Toni ieși trântind cu putere ușa în urma ei, ignorând liniștea din zona greu accesibilă a vasului, când un steward scoase capul din cabina însoțitorilor de bord. Toni îl recunoscu pe Pearson, un englez cu mai puțin tact și discreție decât stewardul căpitanului.

Figura lui Pearson arăta mult interes. Cu siguranță, știa din ce apartament iesise Toni, și că bărbatul înregistrat ca Brownlea trebuia tratat cu menajamente.

– S-a întâmplat ceva, domnișoară?

– Nu. Mi-a scăpat ușa din mână.

Stewardul continuă să se uite după ea, plin de curiozitate, și Toni era convinsă că până seara toți urmau să afle că între ea și

importantul pasager avusese loc o ceartă grozavă. "Am văzut-o cu ochii mei" parcă îl auzea Toni spunând, "și categoric, el a aruncat-o afară și a trântit ușa în urma ei".

Grăbindu-se către biroul colegilor de jos, Toni ridică din umeri, socotind că n-avea nicio importanță, întrucât chiar în aceeași seară va fi văzută cinând cu Jay în Cabo San Lucas de aproape o sută de pasageri, nu numai de câțiva membri ai echipajului.

Muzica de dans era dulce și feerică. Cina, preparată, atât în stil mexican cât și în stil american, fusese minunată.

Totul fusese pregătit pentru o seară romantică, și Toni își dori să se poată întoarce cu un an, doi în urmă, la primele luni ale căsătoriei cu Jay. Dacă ar fi cunoscut atunci aceste prețioase momente de relaxare pe mare, pulsul vieții vibrante din Mexic...

Mâna i se strânse pe mâneca de bumbac a cămășii lui Jay. Ar fi fost minunat. Acum, era prea târziu. Viața lui Jay era planificată după propriile lui interese, și niciunul din planurile acestuia nu luase vreodată în calcul sentimentele ei, dorințele ei. Încă de la început, ea rămăsese în umbră. Niciodată n-ar putea fi altfel cu Jay, în ciuda promisiunilor că pe viitor rolul lui în afaceri va fi doar de supraveghetor. A se întoarce la el ca soție, n-ar însemna mai mult decât aceeași suferință. Și asta n-ar mai putea suporta.

– Oh, Toni! se auzi vocea plină de surprindere a Carolei, care dansa cu atleticul Mike, ochii ei albaștri devorând chipul frumos al lui Jay. N-ai spus că vii aici, în seara asta.

– Nici tu, replică Toni sec recunoscătoare lui Jay, care din câteva mișcări, în ritmul muzicii, o depărtă de curioasa Carole.

Întâlnirea în cabina lor, la ora șase, fusese scurtă, amândouă grăbindu-se să facă duș și să se transforme în frumusețile radioase ale serii. Că reușiseră, se vedea în privirea plină de adorație a lui Mike, în felul în care mâna lui Jay se mișca încet pe spatele gol, oprindu-se pe pielea catifelată a gâtului ei.

Jay întotdeauna făcea asta, gândi ea visătoare, adunându-și forțele pentru a se concentra la ceea ce-i șoptea la ureche.

– Îți amintești săptămâna aia pe lac, la casa de la țară? Când am completat masa sărăcăcioasă cu pește din lac?

Toni își luă capul de pe umărul lui, indignată.

– Nu cred! Dacă ar fi trebuit să ne bazăm pe ceea ce pescuiai tu, am fi murit de foame!

– Oh, mă rog, nu-mi amintesc prea bine perioada aia. Zâmbetul îi pieri brusc, când îi puse capul la loc pe umărul lui, șoptindu-i: Dar îmi amintesc foarte limpede cum am făcut dragoste pe plajă, cu apa clipocind la picioare.

Toni închise ochii, neputincioasă, copleșită de intensitatea dorinței ce o făcu să se lipească și mai strâns de trupul lui Jay. Cât de bine își amintea de pasiunea nestăpânită ce-i lăsase gâfâind pe nisip. Apoi, dimineața...

– Și dimineața următoare te-au chemat colegii la serviciu, nu-i așa? Nu, nu colegii – Gloria.

N-am putut fi nici măcar o săptămână singuri. Era oare un sacrificiu chiar atât de mare? O amărâtă de săptămână, într-un an întreg?

– Era vorba de o afacere importantă, dragă. Gloria a făcut ceea ce a crezut că era mai bine.

Toni se desprinsese din îmbrățișarea lui și porni, legănându-se ușor, spre masa lor. Jay își imagină probabil că pașii ei nesiguri se datorau vinului băut. Dar nu era așa. Toate traumele vechi se năpustiseră din nou asupra ei, cufundând-o într-o suferință pe care o simțise deja până în adâncul sufletului.

– Vreau să mă întorc pe vas.

– Hai să bem o cafea mai întâi. Jay făcu semn unui chelner. Toni își bău cafeaua, care-i limpezi mintea suficient pentru a realiza că Jay o manipula din nou.

Muștrându-se pentru nebunia de a-l lăsa să creadă că își făcuse un obicei din a reveni târziu pe vas și a se descălța în cabina oricărui bărbat cu care se întâmpla să fie, mintea începu să-i lucreze cu repeziciune. Cunoștea fiecare colțișor de pe Queen, deci va fi simplu să scape de Jay, când ajungeau la bord.

Asta va fi simplu, da. Greu va fi să lupte împotriva propriilor instincte, de a-l însoți de bunăvoie pe Jay în apartamentul lui, de a simți din nou căldura trupului încordat, mângâierea brațelor lui puternice. El, cu siguranță, își dorea asta și Dumnezeu era martor, și ea își dorea.

Dar cum va fi după aceea, când afacerile îl vor face din nou s-o dea deoparte, ca pe o jucărie cu care te joci doar când ai chef?

Toni își îndreptă privirea spre luminile de pe vas, care se tot apropiau. Era plăcut să simtă căldura trupului lui Jay lipit de ea, brațele lui înconjurându-i protector talia. Dacă măcar... Dacă măcar...

Întreaga ei viață părea să se fi învărtit în jurul acestor două cuvinte nostalgice. Cuvinte fără rost, exprimând lucruri care ar fi

putut să se întâmple și totuși nu s-au întâmplat niciodată. Exact ca un leopard care n-avea puterea să-și schimbe petele, Jay era incapabil să renunțe la pasiunea vieții lui, afacerile. Va exista întotdeauna o afacere care să-i capteze interesul.

– Fac o înțelegere cu tine, spuse Toni, pornind în fugă spre treptele înalte ce urcau la bord, pe partea laterală a vasului. Dacă mă găsești, mă ai.

– Toni?

Disperarea din vocea lui fu ca un imbold pentru picioarele ei, care-și urma ră drumul familiar, în sus pe scări, până pe punte, oprindu-se în spatele coșului din față. Spațiul de acolo era rezervat echipajului pentru pauze, și era puțin probabil ca Jay s-o găsească acolo.

Îi părea bine, sau rău? Nodul ce i se pusese brusc în stomac îi spuse că-i părea rău... foarte rău.

Capitolul 4

A doua zi dimineață se trezi înainte de șase, surprinsă că dormise atât de bine. Patul Carolei era neatins, semn că aceasta petrecuse noaptea cu Mike. Din puținul pe care i-l spusese Carole despre mariajul ei, Toni înțelesese aversiunea tinerei față de căsătorie.

Totuși, Carole era oare cu adevărat fericită, trecând de la un bărbat la altul, dintr-un pat într-altul? Ridicând din umeri, Toni intră în baie. La urma urmei, nu era treaba ei.

Motoarele vasului porniseră deja când își făcu apariția pe punte, câteva minute mai târziu, îmbrăcată pentru ora de gimnastică. Era o înțelegere tacită între ea și Carole, ca Toni să facă exercițiile cu entuziaștii, la o oră la care Carole prefera să viseze încă.

Toniei îi plăcea să se scoale devreme, așa că n-o deranja și, în plus, avea o oră sau două libere după-amiaza.

Cabo San Lucas dispăruse, după ieșirea din golf, și Toni se duse să se servească din cafeaua pusă la dispoziție pentru pasagerii matinali.

Marian Lester, adjuncta contabilului, își turna o ceașcă de cafea din ibricul imens.

– Oh, tu ești!

Considerând că era prea devreme pentru a-și pierde timpul cu o înfruntare voalată, Toni își umplu ceașca și o urmă pe cealaltă fată la una dintre mesele de pe punte.

– Mi-e teamă că fac parte dintre cei care sunt în cea mai bună formă dimineța devreme, spuse ea cu un zâmbet trist, punându-și cafeaua pe partea opusă Mariane și trăgându-și un scaun.

Marian își fixă privirea în ceașca pe care începu automat s-o rotească.

– Mă gândeam că vei fi... ocupată cu altceva, în dimineța asta.

– Serios? Ce te face să crezi asta?

– Erai cu domnul Brownlea, aseară. Marion luă o gură bună de cafea. Eu și pe Rick te-am văzut.

Toni făcu ochii mari de uimire. Nu pentru că Marian o văzuse cu Jay, ci pentru că aceasta fusese cu Rick. Deodată, îi trecu prin gând că Rick și Marian formau un cuplu perfect. Erau același gen, de o moralitate ireproșabilă și... da, cu aceleași concepții despre viață.

– Ai fost cu Rick aseară?

– Este vreo problemă? sări să se apere Marian .

– Nu, normal că nu. Mă bucur că ai fost cu el.

– Mulțumesc, Doamnă Generozitate, îi aruncă tânăra, cu acreală. Bănuiesc că pentru cineva ca tine nu înseamnă nimic să dea papucii unui bărbat, când un altul mai bogat apare la orizont.

– Nu este așa, Marian. Niciodată n-a fost ceva serios între mine și Rick.

– Încearcă să-l convingi pe el asta! Toată seara s-a străduit să arate că se distrează în compania mea, dar pot să-ți spun că era ros de gelozie. Mi-a acordat aceeași atenție pe care i-o acorzi unei fosile!

Toni se uită uimită în ochii celeilalte fete. Putea fi atrăgătoare, dacă ar fi acordat puțină atenție înfățișării sale, dacă ar fi cunoscut câte ceva despre șiretlicurile feminine.

– Marian, eu... eu țin foarte mult la Rick. Este un tip minunat, bun, politicoș, tot ce-și poate dori o fată, dar... Toni își fixă privirea în ceașca de cafea. Vezi tu... eu sunt încă îndrăgostită de soțul meu și niciodată n-aș putea iubi un alt bărbat, așa cum îl iubesc pe el.

Apoi, spre surprinderea ei, Marian spuse:

– Cred că știi ce vrei să spui. Și eu aș simți la fel, dacă aș fi căsătorită cu Rick și... oh, la naiba! De ce am spus așa ceva?

– Pentru că asta simți, bănuiesc, răspunse Toni, trecându-și privirea peste fața și părul fetei. Este uimitor, câtă încredere în sine poate da unei femei o coafură nouă și puțin ruj pe buze. De ce nu încerci?

– N-aș ști de unde să încep, spuse Marian, cu mâhnire.

– Poate că nu, dar Donna de la salonul de înfrumusețare știe foarte multe despre păr, iar eu te-aș putea ajuta cu machiajul.

Marian o privi cu suspiciune.

– De ce ai face-o?

– Pur și simplu, mă gândesc că Rick merită pe cineva ca tine, o fată care-l iubește cu adevărat.

– O să mă mai gândesc, spuse Marian brusc, ridicându-se, fără vreun alt cuvânt, să-și ducă ceașca goală pe masa de serviciu.

Toni ridică din umeri, spunându-și în gând: n-ar trebui să mă aștept la miracole – și n-ar trebui să încerc să planific viața altora, în locul lor. Rămase pe loc încă vreo două minute, ascultând valurile spărgându-se de vasul Queen care-și urma cursul către următoarea oprire, Mazatlan.

Se plănuseră câteva petreceri pe plajă, ea și Carole urmând să supravegheze două dintre ele. Asta nu era absolut necesar, dar căpitanului Vance îi plăcea să aibă pe cineva la țârm, pentru ca lucrurile să meargă cât mai bine.

Mai mulți pasageri ieșiseră deja pe punte și Toni schimbă câteva amabilități cu unii dintre ei, în drumul spre puntea însoțită de jos.

Grupul ei de gimnastică era strâns în spațiul dintre coșuri. Dându-și jos jacheta de la trening, Toni luă poziția de drepti în fața lor și, adresându-le un zâmbet fermecător, spuse:

– Bună dimineața! Și felicitări că ați reușit să vă ridicați din pat! Să începem cu câteva exerciții de încălzire.

Ora evoluează cu exerciții din ce în ce mai dificile, până când un texan între două vârste interveni gâfâind:

– Drăguță, dacă ... n-ai fi ... o fată atât de frumoasă ... n-aș mai face așa ceva ... niciodată.

– Oh, haideți, domnule Branch, replică Toni, suntem abia la încălzire.

– Ei bine, spuse el târăgănat, relaxându-și picioarele lungi, oi fi tu frumoasă, dar mă îndoiesc că mă voi încălzi mai mult decât sunt.

Grupul își pierduse deja tragerea de inimă, și Toni încheie lecția, amintindu-le, în timp ce ei porniră spre micul dejun:

– Nu vom mai ține ore de gimnastică până după Mazatlan, dar voi fi foarte bucuroasă să ne întâlnim atunci.

Rămasă singură, se îndreptă spre locul unde-și lăsase jacheta, când auzi o voce ironică, strigând de pe puntea de sus:

– Nu-ți face iluzii că vei mai prinde din nou vreunul dintre leneșii ăia!

Ridicându-și privirea, Toni îl văzu pe Jay la balustrada punții Bridge. După un moment de ezitare, îi aruncă scurt:

– Mă îndoiesc că domnuli căpitan Vance va fi încântat să afle că i-ai făcut pasagerii "leneși" – și, cel puțin, au avut curajul să se ridice din pat și să iasă pe punte, dimineața asta!

– Dacă este o ironie la adresa mea, este nejustificată, căci am făcut cincizeci de flotări, până la șapte.

– Felicitări, îi spuse Toni cu o voce acră.

Jay se menținuse întotdeauna într-o formă excelentă, în ciuda foarte puținului timp liber pe care-l avea. Sala de sport pe care o amenajase în subsolul clădirii Stanford era folosită de el mai mult decât oricine altcineva, și-și încuraja și pe angajați s-o facă.

– Acum, scuză-mă, spuse ea cu un suav sarcasm, mă duc să iau micul dejun.

– Ia-l cu mine.

– Nu, mulțumesc, mănânc la masa personalului. Jay? Vocea îi deveni aproape un țipăt, când el își trecu un picior peste balustradă, se prinse cu mâinile de ea, lăsându-și trupul să atârne între cele două punți. Ce ai de gând să faci?

Ochii i se măriră de spaimă, câteva secunde mai târziu, când el sări pe punte, drept în fața ei, cu ochii sclipindu-i de satisfacție.

– Nu fi atât de îngrijorată, iubito, a fost doar o mică săritură.

Toniei i se tăie respirația de mânie.

– N-ai decât să faci circ pe toată puntea, din partea mea. Numai că bătrânul Queen n-are nevoie de o astfel de reclamă.

Jay se încruntă.

– Ești meschină. Nu erai așa.

– Am învățat să fiu, din proprie experiență. Toni încercă să treacă pe lângă el. Acum, te rog să mă scuzi, am foarte multă treabă în dimineața asta.

– Toni, stai. El o prinse de braț. Vreau să vorbesc cu tine despre seara trecută, și despre alte lucruri.

– Ai spus tot ce aveai de spus la tine în cabină, ieri. Toni își eliberă brațul din strânsoarea mâinii lui. Și tot ce-ai spus s-a rezumat la un șantaj. Tu ești cel care a devenit meschin, Jay.

Ochii lui deveniră parcă două bare subțiri de oțel.

– Puteam să fiu meschin seara trecută, după ce ai fugit de mine, dar n-am fost, nu-i așa?

– Asta numai pentru că n-ai știut unde sunt!

– Oare? o întreabă el șoptit, prinzând-o de mijloc. Vrei să-ți arăt unde ai fost?

Fără menajamente, o trase în spatele unuia din coșuri, în spațiul rezervat echipajului.

– Ei bine? întrebă el rânjind.

Toni se încruntă, întorcându-și privirea spre spate. Erau complet feriți de ochii lumii.

– Dar cum...?

– Să nu crezi că mi-am pierdut timpul lenevind. Ar trebui să-ți amintești cât mă gândesc înainte de a investi banii în ceva. Probabil știu mai multe despre planul vasului ăsta decât tine.

– De asta nu mă îndoiesc! Toni își ridică privirea spre el. Semnele de încordare din jurul ochilor și ai gurii existau încă, dar parcă erau mai puțin evidente ca atunci când urcase la bord.

– Dacă... ai știut unde sunt, de ce n-ai...?

– De ce n-am venit după tine, să te iau cu forța? o completă el sarcastic, apoi continuă cu o voce blândă. Pentru că nu așa vreau să se petreacă lucrurile între noi. N-am folosit niciodată forța și n-o voi face nici acum. Și știu că nici nu va fi nevoie.

– Ești foarte sigur de tine, nu-i așa?

– În ceea ce te privește, da. Brațele lui o înconjură, trăgându-i trupul fără vlagă spre el. Coborându-și privirea pe fața ei, îi spuse, cu un glas răgușit:

– Vrei să-ți arăt și asta?

Toni fu incapabilă să reziste presiunii trupului lui încordat și se forță să-și ridice capul pentru a întâlni gura lui Jay.

Buzele lui se mișcară încet, stăruitor, dezarmând-o complet, stârnind vechea pasiune care, acum era convinsă, va exista întotdeauna între ei.

– Jay... șopti Toni cu o voce tremurândă, punându-și fruntea pe pieptul lui. N-aș... n-aș mai putea să trec din nou prin ce am trecut.

Se părea că Jay știa ce voise să spună. Prinzând-o de bărbie, o forță să se uite în ochii lui.

– Ți-am spus, nu va mai fi nevoie. Știu, a fost dureros pentru tine, iubito, dar n-am avut ce face... atunci. Acum, lucrurile merg strună și am de gând să fiu numai al tău.

– Cum o să fie posibil, Jay? Afacerile sunt viața ta, ai muri fără ele.

– Tu ești viața mea... și am să-ți dovedesc asta. Nu, lasă-mă să termin. Fac o înțelegere cu tine, spuse Jay, ridiculizând cuvintele ei de seara trecută. Nu-ți voi cere să-mi faci vreo promisiune, până când vei fi pregătită. Singurul lucru pe care ți-l cer este să uiți trecutul și să mă lași să te cuceresc din nou. Vei face asta?

Toni înghiți în sec.

Emoția puternică o lăsă fără cuvinte. Dar tot ce conta era că Jay o dorea, că spusese "Tu ești viața mea", ca și când ar fi fost convins de asta.

El o sărută din nou, parcă pentru a întări cele spuse, apoi prinzându-i cu mâna bluza de trening, înjură încet, înainte de a spune:

– Țsta trebuie să fie cel mai nesuferit articol de îmbrăcăminte, pentru un bărbat.

Toni izbucni în râs.

– A fost conceput de o femeie, pentru a-i descuraja pe masculii prădători.

Devenind brusc serios, Jay îi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte.

– Să nu încerci să mă mai descurajezi... te rog.

Toni scutură din cap, ochii strălucindu-i de o imensă fericire. Dacă Jay sesizase ezitarea din spatele acelei fericiri, o ignorase, căci se aplecă și o sărută ușor pe vârful nasului.

– Bine. Du-te la muncă, acum. Dar am de gând să-i cer căpitanului să stai la masa mea la cină.

Abia când cobora scările spre puntea ei, Toni își aminti de Gloria. Oare cum urma să fie masa de seară în trei?

***

Carole intra grăbită în cabină, când Toni tocmai ieșea. Rochia albastră de seară era bătătoare la ochi în lumina zilei, și ea își plimbă privirea plină de invidie peste bluza albă și fusta plisată ale uniformei Toniei.

– Cum faci că arăți mereu așa de proaspătă și de serioasă? Își exprimă ea nemulțumirea, scoțându-și sandalele și îndreptându-se spre masa de toaletă.

Cu mâna deja pe clanța ușii, Toni se întoarse spre Carole.

– Bună dimineța și ție! Cum a fost?

– Cum a fost ce? Întrebă ea iritată, căutându-și fermoarul de la spatele rochiei.

– Mike, îi replică Toni calm.

Cealaltă ridică din umeri.

– Este foarte bun. Singura lui problemă este complexul vinovăției. Crede că dacă mi-am petrecut noaptea cu el, trebuie să se însoare cu mine.

– Și ar fi chiar așa de rău?

– Oh, pentru Dumnezeu, Toni, nu începe și tu! Eu sunt foarte mulțumită cu stilul meu de viață... de fapt, se opri din drumul spre baie, aruncându-i Toniei o privire deloc prietenoasă, nu ți-ar strica să-ți trăiești și tu puțin viața.

– Mă simt foarte bine așa cum sunt.

Carole se încruntă, plimbându-și privirea pe fața Toniei.

– În mod normal te-aș contrazice, dar ești puțin schimbată, în dimineața asta. Să fie ceva legat de întâlnirea de aseară cu cel mai important pasager de pe Queen Aztec?

– Pur și simplu, mi-a cerut să-l însoțesc pe țârm, pentru că era singur, replică Toni prudent. Era prea devreme să spună cuiva, chiar și Carolei, că Jay era soțul ei și că probabil urma să fie din nou împreună.

Carole era neîncrezătoare.

– Un bărbat ca el, să ajungă la mila unei fete? Fii serioasă, Toni. Dar ce-i cu felina aia blondă cu care este?

– De fapt, nu este cu ea. Ea este... consilier la compania lui.

– O poveste convenabilă, spuse Carole ironic. De câte ori mă întâlnesc cu ei pe vas, stă lipită de el ca un melc turtit, aruncând priviri amenințătoare oricărei femei care se apropie prea mult de el. Întorcându-se, îi aruncă peste umăr Toniei. Evident, are în mână un carnetel și un pix.

Acum, te rog să mă scuzi, vreau să intru și eu din nou în rândul lumii.

– Vrei să ții tu prelegerea despre Mazatlan? îi strigă Toni din ușă.

– Desigur. Și tu o ții pe cea despre Puerto Vallarta. Între timp, poate te ocupi de biletele de autocar pentru turul Mazatlanului, căci după prelegere începe nebunia. Cobor și eu să ajut, cât de repede pot.

O oră mai târziu, după micul dejun, Toni porni spre biroul contabilului.

– Bună, Rick.

– Oh... bună dimineța, Toni.

Citindu-i dezaprobarea pe față, Toni simți o strângere de inimă. Ținea la Rick – se gândise chiar să se mărite cu el – și nu dorea să existe resentimente între ei.

– Îmi dai banii pentru biletele de autocar?

– Desigur. Fără vreun alt cuvânt, se ridică și plecă, întorcându-se după câteva momente cu o casetă neagră cu bani.

– De data asta, încearcă să faci calculele corect, bine?

Toni se uită la el șocată.

Să încaseze banii pentru bilete și să returneze caseta intactă, nu era punctul ei forte, dar înainte, Rick o scosese întotdeauna din impas. Acum o privea ca pe o străină, și încă una pe care n-o plăcea prea mult.

– O să mă străduiesc, răspunse înțepată, întorcând capul când Rick strigă după ea.

– Te-ai distrat bine aseară cu pasagerul?

Toni se răsuci brusc pe călcăie, fixându-l din nou cu privirea, obrajii înroșindu-i-se de mânie.

– Da, mulțumesc. Tu?

– Eu n-am fost cu un pasager. Contravine regulamentului companiei, cunoști asta. Întâlnindu-i privirea plină de dispreț, Toni făcu un pas spre el și coborând vocea, întrucât un grup de pasageri gălăgioși intră în hol.

– Domnul Brownlea este un pasager foarte special, știi doar.

– Cu siguranță, a fost special pentru tine. Văd asta foarte bine.

– Și Marian n-a fost specială pentru tine?

– Asta este altceva.

– Așa a fost și întâlnirea mea cu domnul Brownlea, replică Toni și se duse la biroul ei din hol, începând să numere cu mâini tremurânde, banii. Îi număraseră de câteva ori, până să realizeze cu uimire că Rick îi dăduse cu zece dolari mai puțin.

Ridicându-și privirea perplexă, întâlni ochii lui Rick. Cu un zâmbet ușor în colțul gurii, acesta se întoarse ostentativ și plecă. O făcuse intenționat! Dar de ce? Ca să se arate superior, când ea se va întoarce pentru a repara greșeala?

Toni strânse din buze. Nu-i va da niciodată această satisfacție, chiar dacă va fi nevoită să scoată bani din buzunarul ei.

Nebunia, așa cum spusese Carole, păru să fie mai mare decât în mod normal. După ce toată lumea fu satisfăcută, ea și cu Carole erau epuizate, cu nervii la limită.

– Scuză-mă că te-am lăsat să încasezi tu banii, Toni, spuse Carole, dar a trebuit să asist la repetiția pentru diseară. Anna vrea să încerce ceva nou.

O jumătate de oră mai târziu, Toni încă se lupta cu teancurile de bani și cărți de credit, vizibil deznădăjduită, chiar și pentru privirea scrutătoare a lui Rick, din partea cealaltă a holului.

– Ce naiba încerci să faci?

– Vocea familiară o făcu să-și ridice privirea și să-și treacă instinctiv degetele prin părul ciufulit.

– Oh, Jay! Cu obrajii îmbujorați schiță un gest cu mâna la haosul din fața ei. Făceam socoteala încasărilor.

– Făceai socoteala, sau le mutai dintr-un teanc într-altul?

Toni își mușcă buza.

– Nu mă descurc prea bine cu banii.

– Niciodată n-ai făcut-o, replică Jay deschizând portița laterală, pășind înăuntru și așezându-se lângă ea. Hai să văd dacă pot să te ajut.

– Oh, Jay, nu cred că ar trebui. Vreau să spun că nu este corect...

– Normal că este. Cu cât termini mai repede aici, cu atât mai repede vei fi liberă să-ți bei cafeaua cu mine.

Cât ai clipi, cotoarele biletelor pentru fiecare tur fură legate cu banii și puse deoparte.

Absorbită de agilitatea cu care Jay își mișca degetele, Toni uită complet să adauge cei zece dolari, din banii ei.

– Cât ai spus că ar trebui să fie în casetă? întrebă el, întorcându-se spre ea.

– Oh, știu că lipsesc zece dolari, se bâlbâi Toni, întinzând mâna după geantă.

– Ce faci? Jay îi luă geanta și o aruncă pe masă lângă ei.

De ce lipsesc zece dolari?

– A fost... o g-greșeală. Privirea i se îndreptă involuntar spre biroul lui Rick care se întorsese la locul lui, și se uita la ei plin de satisfacție. Uitându-se în direcția în care se uita Toni, Jay strânse din buze, furios.

– Te rog, lasă-mă să pun banii înapoi, Jay. O să rezolv problema asta mai târziu.

– O s-o rezolvi chiar acum! spuse el, luând caseta cu bani și punga cu chitanțe și pornind hotărât spre biroul lui Rick. Toni îl urmă, dorindu-și ca Jay s-o fi lăsat să rezolve problema în felul ei. Așa, Rick va crede că ea îl pusese pe Jay să rezolve situația în locul ei.

– Erau zece dolari lipsă, când i-ai dat caseta... domnișoarei Morelli.

– Este imposibil ... domnule, spuse Rick, cu răceală, pauza scurtă înainte de "domnule" indicând clar întrebarea pe care ar fi vrut s-o pună: "ce-l interesează așa ceva pe un pasager?" Am verificat personal banii.

– Atunci, ar fi mai bine să-i mai verifici o dată, pentru a afla unde sunt banii lipsă.

– Eu primesc ordine numai de la căpitanul Vance. Cu siguranță, nu de la unul dintre pasageri – făcu din nou o pauză – indiferent cine ar fi el.

Fălcile lui Jay se încleștară, ochii devenindu-i două sfere de oțel.

– Voi fi mai mult decât bucuros să aduc problema în atenția căpitanului.

Pentru câteva momente, cei doi bărbați se înfruntară din priviri. Rick fu cel care cedă primul.

– Nu este nevoie să-l deranjăm pe domnul căpitan pentru o sumă atât de mică. Voi avea grijă să fie pusă la loc.

– Pusă la loc, medită Jay. Asta înseamnă să pui la loc ceva ce a fost luat, nu-i așa?

– Rick ridică din umeri.

– Dacă doriți dumneavoastră.

– Chiar doresc. Ceea ce nu doresc, este să descopăr, pe viitor că domnișoara Morelli a fost sabotată în activitatea ei.

– Domnișoara Morelli nu va mai fi deranjată de mine în niciun fel, pe viitor. Privirea disprețuitoare a lui Rick zăbovi o clipă pe fața îndurerată a Toniei.

– Bine, spuse Jay cu o voce mieroasă, apoi se întoarse spre Toni. Mergem să bem cafeaua aia?

– Du-te înainte. Ne întâlnim într-un minut în salonul cu vedere la mare. Imediat ce silueta înaltă a lui Jay dispăru din hol, se întoarse spre Rick.

– Rick, îmi pare rău. N-am avut nicio intenție să...

– Păstrează-ți cuvintele frumoase pentru minunatul domn, spuse Rick cu brutalitate, luând în mâini caseta și punga cu chitanțe. Nu m-aș fi gândit că ești genul care să se arunce în brațele unui bărbat numai pentru că este bogat și puternic. Asta demonstrează ce puțin mă pricep la caracterele oamenilor!

– Dar, Rick, el este...

– Oh, contabile, exact pe tine voiam să te văd, se auzi o voce bărbătească din partea cealaltă a holului, și Toni, după o ultimă

privire imploratoare adresată lui Rick, pe care acesta o ignoră, porni spre ieșirea din hol.

Fusese cât pe ce să-i scape că Jay era soțul ei. Și, de ce nu? Pentru că altfel viața ei pe vasul Queen ar deveni imposibilă, își spuse ea. Totul s-ar schimba. N-ar mai fi privită ca un membru al echipajului. Aflând că era soția potențialului proprietar, toți și-ar schimba complet atitudinea față de ea, făcând-o să realizeze prăpastia care se crease între ei. De la micuța cabină cu două paturi, la luxosul apartament, doar dintr-o singură mișcare.

Prea ușor, gândi ea, intrând în salonul unde mesele erau amplasate pe toată lungimea ferestrelor, oferind o vedere largă spre mare. Jay era așezat la o masă în mijloc, ridicându-se în picioare, când Toni se apropie.

– Am comandat cafea și niște pateuri, o anunță el, ajutând-o să se așeze, cu dexteritatea deprinsă în drumul lui spre vârf.

– Ce s-a întâmplat?

– Cu Rick? Nimic. Era... aproape să-i spun că suntem căsătoriți.

– Ce te-a oprit?

Ea făcu ochii mari.

– Nu realizezi cât de greu îmi va fi, dacă toți vor afla că încă suntem căsătoriți? Vor termina cu mine. Nu mă vor mai considera una de-a lor.

– Și asta te va deranja?

– Normal! exclamă ea exasperată. Cum îmi voi mai face treaba ca lumea, când toți mă vor trata cu menajamente? În plus, ei sunt ca și... ca și o familie pentru mine. N-aș suporta să nu mai fie așa.

– Nimic nu se va schimba, o liniști Jay, luându-i mâinile și strângându-i-le ușor. Vom fi discreți. Nimeni nu trebuie să afle. Numai în călătoria asta, desigur, adăugă el încruntându-se. Imediat ce ajungem la Los Angeles, vreau să fii din nou soția mea... dacă îți dorești asta, adăugă repede, sesizând licărul de avertizare din ochii ei.

– Cred... cred că-mi doresc să fiu din nou soția ta, Jay, dar... Se opri, mușcându-și buza.

– Ți-e încă teamă că te voi neglija iar, din cauza afacerilor? Nu se va mai întâmpla, Toni. Nu mai există nimic... nu, voi fi sincer cu tine și-ți spun că mai este doar o singură afacere de care vreau să mă ocup personal, dar odată ce termin cu ea, totul va merge strună.

Jay aruncă rapid o privire în jurul său.

– Începe să-mi placă să stau fără să fac nimic, să nu mă gândesc la nimic. Fără radio, fără televizor, sau telefoane.

Toni hotărî să nu-i amintească de legătura radio-telefonică cu Statele Unite și schimbă subiectul.

– Nu sunt sigură în legătură cu cina de diseară, începui ea. Căpitanul Vance...

– Este totul aranjat, o întrerupse Jay. Hiram și-a dat acordul să cinezi cu noi.

Hiram? Noi ? Un licăr de indignare se ivi în ochii expresivi ai Toniei. Jay o manipula, și încă într-un mod ofensator, față de lupta pe care o dusese pentru a-și păstra independența, în ultimii doi ani. El, evident, discutase cu căpitanul ca și când părerea ei n-ar fi contat.

– Puteam să vorbesc și eu cu el, spuse supărată, dându-se brusc înapoi, când chelnerul le aduse cafeaua și pateurile.

– Iartă-mă, Toni, am vrut să te scutesc de o dispută. Căpitanul a căutat să mă convingă să renunț. Cred că bănuia că vreau să te violez, chiar acolo, la masă!

Râsul lui molipsitor o făcu și pe Toni să zâmbească.

– E ca o leoaică care-și apără puii când e vorba de tine, adăugă el, cu o umbră de nedumerire în glas.

Toni luă o gură din cafeaua fierbinte.

– A fost unul dintre cei mai buni prieteni ai tatălui meu din Seattle și se poartă cu mine ca un tată, de când lucrez pe vas.

Jay se încruntă, mestecând zahărul în cafea.

– Știe de căsătoria noastră?

De numele meu real?

Toni încuviință din cap.

– Știe că am fost căsătorită cu un bărbat numit Stanford. Crede că suntem divorțați. Bănuiesc că nu știe că tu și Brownlea, sunteți una și aceeași persoană. Schimbând subiectul, întrebă încet: Ce-ai vrut să spui prin "noi", legat de cina de diseară? Noi doi la masa căpitanului?

Jay ezită un moment, apoi răspunse repede:

– Nu, Gloria și un tip numit Cyrus Jackson.

– Zău!

– N-am avut de ales, spuse calm, făcând semn chelnerului să-i umple ceașca pe care o golise din două înghițituri.

– Vrei să spui că Gloria decide și cine stă la masa ta? întrebă Toni, cu ironie.

– Pentru Dumnezeu, Toni, ea a venit în croaziera asta drept colegă! Nu pot, pur și simplu, s-o las baltă, doar pentru că...

Jay își înghiți cuvintele, strângând din buze, și Toni continuă.

– Doar pentru că s-a întâmplat să te întâlnești cu fosta soție – scuză-mă, soția ta?

– Nu s-a întâmplat să mă întâlnesc cu soția mea, replică el cu fermitate. Am venit în croaziera asta cu un singur scop... să te aduc înapoi. Și voi face asta, chiar dacă-mi va lua fiecare secundă din voiajul ăsta.

– Deci, n-ai avut nicio intenție de a cumpăra vasul Queen ?

El își trecu mâna prin păr.

– Voiam să-l cercetez, da. Dar trebuie să realizezi, Toni, că vasul ăsta are nevoie de o mulțime de reparații și de modificări, pentru a deveni o afacere profitabilă. Are nevoie de o consolidare, ca să nu mai vorbim de sala motoarelor, care trebuie complet înlocuită. Cabinele trebuie modernizate.

– N-am primit niciodată vreo plângere legată de gradul de confort, protestă Toni, cu încăpățănare.

– Nu este deloc surprinzător, replică el cu înverșunare. Majoritatea cabinelor de lux ar putea fi împărțite în două, fiind prea mari. Chiar și cu o investiție substanțială, vasul nu va mai rezista mai mult de cinci ani.

– De ce la tine totul se reduce la preț?

– Pentru că nu voi folosi banii mei. Trebuie să răspund în fața acționarilor, nu uita.

– Prin urmare, n-ai de gând să-l cumperi pe Queen? îl provoacă Toni, furioasă că-i dădură lacrimile.

Jay îi luă mâna, strângându-i-o ușor.

– N-am spus asta, dar trebuie să mă gândesc foarte bine, înainte să-mi iau vreun angajament, știi bine. Gloria lucrează, aproape fără încetare, la problema asta, studiind-o pe toate fetele.

– Nici nu mă îndoiesc, replică Toni, trăgându-și mâna dintr-a lui. Dacă află că este ceva ce-mi doresc, va face în așa fel ca totul să pară cât mai negru posibil!

– Te înșeli în privința Gloriei. N-a avut nimic împotriva ca noi să fim din nou împreună.

– Ce generos din partea ei, nu? îl ridiculiză ea.

Jay își încleștă maxilarele.

– Uite, nu spun că m-ar fi refuzat, dacă aș fi dorit să fie ceva între mine și ea. Este o femeie atrăgătoare, și abia dacă iese cu vreunul dintre bărbații care o curtează. De fapt... făcu o pauză, fixându-și privirea în ceașcă, uneori m-am gândit că ar fi o idee bună să facem un cuplu. Ne înțelegem foarte bine în afaceri, dar...

– Ar fi ca și cum ai avea un minicalculator cu tine în pat, nu? îi aruncă Toni, ascuzându-și durerea ce-i cuprinsese brusc sufletul.

– Incetează, Toni! Voiam să spun că nu puteam s-o fac din cauza ta.

Toni își întoarse privirea de la ochii lui acuzatori. Oare se va schimba ceva între ei? Se întâlniseră doar de câteva zile, și se aflau în fața aceluiași vechi discuții, despre Gloria și afacerile lui.

– O să scap de ea, dacă asta îți dorești, continuă Jay, calm. N-o să fie greu. Nu sunt singurul care-i apreciază iscusința în afaceri. A avut o mulțime de oferte de-a lungul anilor.

– Nu este nevoie, spuse Toni, ridicându-se în picioare.

Este o croazieră lungă și se pot întâmpla multe până la sfârșitul ei. Sau nu, accentuă ea, fixându-și privirea în ochii lui prietenoși.

– Se vor întâmpla, replică el încet, prinzând-o cu fermitate de cot. Suntem făcuți să fim împreună, Toni, și tu știi asta. Dacă n-am fi într-un loc public, ți-aș dovedi-o din nou.

Amintindu-și de mesele pline din jurul lor, Toni își aruncă privirea în imediata apropiere, dând peste câteva perechi de ochi curioși, fixați pe ea și Jay.

– Trebuie să mă duc să aranjez sala de bingo, îl anunță grăbită, și Jay își luă mâna de pe cotul ei.

– Bine. Vrei să vii sus în salon pe la șapte, să bem ceva?

Toni, dădu afirmativ din cap și porni printre mese, forțându-se să răspundă și să zâmbească pasagerilor care o opreau din drum.

Asta era calea cea mai bună de a depăși emoția ce o cuprindea de fiecare dată când era cu Jay, fie că se certau, fie că cedau în fața atracției puternice dintre ei. Se simțea ca un fluture care se lupta să nu fie devorat de o flacără fatală.

Capitolul 5

Cyrus Jackson îi salvă Toniei seara, cu simțul lui ușor autocritic și glumele zeflemitoare. Mai scund decât Jay, avea părul scurt, grizonant, ochii albaștri, jucăuși, în spatele ochelarilor cu ramă neagră și era vizibil că trecuse mult timp de când nu se mai lupta cu kilogramele.

Gloria, o figură distantă, într-o rochie verde de mătase, stătea pe canapea alături de el, privind plictisită în gol. Jay, într-un smoching alb, arăta mai atrăgător și mai impunător ca niciodată, și Toni înghiți în sec când se opri lângă fotoliul ei și-i înmână paharul cu cocteilul, spunându-i cu o voce răgușită:

– Arăți superb în rochia asta. Alb-virginal, deși ochii tăi ar ispiti și un călugăr.

Revenindu-și, Toni își ridică ochii, privindu-l printre gene.

– Un mare triumf pentru o femeie, îmi imaginez, murmură ea.

– Nu forța nota, o avertiză el, și se întoarse la micul bar.

– Dacă aș fi fost la fel de atrăgător ca tipul ăsta, cu niște ani în urmă, spuse Cyrus făcând un semn din cap în direcția lui Jay, n-aș fi ajuns niciodată unde sunt astăzi. Aș fi fost căsătorit, cu o droaie de copii de crescut și știm cu toții ce înseamnă asta pentru cariera unui bărbat! Este atât de preocupat de orein, pojar, lecții, încât, în final, nu mai dă un ban pe cariera lui. Ca să reușești, trebuie să fii chior.

Jay întâlni scurt privirea Toniei, apoi se întoarse să-i dea Gloriei cocteilul ei.

– Așa este, spuse aceasta, mulțumindu-i lui Jay cu un zâmbet ușor. Un bărbat trebuie să se realizeze pe plan profesional, înainte de a se aventura în alte zone.

– Paternitatea nu este o zonă pentru bărbații tineri? se trezi Toni vorbind. Când ajunge să fie realizat pe plan profesional, s-ar putea să fie prea târziu ca să mai legene pe brațe un prunc, la miezul nopții.

– Un bărbat care a reușit în afaceri își poate permite să angajeze pe cineva să facă asta, o dezaprobă Gloria, întorcându-și capul cu sprâncenele ridicate.

– Cred că este foarte important pentru el să aibă un contact direct cu propriii copii, insistă Toni cu încăpățănare, și Cyrus o susținu.

– Ai dreptate. Este bine pentru un bărbat să se căsătorească devreme, să aibă o familie cât este încă suficient de tânăr să participe la creșterea și la educația lor. Eu personal am făcut o adevărată avere, continuă el cu un zâmbet trist, dar n-am niciun copil căruia să i-o las.

Păcat că, se pare, un bărbat nu le poate avea pe amândouă.

– Aici te contrazic, interveni Gloria. Dacă aș avea o avere la dispoziție, aș investi-o și aș trăi pe picior mare, numai din profit.

– A trăi pe picior mare, nu este foarte distractiv când trebuie s-o faci singur, replică Cyrus, cu amărăciune.

Gloria îi aruncă o privire meditativă.

– Haide, acum. Nu încerca să ne convingi că n-au existat sute de femei cărora le-ar fi plăcut la nebunie să te facă să te simți bine.

Cyrus râse, încântat.

– Dacă au fost, înseamnă că n-aveam ochelari, când roiau în jurul meu!

Pe jumătate glumind, luă mâna Gloriei. N-ai vrea să te îngrijești tu de asta, un timp?

– Oh, eu... Tulburată, Gloria se întoarce spre Jay, care stătea lângă bar, cu băutura în mână. Uitându-se în aceeași direcție, Toni simți că se sufocă, când îi întâlni privirea melancolică fixată asupra ei.

Gloria, evident, văzu același lucru, întrucât se întoarce imediat spre Cyrus, adresându-i-se cu o voce mai stridentă ca de obicei.

– De ce nu? Se pare că n-aș avea nimic de pierdut.

Cina fu destul de greu de suportat, cu Gloria vorbind neîncetat, Jay nefiresc de tăcut și Cyrus nefăcând altceva decât s-o contemple pe tână blondă. Aproape fiecare propoziție a Gloriei începea cu: "Jay, îți amintești când noi...?"

Spre surprinderea Toniei, Cyrus o invită la dans, imediat ce ajunseră în holul spațios, trei punți mai jos. Ușile imense din sticlă fuseseră deschise larg, permițând dansatorilor să iasă în spațiul ce

împrejmua una dintre piscinele vasului. Cyrus, care era un bun dansator, o conduse afară, arătând foarte relaxat.

– Ani la rând prietenii mi-au tot spus să merg într-o croazieră. Acum, realizez câtă dreptate au avut. Se pare însă că mi s-a ivit o problemă la orizont.

– Problemă? întrebă Toni absentă, tocmai observându-i pe Gloria și pe Jay pășind pe ringul de dans. Păreau să aibă o discuție serioasă, arătând amândoi foarte supărați. Toni își îndreptă din nou atenția către Cyrus.

– Ce te-ar putea supăra, într-o seară ca asta? Luna tropicală strălucește pe ocean, romantismul plutește în aer...

– Tocmai asta este problema mea, o întrerupse el. În seara asta am stat la masă cu două femei frumoase și amândouă au avut ochi doar pentru tipul chipeș din fața mea. Crezi că ar trebui să-i scriu unei foiletoniste care se ocupă de vindecarea sufletelor, s-o întreb ce crede că este în neregulă cu mine?

– Nu este nimic în neregulă cu tine, răspunse Toni imediat, apoi se opri brusc. Făcând un pas greșit, se dezechilibra, agățându-se o clipă de umerii lui largi.

– Cum adică, amândouă eram interesate de Jay? Din fericire, în drumul spre cină, Jay subliniase că prenumele lui era James.

– Hai să mergem să admirăm luna, o invită Cyrus, neluându-și mâna de pe talia ei și conducând-o către balustradă. Lumina argintie a lunii se reflecta pe apa întunecată într-o minunată dungă luminoasă, mișcându-se spasmodic pe suprafața ei.

– Este într-adevăr superb, nu-i așa? Se întoarse să se uite la Toni, care se sprijinise cu brațele de marginea balustradei. Dar

bănuiesc că pentru tine este ceva cunoscut deja. De cât timp lucrezi pe vas?

– Cam de doi ani. Da, este ceva superb. Nu cred că mă voi plictisi vreodată de magia lunii reflectată pe apă.

– Pari o fire romantică, observă el.

– Ce e rău în asta?

– Absolut nimic. Mă surprinde doar că nu toate femeile sunt așa. Gloria, de exemplu.

– Gloria?

– Mhm.

E înnebunită după șeful ăla al ei, dar nu i-ar trece niciodată prin cap să-l aducă aici, să-l pregătească sufletește. Soția lui trebuie să fie o tipă grozavă.

– Soția lui? Toni întoarce capul, involuntar.

– Nu știi? Este căsătorit, așa mi-a spus. Dar asta nu-l împiedică să admire o față frumoasă ca tine. Nu și-a putut lua ochii de la tine toată seara.

Toni căzu pe gânduri. Cel puțin, Jay nu ascunsese faptul că avea o soție, deși nu se ferise să-i arate lui Cyrus Jackson admirația față de o angajată pe vas. Bărbatul mai în vârstă, evident, nu găsisese nimic greșit în asta.

– Nu mă măgulește un astfel de compliment, spuse ea repede, dându-se la o parte de balustradă. Ar trebui să-și păstreze admirația pentru soția lui.

– Speram că-l vei distra un timp... suficient ca eu să mă lipesc de Gloria.

– Gloria?

– Știi că nu este genul de femeie neajutorată, care să se agațe de tine, explică el, oarecum sfios, dar oricum, ce aș face cu o astfel de femeie? Afacerile sunt singurul lucru pe care-l știu, și se pare că ea înțelege asta.

– Oh, da, înțelege, replică Toni, cu involuntară amărăciune.

Cyrus își înclină capul într-o parte, privind-o cu viclenie.

– Într-un fel, am senzația că o cunoști de ceva timp. Și pe Brownlea. Corectează-mă, dacă greșesc.

Mintea Toniei începu să lucreze rapid. Nu putea accepta să se afle că Jay era soțul ei, nici măcar prin intermediul simpaticului Cyrus Jackson. Dacă Gloria voia să-i spună, Toni nu putea face nimic. Până acum, blonda păstrase secretul, probabil pentru că i-o ceruse Jay, dar Toni sesizase răceala ca de viperă din ochii albaştri, de fiecare dată când privirile li se întâlneau, la masă. Ea mai văzuse acea privire înainte, când Jay o surprinsese pe Gloria cu nunta lor. Atunci, fața îi devenise albastră și ochii îi căpătaseră aceeași expresie dură.

– Îi... îi cunosc, de fapt, ezită ea. Am lucrat în compania lui.

– Oh? Cum de nimeni n-a pomenit despre asta la cină? Își exprimă Cyrus nedumerirea, și Toni se depărtă puțin de el.

– Eram foarte jos pe scara ierarhică, spuse ea repede. Uite, Cyrus, trebuie să intru acum, să verific dacă totul este pregătit pentru spectacol.

– Datoria înainte de toate, nu? chicoti el, apoi o luă de braț, conducând-o înapoi în holul zgomotos. Nu întârzia prea mult. Fostul tău te-a observat deja.

– Fostul... meu? întrebă Toni cu voce slabă.

– Fostul tău șef, îi explică Cyrus, cu un licăr în ochi. Eu mă simt foarte măgulit. Chiar acum se uită la mine, de parcă ar vrea să mi se deschidă o groapă imensă sub picioare și să mă înghită marea.

– Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face probleme, spuse ea încet, înaintând printre dansatori, nu are chiar atâta putere.

Nu asupra lui Cyrus, probabil, dar căutătura urâtă a lui Jay o urmări traversând încăperea și intrând pe ușa de la holul vestiarelor. Era ca și când ar fi mers lângă ea, făcând-o să se înfioare și să-i tremure genunchii. Doi ani nu reușiseră să-i schimbe deloc sentimentele față de el. Mai mult, intensificaseră dorința teribilă pentru el.

Carole ieși îngrijorată din micul vestiar rezervat starurilor. Ridicându-și ochii spre cer, în semn de disperare, îi spuse Toniei:

– După cum stau lucrurile în momentul ăsta, nu va avea loc niciun spectacol diseară.

Toni se uită nedumerită la ea. De ce nu? A avut un succes fantastic în fiecare seară.

– Temperament de artist, așa se cheamă, cred. Merla susține că lumea s-a plictisit de vechile șlagăre și vrea să încerce o muzică de operă.

– Operă ?

– Operă, confirmă Carole, sec. Se pare că asta este pregătirea ei și dorește să facă o incursiune nostalgică în trecut, cu nelipsiții spectatori de pe vas.

Dacă va suna ca la repetiția de dimineață, spectatorii se vor arunca peste bord.

– Pot să vorbesc eu cu ea? întrebă Toni, cu un aer meditativ, amintindu-și serile de demult, când îl acompaniase pe tatăl său și diferite invitate, în interpretarea ariilor preferate.

– Ești invitata mea, spuse Carole, resemnată. Numai să-mi spui ce va fi.

Vedeta spectacolului se trântise în fotoliu și-și ridică privirea, suspicioasă, când Toni păși înăuntru.

– Este inutil să încerci să mă convingi, se tângui aceasta, cu accentul ei specific, italo-american. Mi-am pus în cap să cânt arii din opere și asta am să fac în seara asta, sau nu mai cânt deloc.

Toni se așeză pe taburetul de lângă ea și zâmbi.

– N-am nicio intenție să te opresc, doamnă Merconi. Cred că este o idee minunată.

Merla își flutură genele rimelate excesiv, neîncrezătoare.

– Serios?

– Cu siguranță. Pot doar să te aud cântând O Mio Babbino Caro a lui Puccini, și poate Caro Nome a lui Verdi?

– Astea nu fac parte din alegerea mea, spuse vedeta, șovăitoare. N-am coloana sonoră pentru ele și muzicanții ăia tâmpiți...

– Nu avem nevoie de muzicanți, declară Toni, sperând că-și va putea aminti acompaniamentul la pian pentru bine cunoscutele piese. Te acompaniez eu.

– Tu?

– Da. Obişnuiam să-l acompaniez pe tatăl meu și pe prietenii lui. El este din Milano.

– Ah, Milano! Posibila primadonă zâmbi, încântată.

Bine, o vom face. Spectatorii au nevoie de o schimbare, am simțit-o seara trecută, și ce altceva mai bun le poți oferi, decât arii din operele italiene?

Toni întrerupse brusc discuția despre gusturile muzicale ale pasagerilor, ridicându-se grăbită și pornind spre ușă.

– Te rog să mă scuzi, mă duc să fac aranjamentele.

Carole, care se agita în fața ușii, nu păru deloc încântată când Toni o informă că urma să fie o seară de operă.

– Este sinucidere curată, gemu aceasta. Dacă ai fi auzit-o azi-dimineață...

– Vom cânta altceva, interveni Toni în mare grabă.

– Vom?

– Eu o voi acompania la pian, explică Toni neîncrezătoarei Carole. Este ceva ce am mai făcut. Sper doar că-mi voi aminti toate notele.

Pentru Dumnezeu, Carole, este totuși ceva, decât nimic.

– Ei bine... Bănuiesc că trebuie să mă împac cu ideea, spuse Carole repede, peste umăr, îndreptându-se către ușa exterioară. O să scap de formație și o să fac un anunț special.

Câteva minute mai târziu, Toni își luă locul la pian și Merla Merconi veni lângă ea.

Prudentă, Toni evită să se uite spre locul în care se aflau Jay, Gloria și Cyrus.

Bruma de încredere în sine pe care o avea ar fi dispărut rapid sub privirea uimită a lui Jay. Era posibil să fi amintit, în timpul scurtului lor mariaj, că știa să cânte la pian, dar în niciun caz că era un acompaniator amator.

Semnul din cap făcut de Merla în direcția ei, accentuă acel statut de amator, și degetele Toniei parcă înțepeniră pe clape, când executară primele note.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat. Holul frumos ornamentat se șterse brusc din conștiința ei, întorcându-se din nou în casa din Seattle, unde crescuse. Tatăl stătea chiar în fața ei, zâmbind, dând din cap încurajator sau încruntându-se când degetele ei făceau vreo greșeală.

Dar greșelile fură foarte puține, după debutul șovăitor, și chiar Merla începu să capete încredere, văzând cât de abilă era Toni în îmbinarea notelor cu vocea. După ce ariile selectate și cele două bisuri luară sfârșit, ridicându-și privirea de pe claviatură, Toni fu uimită să constate că majoritatea aplauzelor erau pentru ea. Iritarea o cuprinse din nou, când Merla, cu amabilitate, recunoscuseră acompaniamentul competent și dispăru de pe mica scenă, într-un mod deloc protocolar.

Carole o prinse de braț când trecu alergând pe lângă ea, cu ochii încă plini de o uimire compleșitoare.

– Ai fost fantastică, Toni! Nu mi-am imaginat că ești așa de talentată!

Murmurând ceva nedeslușit, Toni porni aproape orbește spre ieșirea din holul care, deodată, deveni prea zgomotos și aglomerat. Pe punte, aerul răcoros îi învălui umerii goi și, sprijinindu-se de balustradă, își fixă privirea pe valurile înspumate. Puntea era pustie.

Ce se întâmplase cu ea, de ce fugise, în felul acela, imediat după concert? Poate pentru că în acea seară, pentru prima dată

realizase adânc în sufletul ei, cât de mult îi lipsea tatăl ei. Nu vor mai fi acele seri fericite, cu familia și prietenii în jurul pianului, cântând împreună, mai puțin mama ei, care prefera să aibă grijă să fie în permanență mâncare și băutură pe masă.

Sau poate pentru că Jay se aflase acolo, bărbatul pe care-l iubea din toată inima, dar care n-ar putea să-i ofere vreodată căldura din sânul familiei, pe care o simțise ca fată. El nu cunoștea așa ceva. Cum ar fi putut? Rămăsese orfan de mic și majoritatea tinereții și-o petrecuse în orfelinate, unde fusese tratat bine, dar fără afecțiune. Asta îl ambiționase să ajungă acolo unde se afla acum. Totuși, nu tocmai pentru ambiția și tenacitatea lui îl iubea? Oare nu se așteptase la prea mult de la el?

– Pentru o sărbătorită, arăți foarte tristă, spuse Jay încet, lângă ea.

Toni întoarse brusc capul și-l văzu pe Jay printr-o perdea de lacrimi. Clipind des, pentru a le alunga rapid, scoase un râs înăbușit.

Bănuiesc că mă gândeam la vremea când... obișnuiam să cânt pentru tatăl meu și prietenii lui.

Cu vocea înecată, Jay spuse:

– Țta-i un al lucru pe care nu-l știam despre tine. Acum realizez că nu m-am ostenit deloc să aflu prea multe, cât timp am fost împreună.

Toni ridică din umeri, apoi spuse, fără voia ei:

– Erai ocupat cu... alte lucruri.

– N-ar fi trebuit, mărturisi el categoric, întorcându-se pentru a se sprijini de balustradă, lângă ea.

După ce ai plecat, mi-am dat seama cât de mult te-am neglijat.

– Dar nu mi-ai cerut să mă întorc, șopti Toni, știind că va repeta ceea ce-i spusese în cabina lui, în prima dimineață.

– Să-ți cer să te întorci la ce? La același mod de viață? Scutură din cap. Este greu de explicat, dar... odată ce ajungi la un anumit nivel, afacerile devin ca un drog. Este ceva care se perpetuează, ceva aproape înspăimântător. Devii brusc conștient că sute de oameni depind de tine, pentru a-și asigura mijloacele de trai, și gândul ăsta nu-ți dă pace. Dar n-ar fi trebuit să las ca asta să ne afecteze viața.

Pentru câteva momente se lăasă liniștea, apoi Toni spuse, cu o voce joasă.

– Chiar înainte să apari aici, gândeam că poate m-am așteptat la prea mult de la tine, că am fost... egoistă.

Jay își luă brațele de pe balustradă și-o înlănțui cu ele, trăgând-o spre el, până ce trupurile li se atinseră ușor.

– Poate amândoi am fost, spuse el. Dar putem s-o luăm de la început, nu-i așa? Și de data asta să ne descurcăm ceva mai bine.

– Mult mai bine, îl corectă Toni zâmbind, în timp ce buzele lui se lipiră de ale ei.

– Mergem la mine în cabină, să continuăm.

Afirmația era pe jumătate o întrebare și Toni își ridică ochii care străluceau ca două briliante în lumina piezișă a lunii.

– Da, consimți ea, cu însufletire.

Lumina cenușie se strecură în cabina de lux și Toni se întinse fără vlagă, conștientă de rigiditatea din picioare. Nu se mai simțise așa de relaxată și plină de satisfacție, de când ea și Jay...

Scoase o exclamație înăbușită, când observă brațul vânjos, în jurul taliei ei și un picior musculos pe gamba fină. Întorcând capul pe pernă, în doar o fracțiune de secundă, realizează mărimea încăperii în care se afla, comoda lungă și șifonierul de pe peretele opus.

Un val de căldură îi invadează trupul când se uită la figura adormită a lui Jay, de lângă ea, cu părul ciufulit și trăsăturile frumos conturate.

Făcuseră dragoste, o dragoste sălbatică, pătimașă, care satisfăcuse, în câteva minute, profunda dorință tăcută. Jay nu pierduse nimic din măiestria cu care-i stârnise simțurile. Fusese foarte abil, foarte sigur de el. Atât de sigur, încât...

Toni își fixează din nou privirea pe fața lui. Era greu de crezut că el nu avusese vreo femeie, în toată perioada cât fuseseră despărțiți. Era genul de bărbat care nu putea ignora impulsurile trupului său.

Jay deschise ochii, nedumerit la început, apoi schiță un zâmbet.

– Bună, spuse, cu vocea răgușită, strângându-și brațul în jurul ei. Credeam că visez.

– Asta și faci, îl tachină ea. Sunt un rod al imaginației tale.

Mâna lui se mișcă în sus și în jos, tatonând pielea goală.

– Ești un rod minunat, comentă, plin de sine, cu un oftat de satisfacție, punându-și capul pe umărul ei.

De ce te-ai trezit așa devreme?

– Trebuie să plec, spuse Toni cu blândețe, trecându-și degetele prin părul lui ciufulit. Nu pot să mă strecor printre pasageri în rochie de seară, dar...

– Vreau să te am alături mereu, o întrerupse Jay, sprijinindu-se în cot și fixându-și privirea în ochii ei. Ești soția mea, Antonia, și doresc ca toată lumea să afle asta.

– Va afla, interveni Toni. Imediat ce vom ajunge la Los Angeles. Până atunci, trebuie... trebuie să-mi desfășor activitatea pentru care am fost angajată. Și nu pot să fac asta, dacă toată lumea va afla că sunt măritată cu tine.

– Bănuiesc că n-o să mă deranjeze prea mult. Jay se aplecă și o sărută pe colțul gurii. Atâta timp cât vom fi împreună ca acum, în fiecare noapte. Trăgând cearșaful subțire deoparte, trăsă o cărare cu buzele de pe pielea fină a gâtului ei, până pe vârful ridicat al sânelui.

– Jay murmură ea, cu gura pe buzele lui, care se întoarseră pentru a se așeza pe ale ei. Trebuie să plec.

– Mmm. Mai întâi sărută-mă, îi ceru el, fixându-și privirea întunecată în ochii ei.

Toniei i se opri respirația. Cum putuse trăi atâta timp fără Jay, fără văpaia pe care o aprindea în fiecare fibră a trupului ei? Îl iubea, nu încetase nicio clipă să-l iubească. Rick ar fi putut deveni soțul ei, dar n-ar fi fost altceva decât un înlocuitor al lui Jay... un înlocuitor nepotrivit, realiză Toni acum, în lumina clară a dimineții care arunca o pată întunecată pe obrajii lui Jay care se apleca peste ea.

Lumina puternică a zilei invadase cabina, când Toni se trezi pentru a doua oară. Clipind, se uită fix la fața prelungă și palidă a lui Pearson, stewardul de pe puntea specială, care o privea șocat.

– D... domnișoara M... Moreli? se bâlbâi el, echilibrând tava din mâini, exact la timp.

Instinctiv, Toni trase cearșaful peste ea, până la bărbie. Nu exista nicio altă explicație, decât cea evidentă, că se afla goală în patul unui pasager.

– Lasă tava acolo, spuse ea, cu o voce răgușită, indicând măsura cea mai apropiată de ea.

– D... da, domnișoară. Imediat ce lăasă tava jos, Pearson se întoarse s-o privească printre gene, calmul revenindu-i complet. Toni putu aproape să-i simtă dorința de a ieși cât mai repede din cabină, pentru a împrăștia pe tot vasul strașnica veste.

Toni, parcă-l și auzea spunând, cu încântare: "Imaginați-vă, dintre toate, tocmai domnișoara Morelli!"

Pearson tuși discret, semn că era nerăbdător să plece.

– Mai doriți ceva, domnișoară?

– Da, se auzi vocea lui Jay din spatele ei. Poți să-ți miști fundul de aici și, pentru binele tău, sper că nu voi auzi vreo bârfă.

Pearson luă o figură șocată.

– Cu siguranță nu, domnule. Nici nu mă gândesc la așa ceva.

– O va face, spuse Toni resemnată, când ușa se închise în urma stewardului.

Jay se sprijini într-un cot, privind în jos la ea.

– N-ai de ce să te simți jenată. Nu trebuie decât să le spunem că suntem căsătoriți.

Toni oftă.

– Mă îndoiesc că va crede cineva. Tu călătorești sub numele de Brownlea și toți știu, așa cum am crezut și eu, că sunt divorțată de mult.

– La naiba, pot să dovedesc cine sunt... și cine ești tu!

– Nu, spuse ea, dându-se jos din pat, luându-și rochia de mătase de pe fotoliu și înfășurând-o în jurul trupului gol. Dacă află, îmi va fi imposibil să-mi mai fac treaba, și este nevoie de mine acum.

– Eu am nevoie de tine, spuse Jay hotărât.

Ea scutură din cap. Nu în același mod. Bunul mers al croazierei depinde de mine, într-o anumită măsură, dar tu poți să te descurci și singur.

– Mulțumesc.

– N-ai pentru ce. În plus, din cauza ta am devenit femeia fatală, în croaziera asta.

Toate femeile se vor uita la mine cu ură.

Lăsându-l încruntat, porni spre baie, ieșind după câteva secunde, pentru a-l întreba:

– Pot să iau un tricou și un șort, de la tine?

Jay, care-și lăsase capul la loc pe pernă, și-l întoarse în direcția ei.

– Dimensiunile tale sunt considerabil mai mici ca ale mele, observă el, sec.

– Mai bine să arăt ca un școlar pitic, decât o fufă, întorcându-se, după o noapte de muncă!

– Unde ai auzit cuvântul ăsta? întrebă Jay, cu disperare.

– Așa le spunea tata prostituatelor, "fufe", răspunse cu nepăsare, îndreptându-se către comodă.

– Îmi dai voie?

– Ești invitata mea.

Tricourile sunt în față, șorturile în stânga.

– Își alege un tricou albastru și un șort alb, când, brusc, Jay veni în spatele ei gol, exact ca în ziua când se născuse.

– Am nevoie de hainele mele, spuse el, strecurându-și brațele în jurul taliei ei, desfăcându-i prosopul înfășurat în jurul trupului.

Toni se smulse din brațele lui.

– Oricât de mult aș dori să rămân, trebuie să plec. Ascultă. Auzi ceva?

El își înclină capul într-o parte.

– Absolut nimic.

– Exact, confirmă ea cu seriozitate, dându-l la o parte. Asta înseamnă că am acostat în Mazatlan și... petrecerea de pe plajă va începe în exact patruzeci de minute.

– Vin și eu.

– Nu poți, n-ai bilet.

– Atunci, voi face rost. La ce hotel stați?

Toni îi spuse, întrebându-se dacă era o idee bună ca el să se afle în vecinătate, cât ea era la lucru. Îi va fi greu să se concentreze asupra detaliilor legate de petrecerea de pe plajă, cu prezența tulburătoare a lui Jay în fundal. Deși fundal nu era cuvântul potrivit pentru prezența lui Jay în viața ei. De la prima lor întâlnire, îi închisese toate orizonturile, și acum era convinsă că așa va fi mereu.

Carole se întoarse brusc de la masa de toaletă și făcu ochii mari de uimire, în fața hainelor ce atârnau pe Toni.

– De unde ai luat echipamentul ăsta? o întreabă Carole cu sarcasm, adăugând sec: Sau n-ar trebui să întreb?

Toni trase sertarul ei și scoase un costumul de baie pe care urma să-l poarte pe plajă. Nu, răspunse calm, n-ar trebui.

– Ei bine, o fac totuși. Cine ți-a dat tricoul și șortul ăsta, în schimbul rochiei tale de seară?

– Asta chiar nu este treaba ta, replică Toni vesel, scoțând din dulap o pereche de pantaloni largi, de culoare albă.

– Pe naiba, nu este! explodează Carole. Ai uitat că sunt șefa grupului cultural?

Tu trebuie să-mi răspunzi la toate întrebările legate de acțiunile tale pe vas.

– Acțiunile oficiale, îi aruncă Toni, și asta nu include și unde îmi petrec nopțile.

Carole se uită uimită la ea, nevenindu-i să creadă, apoi își mușcă buza, lăsându-și privirea în jos.

– Uite, Toni, știi că, în mod normal, n-ar fi problema mea, dar... într-un fel, mă simt responsabilă pentru tine, și n-aș vrea să cred că ai fost influențată de ceea ce am spus eu. Ieri, când am afirmat că ar trebui să-ți trăiești și tu puțin viața, n-am vrut să sugerez, să sari direct în patul lui James Brownlea!

Clarificarea descreți fruntea Toniei.

– N-are nicio legătură cu ce ai spus tu, o asigură aceasta. Însă, era... era inevitabil să cedez într-o zi.

– Dar de ce l-ai ales pe el?

Este încântător, atrăgător, bogat... dar, nu mi-aș fi imaginat că îți va cădea cu tronc un astfel de tip. Sunt sute de femei care ar da orice pentru a petrece o noapte cu el, inclusiv blonda cu care a venit la bord. Întotdeauna am crezut că încă mai simți ceva pentru fostul tău soț.

– Am simțit... simt, confirmă Toni, incapabilă să-și controleze strălucirea din ochi.

– Atunci... ?

– Oh, Carole, chiar nu bănuiești? Era imposibil să nu-i dezvăluie un secret atât de important tocmai colegei de cameră. Este soțul meu!

Carole făcu ochii mari.

– Ce?

– Eu și cu Jay n-am fost niciodată divorțați, explică Toni repede. Scrisoarea care a ars în casa părinților, despre care am crezut că era hotărârea de divorț, mă anunța de fapt că Jay sistase acțiunea.

Carole se trânti pe pat.

– Vrei să spui că...? Ești încă doamna Brownlea?

– Nu ăsta este numele lui, o lămuri Toni în grabă. Numele adevărat este Jay Stanford.

– Stanford de la Stanford Industries? Cel mai strălucit industriaș de pe pământ? Când Toni dădu afirmativ din cap, privirea Carolei deveni sceptică. Și a venit în croaziera asta pentru a te lua înapoi?

– Da. Era ceva greu de crezut, chiar și pentru Toni.

– Deci, bătrânul Queen va ajunge, până la urmă, la fier vechi?

– Nu, Jay îl cercetează, de aceea a adus-o pe Gloria Powel. Este expertă în evaluări.

– Pariez că este expertă și în alte direcții, remarcă Gloria, sec.

– Nu este nimic de genul ăla între ea și Jay. negă Toni, cu stângăcie. Și eu am crezut asta, odată... dar s-a dovedit că m-am înșelat. Jay mi-a spus că n-a fost nimic între ei, de când ne-am căsătorit, și-l cred.

– Sper să ai dreptate, iubito, spuse Carole, ridicându-se. În ce mă privește, eu arunc o mină de sare peste umăr, când e vorba de bărbați.

– Între noi n-o să fie ce a fost între tine și soțul tău. Cu cât mă gândesc mai mult, adăugă îngândurată, realizez cât de tânără și nerealistă am fost, atunci. Jay avea o mulțime de lucruri de făcut, obiective de realizat, și eu doream să-i impun o rutină de la nouă la cinci.

– Lasă-mă să-ți dau un sfat, scumpo, interveni Carole, apropiindu-se de ea. Un bărbat care-și neglijează soția în favoarea afacerilor, nu se va schimba niciodată, decât atunci când va fi prea târziu pentru orice femeie căreia îi pasă.

– Cu Jay nu este așa, insistă Toni, cu încăpățănare. Este bogat atât cât și-a dorit să fie, și acum...

– Este gata să se dedice familiei? Carole ridică din umeri și porni spre ușă, oprindu-se cu mâna pe clanță. Așa cum ți-am spus, scumpo, sper să ai dreptate, dar să nu fii prea dezamăgită când vei realiza că idolul tău este exact așa.

– Îmi voi încerca norocul, spuse Toni, alungându-și vagul sentiment de stânjenală pe care îl trezise Carole.

Carole, nu vei povesti cuiva ce ți-am spus, nu-i așa?

– Că ești căsătorită cu cel mai potrivit bărbat de pe pământ? Nu, draga mea, n-o voi face. Sper doar ca fanteziile tale feciorelnice să nu fie spulberate de... Ridică din umeri. Oh, bine, toți trebuie să ne încercăm norocul când miza e dragostea.

Toni se uită îngândurată la ușa ce se închisese în urma celeilalte. Carole avea un ochi foarte critic, când era vorba de bărbați, dar asta nu însemna ca Toni să gândească la fel ca ea. Jay o iubea. Era sigură acum, după o noapte de dragoste patimașă. Niciun bărbat n-ar fi putut simula emoțiile profunde exprimate de Jay cu atâta înflăcărare.

Înroșindu-se la amintirea nopții trecute, își puse sutienul înflorat al costumului de baie, îl acoperi cu o bustieră albă și-și trase pantalonii pe care-i luase din dulap.

Își va face datoria cu aceeași conștiinciozitate ca întotdeauna, dar de data aceasta, cu gândul la viitorul ei cu Jay. Nicio altă soluție nu era posibilă acum.

Capitolul 6

Aztec Queen, o vagă siluetă albă, lăasă în urmă linia de coastă, apropiindu-se de Acapulco.

Toni, cu ochii strălucindu-i după noaptea petrecută cu Jay în cabina lui, urmărea, din punctul ei obișnuit de observație cum vasul își direcționează prora spre punctul nordic al golfului Acapulco.

Nicăieri în lume, gândi ea admirativ, nu exista o intrare în port atât de spectaculoasă.

– Este fantastic, nu-i așa? îi răsună în ureche vocea răgușită a lui Jay, și simți brusc trupul muscular lipindu-se de al ei.

– Îmi place la nebunie, răspunse ea încet, din respect pentru mulțimea de pasageri care umpluseră deja puntea. De fiecare dată, parcă este ceva nou, incredibil...

– Ce zici de a doua lună de miere aici? sugeră el în șoaptă. Noi n-am avut o adevărată lună de miere.

– Nu, spuse Toni, cu vocea înăbușită, amintindu-și săptămâna de miere întreruptă brusc de Gloria, care-l chemase la lucru. Cred că aș prefera Puerto Vallarta, pentru ceva special ca asta.

– Cum spui tu, acceptă el docil, cu toate că nu exista nicio urmă de docilitate în trupul încordat, care se lipea tot mai strâns de al ei. Asta merita toate privirile pline de înțelese ale mulțimii, hotărî ea, fericită. Pearson răspândise vestea cu viteza vântului, pe tot vasul. Dar nu sesizase vreun semn de ostilitate în zâmbetele care i se adresaseră.

Cu excepția lui Rick Warren, poate, a cărui grimasă putea fi descrisă mai curând ca dispreț, decât zâmbet. "Cred că vei găsi suma corectă", îi spusese acesta, cu răceală, cu o zi înainte, când îi înmânase banii pentru turul din Acapulco. Înainte ca Toni să poată murmura un mulțumesc, îi întorsese spatele și intrase în birou.

Îi părea rău pentru Rick, dar nu putea să se mai gândească la el, când feericul Acapulco se ivi în fața ei.

– Trebuie să-i dădăcești și azi pe pasageri? murmură Jay.

– Nu, suntem întotdeauna liberi în Acapulco, și m-am gândit că ai putea închiria o mașină să ne ducă pe cea mai liniștită și intimă plajă, pe care o cunosc.

– Ești foarte generoasă cu timpul și cu banii mei, nu?

– Ei bine, desigur, aprobă râzând, la urma urmei ești...

– Jay, te-am căutat peste tot!

Vocea Gloriei se auzi din spatele lor, și amândoi se întoarseră, sesizând încordarea de pe fața ei palidă.

– Oh?

Jay se desprinsese de Toni, acordându-i toată atenția celeilalte, care era din ce în ce mai agitată.

– Se pare că mesajul ăsta a sosit azi-noapte. Ochii Gloriei licăriră un moment pe fața Toniei. Normal, cum n-ai putut fi găsit în cabina ta, mi-a fost adus mie. După cum o să vezi, este ceva urgent și trebuie să te întorci în Los Angeles imediat. Am verificat cursele de avion și există una care pleacă din Acapulco la zece și jumătate, în dimineața asta.

Jay citi mesajul, încruntându-se.

– La naiba, de ce nu poate aștepta Ansell până mă întorc?

– Este un contract important, Jay, îi replică Gloria, ignorând-o pe Toni, de data asta. Și tu știi cât de pretențios este Jacob Ansell. Nu va accepta să discute decât cu șeful, o afacere atât de importantă.

Jay înjură din nou în barbă, părând că uitase și de Toni, prins în potopul de instrucțiuni date Gloriei. Vorbind, se deplasară pe punte, la o distanță suficientă, pentru a nu fi auziți de pasageri... și de Toni.

Aceasta se întoarse la balustradă, magnificul golf clătănându-se, parcă, în fața ochilor ei plini de lacrimi. Nimic nu se schimbase, absolut nimic. Întotdeauna va exista încă o afacere pentru Jay. De ce fusese atât de proastă să-l creadă când afirmase că va fi doar un supraveghetor? Era în firea lui să fie astfel. Dumnezeu știa că avea suficienți bani încât să trăiască în lux tot restul vieții. Dar nu asta era ceea ce-l punea în mișcare.

Lacrimile îi dispăruseră și pe față i se instalase un calm aparent, când el se întoarse, cuprinzându-o din nou cu brațele.

– Îmi pare rău, iubito, dar a trebuit să te părăsesc un pic. Aș fi aranjat întâlnirea asta pentru după croazieră, dar se pare că Ansell trebuie să decidă dacă acceptă oferta mea, sau a altcuiva. O întoarce cu fața la el, trăgând-o de la balustradă. Ochiul îi erau întunecați, totuși, în adâncul lor erau luminați de mici sclipiri.

– Vreau să vii cu mine, Toni. Putem să ne întoarcem pe vas la Puerto Vallarta.

– Eu? Se uită fix la el. Este imposibil. Eu lucrez aici, ai uitat?

– Nu lucrezi aici, o corectă el, zâmbind. Acum ești din nou doamna Jay Stanford și vreau să fii cu mine mereu.

– Am crezut că și tu, spuse ea, cu tristețe, eliberându-se din brațele lui și trecând alături. Dar acum realizez că m-am înșelat. Tu n-o să te schimbi niciodată, Jay.

– Despre ce naiba vorbești? O prinse de braț și o întoarce, forțând-o să-l privească în față, maxilarele încleștându-i-se de furie. Ți-am spus de această ultimă afacere, și vreau să fii cu mine când o închei.

– Ultima afacere, îl ironiză ea, ignorând durerea provocată de strânsoarea mâinii lui. Pentru tine, n-o să existe niciodată o ultimă afacere. Tu n-ai nevoie de bani, dar vei continua să ruinezi viețile noastre, pentru a-i obține.

– Indiferent ce am făcut, nu te-am mințit niciodată. Afacerea asta cu Ansell este ultima, și vreau să fii cum mine când o închei !

– Ia-o pe Gloria, izbucni ea, smulgându-se din strânsoarea lui și plecând în fugă de lângă el.

– Poate că exact asta o să fac, strigă Jay după ea, cu o voce metalică.

Dar n-o făcuse. Toni nu știa și nici n-o interesa dacă femeia blondă îl însoțise, ca de obicei, în călătoria spre Los Angeles, prin urmare fu doar pe jumătate surprinsă când Gloria veni la cabina ei.

Rochia albă de seară, pe care Toni uitase s-o ia din cabina lui Jay, era atârnată pe brațul ei, și ea trecu rapid pe lângă Toni, când ușa fu deschisă în urma bătăii insistente.

– M-am gândit că poate ai nevoie de asta, spuse ea, cu trufie, plimbându-și privirea prin încăpere. Voi două chiar locuiți aici?

Toni, supărată că uitase de rochie, îi aruncă, iritată:

– Noi o găsim acceptabilă.

Gloria puse rochia pe patul Carolei, și-și plimbă din nou privirea prin încăperea mică, apoi se întoarse spre Toni.

– Acceptabil... asta a fost întotdeauna problema ta. Te mulțumești cu o viață acceptabilă, un soț acceptabil. Jay nu-ți poate oferi așa ceva.

– Ești chiar așa mare cunoscătoare a relațiilor interumane? o întrebă Toni, pe un ton disprețuitor, sprijinindu-se de ușa pe care tocmai o închisese.

– Îl cunosc foarte bine pe Jay Stanford, declară Gloria cu răceală. N-ai știut niciodată cum să faci față unui bărbat ca el, nu-i așa? Toni o privi de sus.

– M-am descurcat foarte bine în ultimul timp, replică ea, cu vădit sarcasm.

– Tu chiar ești naivă, nu-i așa? Zâmbetul insinuant al Gloriei era, mai mult disprețuitor, și siguranța Toniei păli un pic, în fața optimismului celeilalte.

– Nu... nu înțeleg ce vrei să spui.

– Este foarte simplu, dragă, odată ce afli detaliile. Trăsăturile Gloriei devin dure. Ai fost atât de nerăbdătoare să ajungi din nou în pat cu el, încât nu te-ai întrebat deloc care a fost motivația lui, nu-i așa? De ce crezi că Jay s-a hotărât, deodată, să te caute? Pentru că era nebunește îndrăgostit de prostituța care ai fost întotdeauna?

Tremurul brusc al genunchilor o făcu pe Toni să se trântască în fotoliul de lângă intrarea în baie. Ceea ce insinua Gloria, era dictat de gelozie. O gelozie care se născuse chiar în ziua în care Jay anunțase logodna lor. Totuși...

– Noi ne iubim într-un fel pe care tu n-o să-l poți înțelege, începu ea, strângând din buze, când Gloria izbucni din nou într-un râs batjocoritor.

– Jay nu înțelege dragostea asta a ta dezgustătoare o ironiză ea. Se întâmplă să aibă nevoie de tine acum, în mod deosebit, și tu îți imaginezi că te iubește. Crede-mă, dragă, are foarte mare nevoie de tine, dar nu pentru motivul la care te gândești tu.

– Și, presupun că tu cunoști motivul, nu?

– Sigur că-l cunosc. Eu și cu Jay suntem împreună încă dinainte de a pune tu ochii pe el, și știu ce are în cap. Gloria își puse picior peste picior și continuă. Afacerea în care este implicat acum este cea mai mare din cariera lui. Îl poate face mai bogat decât în visurile tale feciorelnice.

Reală consternare încețoșă ochii Toniei. Insinuarea celeilalte femei, că s-ar fi căsătorit cu Jay pentru situația lui financiară, nu merita deranjul de a fi negată.

Convingerea fermă a Gloriei era cea care-i accelera Tonyei bătăile inimii.

– Ce legătură are afacerea aia cu mine?

– Are o foarte mare legătură cu tine, declară Gloria teatral, ridicându-se și făcând doi trei pași prin cabină, înainte de a se întoarce și a se rezema de masa de toaletă. Jacob Ansell este un bărbat puternic și foarte influent. Este ferm împotriva divorțului și chiar a separării, într-un cuplu căsătorit. Ca să obțină contractul, Jay trebuie să se prezinte cu o soție în ochii căreia să nu se citească vreo dorință de separare și cu atât mai puțin de divorț.

– Nu te cred! Toni își înăbuși tremurul din glas, realizând, chiar dacă nu voia să creadă, că în vorbele Gloriei exista o sămânță de adevăr. Era limpede că Jay se descurcase foarte bine în cei doi ani în care fuseseră separați, ceruse chiar divorțul, deși se răzgândise ulterior. Să se fi ivit atunci perspectiva afacerii cu Jacob Ansell și să-l fi determinat să ia acea decizie? Un lucru era sigur. De când urcase la bord, Jay nu pierduse nicio ocazie de a-și folosi farmecul pentru a-i atâta simțurile, un farmec căruia Toni nu putea să-i reziste.

– Nu crezi? Eu cred că da, dragă. Gloria porni spre ușă, oprindu-se cu mâna pe clanță. Nu ți-a cerut Jay să te duci cu el la Los Angeles? Pufni în răs la expresia îndurerată din ochii Tonyei. Vezi, îl cunosc foarte bine, mult mai bine decât vei reuși s-o faci tu, vreodată.

Toni încercă o ultimă provocare.

– Asta nu te-a ajutat prea mult, nu-i așa?

Gloria zâmbi, încordată.

– Oare? Ești mult prea naivă! Jay a realizat, de ceva timp, că ești departe de a fi soția pe care și-o dorește.

Ușa se deschise brusc și Carole intră în cabină, făcând ochii mari de uimire, în fața celor două femei.

– Oh!

Deranjez cumva?

– Nu, deloc, răspunse Gloria, pășind pe coridor. Se pare că prietena ta are nevoie de puțină îmbărbătare.

Carole închise ușa după Gloria, uitându-se întrebător la Toni.

– Ce-a fost asta?

Toni ridică din umeri și se îndreptă spre masa de toaletă, privindu-și reflecția în oglindă.

– Este cea mai mare nemernică, răbufni ea, cu o neobișnuită cruzime, văzând în oglindă iminenta ridicare din umeri a Carolei.

– Trebuia să-ți fi spus asta de la început, replică ea, cu obișnuitu-i calm. De ce a venit aici, în dimineața asta?

Simțind nevoia să se descarce, Toni îi povesti totul și când termină, Carole o privi cu milă.

– N-o să spun că nu-mi pare rău pentru tine, Toni, dar în cazul ăsta ai fost o mare fraieră. Eu înclin să cred că frumosul tău Jay se folosește de tine pentru propriile lui interese. Din ce alt motiv și-ar fi făcut apariția brusc, pe acest hârb? Să fim sinceri. Niciun om de afaceri întreg la minte, n-ar lua în considerare o astfel de propunere, numai dacă n-are alte motive. Carole îi aruncă o privire vicleană. Ți-a spus de fapt, că va scoate bani pentru Queen?

– Nu, recunosc Toni, fără tragere de inimă. Știe ce mult înseamnă vasul ăsta pentru... pentru noi toți și se gândește la asta.

– Crede-mă, scumpo, aici se va opri! exclamă Carole, punându-și o mână pe umărul Toniei, în semn de încurajare. Bărbații sunt foarte răi, uneori... mai tot timpul, după experiența mea. De ce nu încerci să ți-l scoți din minte? Mă abțin să ți-l recomand pe contabil, dar el niciodată nu te-ar răni.

– Între mine și Rick a încetat definitiv orice relație. Cred că Marian este mult mai potrivită pentru el decât aș putea fi eu vreodată.

– Marian ? Carole se uită la ea, nevenindu-i să creadă. Știi că a făcut o pasiune exagerată pentru el, dar... Marian ?

– Cu o altă coafură și un pic de fard, cred că este destul de draguță pentru Rick. De fapt, i-am și sugerat să meargă la coafor, și m-am oferit s-o învăț să se machieze. Nu prea i-a surâs ideea, bănuiesc. N-am mai vorbit cu ea de atunci.

– Nu este deloc surprinzător, având în vedere că speră să-ți ia locul în inima contabilului. Uite, scumpo, uită de Rick Warren, de Marian și de nu chiar fostul tău soț. Și cel mai rapid mod de a face asta, este să-ți găsești pe altcineva. Cine era bărbatul cu care erai la masă, în seara în care ați fost patru la cină?

Toni se încruntă, privind o clipă în gol.

– Oh, te referi la Cyrus Jackson? Vrei să spui că eu...? Pentru numele lui Dumnezeu, Carole, este suficient de bătrân să-mi fie tată!

– Ce importanță are? Este neînsoțit și pare să fie atras de tine. Toni nu-și putu reprima un chicotit.

– M-aș simți ca și când m-ar scoate tata în oraș! Altminteri, continuă ea, seriosă, îmi place Cyrus.

N-a avut niciodată timp să se căsătorească... la fel ca Jay, și-a sacrificat viața pentru a face bani.

– Cu atât mai bine, dacă-l plăci. Nu spun să te gândești la o legătură serioasă cu el, dar un mic flirt n-ar face rău niciunuia din voi. Așa, într-un fel sau altul, s-ar putea clarifica lucrurile, pentru tine. Bărbatul ăsta al tău se întoarce pe vas, înainte să ajungem în Los Angeles?

Toni ridică din umeri.

– A spus ceva de Puerto Vallarta.

– Atunci, un pic de rivalitate e posibil să-l pună pe gânduri. Acest Cyrus Jackson este cu totul alt gen decât înțepatul ăla de contabil! Oricum, gândește-te la asta, Toni. Eu îl voi duce pe Mike prin Acapulco și diseară vom lua autocarul spre hotelul Princess. De ce nu vii cu noi?

Toni își petrecu restul zilei la bord, neavând chef să rățăcească printre pasagerii care umpluseră plaja și barurile hotelurilor de pe țărm. Nu realizase, până acum, cât de mult și-ar fi dorit să-i arate lui Jay acest centru urban de pe riviera mexicană. Ar fi putut închiria o mașină, așa cum văzuse că făcuseră Cyrus Jackson și Gloria, și să se bucure împreună de priveliștile înconjurătoare, încheind cu o baie în ocean.

Dar putea la fel de bine să-și scoată din minte acele gânduri pentru totdeauna, își spusese cu fermitate, și să se ocupe de pregătirile pentru balul mascat ce urma să aibă loc imediat ce vasul părăsea Puerto Vallarta.

Perfidia lui Jay o lovise din nou pe plan emoțional, și era hotărâtă să fie pentru ultima dată. Va trece mult timp până când

rana din sufletul ei se va vindeca, dar mai trecuse prin așa ceva și era sigură că va reuși s-o facă din nou. Poate Carole avea dreptate, și era mai bine să flirteze când cu un bărbat, când cu altul, decât să se angajeze într-o relație stabilă. Cel puțin, în felul acesta, durerea, dacă ar exista, ar fi trecătoare.

Mintea îi era departe de sulurile de hârtie creponată de diferite culori, pe care le alesese din dulapurile din holul principal, când Marian i se adresa, sfioasă, din spatele ei.

– Ești ocupată, Toni?

Toni se întoarse brusc, făcând ochii mari la fata cu fruntea încruntată, care-și frângea mâinile, nervoasă.

– Nu chiar, spuse ea, cu un râs scurt. Îmi făceam de lucru, până va trebui să mă schimb pentru cină.

– Oh, foarte bine.

Doream să vorbesc cu tine, dar nu voiam să te deranjez, dacă erai ocupată. Nu este ceva legat de serviciu, încheie aceasta, șovăitoare.

– Spune. Toni se sprijini de dulap, studiind-o cu interes.

– Păi... m-am gândit la ce mi-ai spus în ziua aceea și... cred că mi-ar plăcea să-mi schimb înfățișarea, așa cum ai sugerat tu.

Toni uită brusc de propria nefericire.

– M-aș bucura să-ți fiu de folos. Nu cu părul – Donna este expertă în așa ceva – dar te voi ajuta să-ți alegi niște farduri și-ți voi arăta cum să le folosești.

– Mulțumesc. Este foarte drăguț din partea ta...

– Este plăcerea mea, o întrerupse Toni, scrutând cu privirea fața celeilalte, cu un ochi obiectiv. Cred că magazinul de la bord

are tot ce-ți trebuie, dar coaforul nu va fi deschis până nu începem să navigăm.

Marian spuse repede.

– Este bine. Cred că nu trebuie... să aștept chiar până în ziua balului, atunci n-ar mai fi mare lucru pentru... lume.

"Lume" însemnând Rick, reflectă Toni, dar Marian se gândise bine. În veselia generală a balului mascat, o schimbare majoră a înfățișării ei ar fi mai puțin observată, decât dacă ar apărea așa în fața contabilului, într-o dimineață.

Bucuroasă că-și alungase gândurile negre, începu o discuție cu Marian despre costumul pe care aceasta intenționa să-l poarte la bal, ceva diferit de uniforma scrobită cu care apărea de obicei alături de căpitan.

– M-am gândit că pot să vin și eu din când în când cu o idee, se confesă aceasta, sfioasă. După cum știi, până acum nu mi-am bătut capul niciodată, dar aș dori să fiu schimbată cu totul, de data asta.

Toni făcu mintal inventarul costumelor de bal. Vestimentația Cleopatrei n-ar ajuta-o cu nimic pe Marian – în plus, plănuiise s-o poarte chair ea la balul ăsta – dar costumația fluturului i s-ar potrivi perfect.

Entuziasmul Toniei dispăru brusc, și obrajii Marianeii căpătară o roșeață neobișnuită, când doi pasageri, întorși mai devreme de pe țarm, intrară în hol.

– Slavă Domnului pentru tehnologia asta modernă, spuse Gloria Powell, iritată, trăgând adânc aer în piept din atmosfera răcorită de aparatul de aer condiționat.

Cum pot oamenii să supraviețuiască într-o astfel de căldură?

– Poate sunt obișnuiți, răspuse Cyrus, ivindu-se din spatele ei transpirat, el însuși cu fața roșie de disconfort.

– Ei bine, eu nu sunt, replică ea, bosumflată, și porni spre lift fără a arunca vreo privire înapoi sau a adresa un cuvânt de mulțumire însoțitorului ei.

Cyrus se sprijini de biroul, unde Toni și Marian stăteau față în față.

– Unele femei chiar nu pot suporta căldura. Nici eu nu sunt sigur că pot.

– Îți ia ceva timp până te obișnuiești, spuse Toni, zâmbind. Apoi, amintindu-și de bunele maniere, i-o prezentă pe Marian.

– Mai bine mă duc la locul meu, murmură aceasta, când o femeie în șort, venind dinspre unul dintre pasaje, se sprijini de biroul contabilului. Cyrus se uită ciudat în urma ei.

– Fetei ăsteia i-ar trebui un pic din frumusețea și personalitatea ta, remarcă aceasta, cu subtilitate.

– Ai puțină răbdare, îl sfătui Toni. S-ar putea să ai o surpriză la balul mascat.

– De ce? Îi dispar toate inhibițiile atunci? întrebă el, cu o licărire în ochi. Este femeia vârcolac de pe Aztec Queen ?

– Nu, răspuse Toni, râzând. S-ar putea să producă chiar un șoc, de data asta, dacă merg după metoda mea.

Cyrus îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Îmi imaginez că, în ceea ce-i privește pe bărbați, mergi după metoda ta, totuși. Am auzit că James Brownlea a părăsit vasul, adăugă el, ca un fapt divers.

- Da, pentru un timp, oricum.
- Ce s-a întâmplat? A aflat soția lui unde este și a trimis o citație oficială după el?
- Nu cred. Are niște afaceri de rezolvat în Los Angeles.
- Un licăr de compasiune luminează ochii lui Cyrus, când privirile li se întâlniră.
- Nu-l condamna pentru asta. Există anumite lucruri pe care un bărbat trebuie să le facă în viața lui.
- Așa gândeam și eu, replică Toni, pe un ton mai calm decât intenționa.
- După o scurtă pauză, Cyrus o întreabă:
- Ești cumva liberă diseară?
- Toni clipi, surprinsă de întrebare.
- De fapt, Carole, directorul croazierei, m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să-i însoțesc, pe ea și pe prietenul ei, la hotelul Princess, diseară. Nu știu dacă ai dori să...
- Aș fi onorat. Cyrus îi zâmbi curtenitor, și Toni îl plăcu foarte mult în acel moment, dându-i detalii despre turul pe care urmau să-l efectueze cu autocarul în acea seară. N-am putea, înainte, să luăm masa împreună undeva?
- Autocarul pleacă la nouă, spuse Toni cu regret, și mi-e teamă că în Acapulco cina se servește puțin după ora asta.
- Bine, atunci mai bine ne întâlnim în sufragerie, la șapte și jumătate.
- Masa mea are numărul douăzeci și trei.
- Gândindu-se că sufrageria va fi pe jumătate goală și că nu va fi nimeni în măsură să obiecteze că se întâlnea cu un

pasager – chiar și căpitanul era reținut în port – Toni dădu afirmativ din cap și-l urmări pe Cyrus traversând holul.

Era un bărbat drăguț, și dacă îl stimula să iasă într-o seară cu o femeie mult mai tânără decât el, cu atât mai bine.

Câteva minute mai târziu, după ce închisese dulapurile, se opri să schimbe câteva cuvinte cu Marian, în drum spre cabină. Pe fața fetei se putea citi o evidentă invidie.

– Cum reușești? îi trânti aceasta, înroșindu-se când realizează cât de nepoliticos sunaseră cuvintele. Vreau să spun, l-ai cucerit pe Rick și pe domnul Brownlea, și acum, când el nu mai este disponibil, s-a ivit altcineva.

Refuzând să-i dea un răspuns insolent, Toni o privi cu seriozitate.

– În momentul ăsta, Rick urășiște și pământul pe care calc, domnul Brownlea poate trăi foarte fericit fără mine, și Cyrus Jackson este căsătorit cu imperiul său financiar – ca să nu mai spun că este suficient de bătrân pentru a-mi fi tată. Dacă vrei să afli adevărul, te invidiez că n-ai niciun dubiu în alegerea bărbatului de care să te îndrăgostești și pe care-l dorești alături de tine toată viața.

Marian se uită uimită la ea.

– Tu mă invidiezi? repetă ea, șocată.

– Și te voi indivia și mai mult când Rick va deschide ochii și va vedea în tine femeia visurilor sale, continuă Toni, pornind spre lift.

Până la urmă, era pe cale să înregistreze două succese în fața unui jalnic eșec, reflectă ea. În ultimul timp, Marianeii îi crescuse

simțitor încrederea în sine, și urma să ajungă la apogeul apariției ei în seara balului. Lui Cyrus Jackson i se ridicase moralul, chiar dacă numai temporar, prin perspectiva petrecerii unei seri în compania unor tineri.

Singura ei nefericire era relația cu Jay.

De ce oare se îndrăgostise de un bărbat care, ca și Cyrus, era deja căsătorit cu o mare afacere, și pentru care relațiile personale erau pe locul al doilea?

Impresionanta structură piramidală a hotelului Princess era înconjurată de grădini tropicale, într-o superbă explozie de culoare. Când mai aveau doar câteva trepte până la intrarea în holul hotelului, Toni își strânse eșarfa neagră în jurul umerilor, amintindu-și vremurile de demult, când și mama ei planta flori în grădina mică din fața casei, pe care o îngrijea cu atâta drag.

– Oh, Doamne, murmură Cyrus, când intrară în holul imens, nu e spectaculos?

Nota de respect amestecat cu uimire, din vocea lui, era ca un ecou al sentimentului pe care Toni îl încerca de fiecare dată când intra în acel hotel.

Carole îi conduse în salonul spațios din spate, vorbind cu reprezentantul conducerii, într-o spaniolă fluentă, înainte de a le face semn cu mâna, Toniei și celor doi bărbați.

Fură conduși la o masă de la marginea ringului de dans, și chiar înainte să se așeze, primele două băuturi gratuite, oferite turiștilor, fură așezate în fața lor de către un chelner grijuliu.

Cyrus se lăsă pe spate în scaun, vizavi de Carole.

– Ei bine, se pare că va fi o seară pe cinste.

Cuvintele lui se dovediră profetice, și chiar și Toni reuși să și-l scoată pe Jay din minte, când dansatorii mexicani în costume multicolore începură să-i distreze. Obișnuitele interludii teatrale și comice rupseră bariera limbii, făcând audiența să râdă cu lacrimi.

Umorul moderat dar constant al lui Mike fu un contrast perfect pentru cel debordant al lui Cyrus, și masa lor fu cea mai veselă din jurul ringului.

Toni constată că îi plăcea foarte mult Mike, atitudinea lui față de Carole fiind, după opinia ei, tocmai ceea ce aceasta avea nevoie. Era prietenos, curtenitor fără a fi insistent, și cu suficient simț al umorului, cât să-i atenueze solemnitatea.

Mai târziu, când spectacolul se sfârși și începu dansul, Toni se trezi în brațele lui, mișcându-se ușor, într-o alunecare lentă, printre ceilalți dansatori.

– Croaziera asta se va termina mult prea repede pentru mine, îi mărturisi el, zâmbind. Ciudat, la început n-am vrut să vin.

– Și de ce ai venit? îl întrebă Toni, curioasă.

El ridică din umeri.

– Șeful meu pleca și el într-o croazieră cu soția, și s-a gândit că ar fi o idee bună.

Am muncit foarte mult, astfel că a aranjat el totul pentru mine – a plătit toate cheltuielile.

– Trebuie că te apreciază în mod deosebit. Cu ce te ocupi, exact?

– Nimic interesant. De fapt, multă lume consideră plictisitoare munca mea.

Sunt contabil, încheie acesta, schițând un zâmbet.

– Oh, pentru o mulțime de oameni de afaceri nu este deloc ceva lipsit de importanță, știi doar. Ar fi pierduți fără experți contabili.

O umbră de mâhnire se așternu pe ochii prietenoși ai lui Mike.

– Așa o fi, dar majoritatea femeilor privesc contabilii ca pe niște persoane anoste, ca și calculele pe care le facem. După o scurtă pauză, continuă, aparent dezinteresat: Bănuiesc că tu și Carole întâlnești foarte multe persoane interesante, în aceste croaziere. Ca James Brownlea, care este posibil să cumpere vasul. Presupun că are foarte mare succes la femei.

Toni îl aprecie pentru discreția privind relația ei cu Jay, dar nu se sfii să-și exprime lipsa de entuziasm față de bărbatul de calibrul lui Jay.

– Pentru unele femei, probabil, dar Carole nu mi s-a părut niciodată interesată de avere sau poziție socială. Ea – își căută cuvintele potrivite – este mai de grabă impresionată de valoarea morală a unui bărbat, decât de conturile lui bancare. El dădu afirmativ din cap, îngândurat, conducând-o printre cuplurile de dansatori, spre marginea ringului. A avut de suferit de pe urma bărbatilor.

– De aceea are nevoie de cineva demn de încredere. Alături de bărbatul potrivit, ar putea să uite... Lăsa fraza neterminată, știind că Mike înțelese.

După ce-și termină băutura care o așteptase la masă, Toni se simți detașată complet de lumea din jur, de sentimentele ei față de Jay.

El se folosise de dragostea ei pentru a-și rezolva afacerile. Și apoi? Reușise să trăiască doi ani fără el, și va fi în stare s-o facă toată viața, dacă era necesar.

Toni auzi vag vocea lui Cyrus, rostind ceva de un taxi, murmurul Carolei, apoi se trezi pe bancheta din spate a mașinii care se pierdu rapid în noapte.

Toni urca, clătinându-se, treptele vasului scaldat în lumină, când mâinile ferme ale unui bărbat o prinseră de mijloc...

Capitolul 7

Vasul pornise deja la drum, când Toni deschise ochii, dimineața următoare. Capul îi pulsa la unison cu motoarele aflate nu departe, dedesubt, iar gâtul i se uscaseră de sete.

Geamătul ei agonizant o făcu pe Carole să vină lângă ea, privind-o cu compătimire.

– Cred... cred că am rău de mare, murmură.

– Și eu cred că ești mahmură, ripostă Carole rapid, deși privirea nu-i era deloc neprietenoasă, când se uită în ochii Toniei. Uite, ia astea. Îți ofer două aspirine și un pahar cu apă. Nu-ți face probleme pentru ora de gimnastică, am ținut-o eu.

Toni se uită la ea, năucă, părul negru contrastând puternic cu albul pernei. Deja ai...? Ce oră este?

– Opt și jumătate. Culcă-te la loc, acum. Voi organiza eu concursul de tenis, și tu te vei ocupa, după-amiază, de jocul de bingo.

Mormăi un mulțumesc, în timp ce Carole părăsi cabina. Toni înghiți aspirinele și căzu într-un somn adânc, până când deschise ochii, fără tragere de inimă, la sunetul strident al ceasului de lângă pat, care fusese fixat la unsprezece și jumătate.

O jumătate de oră mai târziu, stătea pe puntea de promenadă, trăgând adânc aer în piept, simțindu-se când mai bine, când mai rău.

Cine o pusese să bea atâta lichior? Și oare ce impresie își făcuse Cyrus Jackson despre ea?

Într-un fel, era foarte important pentru ea. Era un om drăguț, bun, la fel ca tatăl pe care-l pierduse în incendiul din Seattle.

– Ți-ar plăcea un pic de supă și un sandviș?

Toni se întoarse și văzu figura amuzată a lui Cyrus, aproape de umărul ei.

– Nu chiar, spuse ea, cu voce slabă.

El o luă cu fermitate de cot.

– Totuși, cred că ar trebui să mănânci ceva. Astăzi este deschis bufetul-restaurant de pe punte, deci nu trebuie să stai în atmosfera închisă din sufragerie. Am rezervat deja o masă pe cealaltă parte.

Toni fu încântată că Cyrus o sprijini în drumul spre cealaltă parte a punții.

Adevărul era că i se făcuse foame, căci nu mâncase nimic de când cinaseră împreună seara trecută.

Cyrus nu o întrebă nimic, dispărând după ce o ajută să se așeze la masă, și revenind la scurt timp cu un bol cu supă de văcuță și sandvișuri subțiri cu șuncă slabă.

– Dar tu? întrebă ea, când se așează în fața ei, părând pregătit s-o privească mâncând.

– Am mâncat deja. Briza mării, categoric, îți stimulează apetitul. Își lăasă privirea în jos pe formele generoase. Cred că ar trebui să mă feresc de croaziere, pe viitor.

– Așa cum te-ai ferit de căsătorie?

– Și de căsătorie, acceptă el, privind-o cu înțeles. Asta este ceva ce tu cunoști foarte bine, bănuiesc.

– Eu? Toni luă ultima lingură de supă și puse cu grijă bolul alături. Am fost căsătorită, desigur, toată lumea știe. Dar soțul meu nu este – nu era – genul de om căruia să-i placă să fie răsfățat de soție.

– Dar aseară am înțeles că încă ți-ar plăcea să-l răsfăți.

Toni își lăasă capul pe spate, în defensivă.

– Așa am fost crescută. Singurul lucru care m-a luat prin surprindere a fost că soțul meu nu avea nevoie de așa ceva pentru a fi fericit. Mama nu m-a pregătit pentru asta.

– Toți bărbații doresc să fie răsfățați, spuse Cyrus cu blândețe. Chiar și Jay Stanford al tău.

Ea făcu ochii mari, de uimire, degetele devenindu-i la fel de albe, ca pâinea pe care o țineau.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse în cele din urmă, punând sandvișul la loc pe farfuria din fața ei.

Cyrus se uită la ea cu atenție.

– Aseară, începu acesta încet, mi-ai spus că Jay Stanford a fost soțul tău și că încă ții la el foarte mult. Am auzit vorbindu-se pe aici despre postura în care ați fost surprinși în cabina lui, și – ei bine,

nu-mi pari o fată care se culcă cu cine se nimerește, fie el și potențialul cumpărător al lui Aztec Queen. Atunci, mi-a trecut prin minte, încheie Cyrus pe un ton mai vesel, că Jay Stanford este posibil să fie una și aceeași persoană cu James Brownlea.

Toniei i se puse un nod în gât. Fusese mai imprudentă decât și-ar fi imaginat, seara trecută, dar cel mai rău era că nu-și putea aminti să fi vorbit de Jay toată seara.

Dar ce importanță avea? Se terminase totul între Jay și ea, și chiar n-avea nicio importanță dacă toată lumea aflase de relația lor.

Toni înghiți cu greu.

– Da, sunt una și aceeași persoană. Lent, cu ezitări, îi explică întreaga situație lui Cyrus, care o ascultă cu atenție, fără a scoate un cuvânt. Deci, încheie ea cu o notă de amărăciune în glas, nu a existat niciodată un James Brownlea la bord, și nici vreo posibilitate ca Jay să cumpere Queen. Totul a fost pus la cale în prealabil, pentru ca Jay să ajungă la mine. M-a folosit pentru propriile lui interese. Lacrimile de indignare îi făcură ochii întunecați să strălucească.

Cyrus își puse mâna, încurajator, peste a ei.

– Oare nu te grăbești să-l condamni? Știi, când eram mult mai tânăr, m-am îndrăgostit serios de o fată și credeam că și ea este îndrăgostită de mine. Ne-am făcut planuri de căsătorie de multe ori, dar întotdeauna a intervenit ceva în afacerile mele, care să amâne nunta. Când, în final, am hotărât că-mi pot lua un concediu pentru a merge în luna de miere, mi-a spus că se căsătorește cu un alt bărbat, care pune mai mult preț pe ea, decât pe bilanțurile lui

contabile. El zâmbi strâmb. Știu că o să-mi spui că a avut dreptate, dar – ei bine, continuu să cred că am fi avut o viață minunată împreună.

Toni își înăbuși o exclamție.

– Îmi pare rău, Cyrus. Te... mai vezi cu ea?

El scutură din cap și spuse, cu durere:

– A murit acum doi ani. Ne-am mai întâlnit din când în când, de-a lungul anilor, și cred că era fericită – sau, cel puțin, mulțumită. Unul dintre cei trei fii ai săi lucrează în compania mea.

– Îmi pare rău, repetă ea.

– Să nu-ți pară. Numai, nu-l lăsa pe Jay să facă aceeași greșeală ca mine. Este încă destul de tânăr, ca să facă ceva în sensul ăsta.

– Poate ar trebui să-i spui tu, nu eu.

– Poate o s-o fac, dacă se va întoarce pe vas.

Întrebarea dacă Jay se va întoarce de la Los Angeles sau nu, o chinui pe Toni tot restul drumului până la Puerto Vallarta.

Pe de o parte, îi dispăcea ideea inevitabilei confruntări între ei, dar adânc în sufletul ei tânjea să-i vadă, din nou, silueta zveltă, încălecând balustrada de pe punte, să-i simtă trupul plin de dorință dominându-l pe al ei, să-i audă murmurul vocii răgușite în ureche.

Dar ajunseră în Puerto Vallarta și nici urmă de Jay.

Plecând în jurul prânzului spre romanticul port în stil spaniol, Toni încercă să și-l alunge pe Jay din minte. Ghidul turului, pe care-l cunoștea foarte bine, o salută călduros.

Numele lui, Jesus, era cel de care el făcea mare caz, în fața turiștilor.

– Nici că se putea să încâpeți pe mâini mai bune, obișnuia acesta să spună. Mic de statură și chipeș, era un adevărat izvor de informații despre trecutul și prezentul orașului și despre scena politică a Mexicului, atât de apropiată sufletului său.

După un tur al portului, instalați din nou în autocar, aruncară o ultimă privire acoperișurilor roșii în stil spaniol ale clădirilor din Puerto Vallarta, înainte de a porni de-a lungul coastei, trecând pe lângă hotelurile de lux de pe malul mării, ce se făleau cu plajele lor.

– Uitați, vasul e acolo, strigă o femeie, când se opriră la marginea falezei pentru a admira peisajul.

Aztec Queen era într-adevăr ancorat în golf, arătând în bună stare, îngrijit, și departe de vechimea lui reală. Acest gând o duse pe Toni la un altul. Oare Jay se gândise vreo clipă serios să-l cumpere? Măcar dacă l-ar putea vedea din unghiul ăsta! Pentru oricine care avea ochi pentru așa ceva, era într-adevăr admirabil.

Oftând, Toni întoarse capul.

Dar Jay n-avea înclinații spre romantism. Pentru el, important era doar profitul.

Întorși în oraș, Toni plecă singură spre vas, lăsându-i pe pasageri să cutreiere magazinele de suveniruri.

După căldura de pe țărm, Toni hotărî să bea ceva rece pe punte și să privească pasagerii venind. Eddy, barmanul, o tentă cu rețeta lui proprie, lămâie, vodcă și cuburi de gheață care zăngăneau plăcut în paharul ei, când ieși din nou pe punte.

Pe măsură ce orele după-amiezii treceau, bărcile soseau tot mai pline de pasageri, privirea Toniei scrutând-o rapid, pe fiecare în

parte, temându-se să zărească figura impozantă a lui Jay, dominând pasagerii fericiți.

Sosise și ultima barcă, și seara, care se lăsa devreme în Mexic, adusesse cu ea o mare de lumini pe țărm, când Toni se întoarse de la balustradă, cu paharul gol în mână. O siluetă ștearsă se desprinsese din întuneric, spunând șovăitor:

– Toni?

Pentru o clipă, Toni se uită fix, fără să recunoască figura schimbată a Mariane. Uniforma albă, îngrijită, era aceeași, dar fața îi luase o expresie angelică, încadrată de bucle rebele.

– Marian?

Fata, liniștită de felul ei, întrebă sfioasă:

– Ți place?

Toni răsufală adânc.

– Este – fantastic! Arăți minunat! Donna este într-adevăr genială!

Zâmbetul radios al Mariane, apărui și dispărui, nesigur.

– Nu crezi că este o schimbare prea mare?

– Este o foarte mare schimbare, recunosc Toni, dar nimeni cu mintea întregă, n-ar putea avea vreo obiecție.

Amândouă erau conștiente că se referise la posibila reacție a lui Rick la schimbarea asistentei sale într-o fată atrăgătoare, care părea brusc mult mai tânără.

– Mă întreb dacă, mai târziu, ai avea timp să mă ajuți cu machiajul pentru costumația mea. Marian ezită din nou. Dar bănuiesc că și tu va trebui să faci același lucru.

– Cu mare plăcere.

Am purtat de atâtea ori costumul Cleopatrei, încât machiajul îmi va lua două minute. Toni o luă pe cealaltă de braț, bucuuroasă că-și amână propriile gânduri. Hai să mergem să te transform într-un fluture drăgăstos!

***

Acordurile muzicii răsunau din salonul principal, în timp ce Toni urca grăbită spre Crowsnest Club, mai târziu în acea seară. Toți participanții la parada balului se strâneau acolo, așteptând să coboare în salonul principal.

În fiecare croazieră exista un grup de pasageri cu o imaginație creativă, care făceau ca această seară să fie un succes, reflectă Toni privind în jur pasagerii costumați în arlechini, Robin Hood, Mariane, clovni și vechi șefi de state. Carole, o Madame Pompadour cu perucă, păru ușurată s-o vadă pe Toni.

– Ai întârziat, îi reproșă aceasta din spatele unei mese, de unde distribuia numere de intrare, pentru a fi prinse de costumele participanților.

– Îmi pare rău, a trebuit s-o ajut pe Marian să se machieze.

Toni se strecură în spatele mesei, zâmbind unei femei mature costumată în bebeluș.

– Marian? întrebă Carole, absentă.

Toni scrisese pe o hârtie albă numele bebelușului și numărul cabinei și o prinse cu un ac de scutecul voluminos.

– Arată senzațional, spuse ea, întorcându-se spre Carole, referindu-se la Marian.

Carole se încruntă.

– Serious? Mai mult ca sigur, a necesitat ceva muncă.

– Nu chiar.

– Evident, cel pe care speră să-l impresioneze, n-a văzut-o încă, observă Carole, privind spre intrare, unde căpitanul Vance și Rick Warren își făcură apariția. El arată la fel de morocănos ca întotdeauna.

De obicei, căpitanul Vance își amâna apariția până când toți participanții erau prezenți. Impunător în uniforma lui albă, acesta ridică o mână, făcând un semn în direcția ei, și Toni, scuzându-se față de Carole cu un zâmbet, porni spre locul în care stăteau căpitanul Vance și Rick.

– Arăți ca de obicei, ca o plantă exotică, în costumul ăsta, spuse căpitanul cu o voce aspră, plimbându-și privirea vigilentă peste genele bogat rimelate, conturul negru din jurul ochilor, medalionul din aur masiv ce atârna în decolteul generos. Întorcându-se spre Rick care evita privirea Toniei, adăugă brusc. Bine, ești liber. Du-te și spune-le tuturor ce bine arată.

Privirea îi deveni mai blândă, când se întoarse din nou spre Toni.

– Se pare că ai fost mai ocupată ca de obicei, în croaziera asta. Nu te-am prea văzut.

– Au fost destule lucruri de făcut, domnule, replică Toni, departe de a fi atât de credibilă pe cât și-ar fi dorit. Era imposibil să nu-i fi ajuns la urechi bârfele de pe vas.

– Ei bine, nu exagera cu devotamentul față de munca de rutină, spuse acesta, cu severitate. Nu uita, tatăl tău mi-a fost foarte bun prieten, și sunt interesat de fericirea ta. Părând să schimbe subiectul, deși în realitate apropiindu-se de punctul esențial al conversației, întrebă, aparent întâmplător:

– L-ai mai văzut pe James Brownlea, în ultimul timp?

– Cred că a plecat la Los Angeles, cu afaceri, domnule.

– E adevărat, dar am înțeles că ni se va alătura din nou în Puerto Vallarta.

– Posibil, domnule căpitan, eu nu l-am văzut.

Hiram Vance dădu din cap afirmativ, îngândurat, apoi se întoarse să părăsească salonul, aruncând o privire peste umăr, pentru a spune:

– Nu te gândi că trebuie să faci sacrificii pentru acest vas. La fel ca noi toți, și el va trebui să ajungă la cimitir, într-o bună zi.

Concursul se terminase, premiile fuseseră acordate, și acum ringul de dans era plin de cele mai ciudate cupluri. Bestia dansa cu Frumoasa, Lincoln cu Nell Gwynn, Hansel cu Gretel. Aproape toți cei care intraseră în concurs primiseră câte un premiu, la câte una dintre variatele categorii, și în salonul spațios domnea buna dispoziție.

Din locul în care se afla, exact lângă intrare, Toni se simțea foarte mulțumită de rezultatele eforturilor pe care le depusese. Mulți dintre participanți n-ar mai fi țopăit acum pe ringul de dans dacă n-ar fi fost ademeniți de vorbele ei dulci. Cei care îi rezistaseră, priviseră melancolici concursul, regretând că nu făcuseră efortul de a li se alătura.

Gloria refuzase să se costumeze și privise ceremonia cu o vizibilă plictiseală întipărită pe față.

Cyrus, arătând ca un adevărat călugăr, se așezase lângă aceasta, renunțând, evident, la o conversație cu ea, plimbându-și privirea, cu febrilitate, peste cuplurile care dansau.

Putea un bărbat drăguț ca Cyrus Jackson, să fie serios interesat de o femeie ca Gloria? Toni spera că nu. Dar Jay o găsisese suficient de atrăgătoare, de-a lungul anilor. Atât încât s-o ia într-o croazieră în care el spera să se împace cu soția lui pentru a-și rezolva unele afaceri.

Fusese o prostie din partea lui, știind ce simțea Toni pentru femeia blondă. Și Jay rareori dădea dovadă de prostie în acțiunile sale.

Gândul la Jay o întristă din nou și se simți ușurată, când auzi lângă ea vocea tulburată a Marianeii.

– Toni, totul a fost o greșeală enormă. Cobor în cabina mea, să mă schimb în uniformă.

Toni o privi cu uimire.

– Să te schimbi? Dar arăți minunat! De ce ai vrea să faci așa ceva?

Răsuflarea Marianeii deveni sacadată.

– Rick a spus că... l-am dezamăgit. Că, făcând parte din colectivul lui, ar trebui... să dau dovadă de mai multă demnitate.

– Demnitate, pe naiba! izbucni Toni, abia sesizând silueta din stânga ei. Rick probabil ajunsese în culmea infatuării, dacă sugerase că Marian nu arăta superb în seara asta. Uită de Rick, suieră ea.

Am observat destui bărbați care se uitau la tine cu o evidentă dorință de a te cunoaște mai bine. Vezi-ți de treabă.

– Dar Rick...

– Nu-ți face probleme pentru Rick! spuse Toni, pe un ton ridicat. Un pic de gelozie nu strică.

– Dar... Marian deschise gura să protesteze din nou, înăbușindu-și un țipăt, când figura din spatele Toniei înaintă, și spuse șoptit:

– Vrei să dansezi cu mine?

Chiar și Toni, se înfioră la vederea bărbatului bine făcut, elegant, într-un costum închis, de seară, care păși între ea și Marian. Avea toate atributele unui bărbat pe care să ți-l dorești ca partener, numai că... nu avea cap! Cămașa, de un alb imaculat, se termina brusc cu nimic, fără vreun cap deasupra cravatei legată cu meticulozitate în jurul gâtului.

În ciuda predominantei senzații de irealitate, Toni își alungă teama. Bărbatul era o apariție dintr-o altă viață, dintr-o altă dimensiune. Marian, totuși, fu surprinzător de supusă și, chicotind agitată, acceptă invitația.

Zâmbind amuzată, în timp ce străinul fără cap se strecura, împreună cu Marian, spre ringul de dans, Toni numără în minte costumele din concurs.

Nu-și amintea de vreun bărbat fără cap printre participanți, totuși era posibil ca el să fi venit prea târziu pentru a intra în competiție. Dacă ar fi sosit la timp, ar fi luat fără îndoială, premiul întâi.

– Dansezi cu mine?

Toni ridică privirea la matelotul francez de lângă ea. Zâmbetul lui insolent, o făcu să recunoască în el pe unul dintre cei doi tineri pe care îi condusese la cabină, în ziua îmbarcării. Îi văzuse foarte rar de atunci, și bănuise că discoteca din Crowsnest Club, deschisă până dimineața, îi atrăsese mai mult decât programele culturale organizate de conducerea croazierei.

– Cu plăcere, răspunse ea zâmbetului molipsitor, lăsându-se condusă spre ringul plin de dansatori.

– Plăcerea e de partea mea, replică tânărul, făcând o plecăciune cu exagerat respect, luând-o de mijloc și trăgând-o spre el. Nu este de mirare că bărbații și-au pierdut literalmente capul, dacă arăta ca tine.

– Merci, monsieur matelot, răspunse Toni, cu grație, apoi adăugă, într-un mod ceva mai realist. Ea are mult mai multă putere decât am avut eu vreodată.

Înclinându-și capul într-o parte, o studie cu un ochi critic.

– Tu nu ești suficient de neîndurătoare. O femeie care dorește o astfel de putere, trebuie să fie dură, sigură de sine.

– Se pare că știi foarte multe despre acest subiect, îi replică Toni, amuzată.

El ridică din umeri.

– M-am documentat.

Apropiindu-se de mijlocul ringului, ea observă capetele dansatorilor, întorcându-se, cu fețele exprimând uimire, și zâmbete de admirație pe buze. Bărbatul fără cap, mai înalt decât orice alt bărbat din încăperea, o ținea în brațe pe Marian, care chicotea neputincioasă. Carole, care dansa cu Cyrus în costumul

lui de călugăr, studia cuplul cu ochi disprețuitori, în timp ce o femeie deghizată în matroană, din stânga Toniei, admira fățiș costumul bărbatului necunoscut.

– Nu l-am văzut la concurs, spuse ea cu voce tare. Mă întreb de ce? Ar fi câștigat toate premiile posibile. Bărbatul necostumat al acesteia mormăi că probabil îi luase nebunului două ore să se costumeze, apoi amândoi se depărtară de Toni.

– De ce nu vii să stai la masa noastră? o întrebă matelotul ei, câteva momente mai târziu când dansul luă sfârșit.

– Mi-ar plăcea, răspunse Toni automat, dar sunt aici să muncesc, nu să mă distrez.

– Munca înainte de toate, nu?

– Cam așa ceva. Afișând zâmbetul de gazdă a croazierei, Toni se depărtă de ringul de dans. În timp ce se îndrepta spre mesele din fața ringului, o mână o prinse de braț, și se întoarse brusc, dând cu ochii de fața impasibilă a lui Rick.

– Poți să faci efortul să-mi acorzi un dans?

– Nu e vorba de niciun efort, Rick. Se întoarse înapoi, lăsându-se în brațele lui încordate, în timp ce muzica începu să cânte din nou; îi face plăcere compania ta, adăugă ea simplu, tresărind când brațele lui se strânsesă mai tare în jurul ei.

– Dar numai când domnul placat cu aur, Brownlea—, nu este prin preajmă, o ironiză acesta. Ce s-a întâmplat, Toni? L-ai speriat, vorbindu-i de căsătorie? Pufni în răs. Crezi că un bărbat ca el se căsătorește cu orice fată cu care se culcă?

Toni făcu un gest instinctiv de a se depărta, dar strânsoarea lui deveni mai fermă, apropiind-o și mai mult de el. Rick își lipi

buzele de urechea ei, și pentru oricine îi vedea, realiză ea, aproape cu disperare, păreau un cuplu de îndrăgostiți îmbrățișați. Dar numai bărbatul fără cap se întoarse spre ei, însă el, își spuse Toni, nu avea ochi să vadă și nici urechi să audă.

– Sau numai mie mi-ai rezistat, înainte de căsătorie? îi șuiera Rick la ureche. Dacă aș fi știut cât de ușor ești de cucerit!

De data asta, Toni își găsi puterea de a se desprinde parțial din îmbrățișarea lui, fixându-l cu privirea.

– Chiar și așa, mă îndoiesc că ai fi făcut ceva, îi aruncă ea, cu o cruzime pe care o regretă imediat. Rick se întunecă la față, în adevăratul sens al cuvântului, strânsoarea lui slăbind simțitor.

– Nemernico! șuiera el cu glas răgușit, mâna încleștându-i-se în jurul gâtului ei. Aș putea să te omor pentru asta!

Degetul lui mare se opri pe traheea ei, îngreunându-i progresiv respirația, până când, panicată, Toni își ridică mâna, forțându-se să-l îndepărteze. O parte a minții ei nu realiză gravitatea situației, reflectând doar asupra ridicolului acesteia. Era oare posibil să moară acolo, în mijlocul unei mulțimi de dansatori, care nu era conștientă de ce se întâmpla?

Era prea caraghios de privit, totuși ea și Rick, păreau imobilizați într-un tablou macabru, care putea sfârși într-un singur fel, dacă presiunea aplicată de el pe traheea ei continua.

Dar nu se întâmplă așa. La un moment dat, presiunea încetă și, icnind, Toni auzi glasul răgușit a lui Rick.

– Ce naiba...?

Timpul se dizolvă într-un caleidoscop încetoșat de fețe curioase, în timp ce ea se îndreptă grăbită spre ușile grele ce

duceau pe punte, aerul rece venind ca un balsam pentru pielea ei febrilă.

Cu degetele încleștate pe balustradă, trase adânc în piept, aerul generat de vasul ce-și urma drumul pe apa luminată de razele lunii.

Revenind la realitate, Toni deveni conștientă de bărbatul tăcut din spatele ei și, întorcându-se încet, ridică privirea pentru a se uita la ceea ce se aștepta să fie fața lui, dar nu găsi nimic.

– Oh, spuse aceasta, resemnată, tu ești.

Bărbatul fără cap, extraordinar de înalt, întrebă în șoaptă:

– Te simți bine, acum?

– Da, răspunse ea, întorcându-se și sprijinindu-se din nou de balustradă. Îți mulțumesc foarte mult... pentru ce-ai făcut.

Pauza, destul de lungă, dinainte de a începe din nou să vorbească, o făcu să se întrebe dacă nu cumva el îi pierduse și vocea șoptită pe care o avusese până atunci. Încercă din nou să-i recunoască identitatea printre pasageri, și nu ajunse la niciun rezultat. Era mai înalt și decât Jay, care avea peste un metru optzeci.

– Ce s-a întâmplat? se auzi, în cele din urmă, șoapta pătrunzătoare.

Toni se înfioră la amintirea lui Rick, pe care-l privise întotdeauna ca pe un bărbat blând, deloc agresiv.

– Nimic, îl concedie ea, cu o voce tremurată.

– Un bărbat nu ajunge la un pas de a sugruma o femeie fără vreun motiv. Ce s-a întâmplat, de fapt, între voi?

– I-am spus ceva ce niciunui bărbat nu-i place să i se spună.

– Ce a făcut, ca să te determine... să-i spui așa ceva?

Toni scoase un oftat.

– Nimic, în seara asta. Dar... dorea să mă căsătoresc cu el, iar eu i-am spus că sunt îndrăgostită de altcineva.

– Țsta nu este un motiv să te stranguleze. Celălalt bărbat... știe că ești îndrăgostită de el?

– Foarte bine, îi replică Toni, cu amărăciune. Dar e genul de bărbat care s-a folosit de asta pentru propriile lui interese. Este – își ridică privirea la așa-zisul ei ascultător – un om de afaceri, pentru care munca este pe primul loc.

– N-a fost căsătorit niciodată?

– Ba da, el... Toni se opri brusc. Bărbatul de lângă ea putea fi un membru al echipajului – după statură, putea fi unul dintre inginerii de pe vas – și fusese deja destul de imprudentă.

– Dacă a ținut atât de mult la o femeie încât să se căsătorească cu ea, înseamnă că nu este chiar așa de absorbit de afacerile lui, nu?

– Tu n-ai de unde să știi de câte ori suna să spună că nu poate participa la petrecerile pe care mă puneam să le organizez, replică ea tăios, depărtându-se de balustradă. Te rog, scuză-mă, trebuie să mă întorc înauntru, mă simt bine acum.

Bărbatul o prinse de braț.

– Vrei să dansezi cu mine? șopti el.

Toni își coborî privirea, uitându-se curioasă la partea din față a cămășii albe. Capul lui trebuia să fie undeva acolo, dar nu exista niciun semn al acestuia. Era un costum conceput inteligent, pe care proprietarul îl adusese din altă parte, special pentru balul mascat.

– Da, se hotărî brusc, zâmbind și luându-l de brațul muscular. Cu niște mușchi ca aceștia, reflectă Toni, trebuie că era unul dintre tinerii vânjoși care lucrau în sala mașinilor... unul care, evident, se gândea că-l putea recunoaște, altfel n-ar fi vorbit numai în șoaptă.

Pe de altă parte, cugetă Toni, în timp ce se întorceau în sala de bal, era posibil să fie pasagerul refractar de la ora ei de gimnastică, texanul, domnul Branch, deși străinul de lângă ea părea mult mai înalt.

– Sunt cel mai invidiat Antoniu, îi șopti el la ureche. Tu ești mult mai frumoasă decât Cleopatra. Dar, spune-mi, de unde atâta bogăție de păr?

– N-ai auzit niciodată de extensii, sau de meșe? Întrebă, conștientă de buclele de pe frunte și extensiile bogate, ale părului ei negru. Toni avea părul lung când se căsătorise, și Jay dorise să-l păstreze așa. Lung și mătăsos, când își trecea degetele prin el...

Nu era nici urmă de Rick printre dansatori și răsuflă ușurată, încă uluită de reacția lui. Totuși, nu putea să-l învinovățească foarte tare, își spuse cu reproș, strecurându-se printre cuplurile de dansatori, în brațele ciudatului ei partener. Nu foarte mulți bărbați sunt gata să accepte aprecieri negative la adresa bărbăției lor, lucru pe care, indirect, i-l făcuse lui Rick, condamnându-l pentru reținerea de care dăduse dovadă în relația lor.

– Protejata ta pare să-și fi învins timiditatea, îi întrerupse gândurile partenerul ei. Se distrează de minune, acolo în colț.

Toni își îndreptă privirea spre locul indicat și o zări pe Marian între partenerul ei de mai devreme, matelotul francez, și colega ei

de cameră, făcând eforturi să tragă dintr-o țigară lungă, pe care o treceau de la unul la altul. Toni realizează imediat că Marian băuse, în acea seară, mai mult decât băuse în întreaga ei viață.

– Oh, Dumnezeule, murmură ea. Trebuie să mă duc s-o salvez. Cei doi o termină.

– Așteaptă, îi ceru el, strângându-și brațul în jurul taliei ei. Cred că se ocupă altcineva de asta, în locul tău.

Întorcându-și din nou privirea spre colțul camerei, Toni îl văzu pe Rick, furios, strângând din buze, apropiindu-se de cei trei, înșfăcând-o pe Marian de cot și ridicând-o în picioare. Urmă o discuție aprinsă, mai mult din partea lui Rick și, în cele din urmă, Marian, aruncându-i lui Rick o privire de scuză, îl urmă supusă spre ringul de dans.

– Strategia ta a funcționat, îi șopti din nou la ureche bărbatul fără cap.

Toni se dădu brusc înapoi, uitându-se fix la cămașa albă, cea mai vizibilă parte a lui.

– De unde știi care este strategia mea? întrebă ea suspicioasă. Există ceva la tine care...

– Scuzați-mă, se auzi vocea matroanei din spatele ei. Sunteți cumva Chuck Branch? Am făcut un pariu cu prietenii mei, și bănuiala mea este că sunteți texanul cu care am stat la masă în sufragerie.

– Au, drace, doa'nă, se auzi inconfundabila vorbă târăgănată a texanilor, cred că sunteți câștigătoarea pariului.

– Știam eu! strigă aceasta bucuroasă, pornind în grabă, pentru a duce vestea prietenilor ei.

– Deci, ești domnul Branch, comentă Toni, încântată că presupunerea ei fusese – corectă.

– Ai scăpat, iubito, îi spuse el, când muzica se opri.

– Vrei să bei ceva cu mine?

Toni ezită un moment. Un pahar în compania lui n-avea ce să strice.

– Bine, acceptă ea, zâmbind, dar nu pot sta prea mult, sunt...

– Știu. Ești în timpul serviciului, corect? Este imoral să ții la serviciu o față frumoasă ca tine de dimineața până seara, își manifestă el nemulțumirea, conducând-o spre o masă de două persoane, de lângă perete. Ții ore de gimnastică dis-de-dimineață și, iată, ești încă la muncă.

– Am și timp liber, îl asigură Toni. În plus, îmi place foarte mult munca mea.

– Asta este bine. El făcu semn unui chelner care-și notă comanda, o vodcă Gimlet pentru Toni și un Bourbon pentru bărbatul fără cap, zâmbind amuzat, auzind vocea venită din interiorul cămășii.

– Trebuia să participați la concurs, spuse chelnerul pe un ton amuzat, puteați să câștigați un cap. Râzând de propria-i glumă, se grăbi către bar.

– Isteț tipul, mormăi texanul.

– Cred că a fost un impuls de moment, protestă Toni, fixându-și din nou privirea pe cămașa lui. Cum naiba poți vedea prin cămașa aia?

– Vag, răspunse el sec. Mi s-a spus că voi vedea clar prin ea, dar e ca și cum aș privi de sub apă.

– Nu-ți mai face probleme, o să scapi de ea la miezul nopții – atunci se dau jos toate măștile. Își coborî privirea pe ceasul de la mână. Asta este peste o jumătate de oră.

– Se pare că trebuie să aștept tot timpul ăsta, pentru a-mi savura băutura, se plânse el, când chelnerul se întoarce și le puse paharele în față.

– Poate doriți să vă aduc o pâlnie, domnule? întrebă acesta, pe un ton de glumă.

– Nu va fi necesar. Texanul plăti, apoi ridică paharul. Sănătate! Ea nu putu deloc să realizeze cum reușise, dar în clipa următoare paharul era gol. Era adevărat, paharul coborâse la nivelul pieptului lui, și o mână se ivise acolo un moment, dar pentru un bărbat atât de voinic, era extrem de abil.

– Întotdeauna bei așa de repede? întrebă ea râzând.

– Numai în astfel de ocazii.

– Ai fost în multe croaziere?

– Asta este prima.

– Ai venit singur? îl chestionă Toni, cu delicatețe. Adică... nu ți-ai adus soția cu tine. Asta, dacă ești căsătorit.

– Ei bine, sunt și nu sunt. Să spunem că sunt cam în aceeași situație ca tine.

Ea se uită bănuitoare la el. Să-i fi spus că era măritată? Nu credea. Totuși, el păru să-i fi citit gândurile.

– Asta însemnând că ea dorește să fiu ceea ce eu n-aș putea fi. Toni luă o gură de vodcă.

– Trebuia să fi știut, înainte de căsătorie, care erau lucrurile foarte importante pentru tine.

– Tu n-ai știut?

Toni își lăasă privirea în jos, degetele încleștându-i-se pe pahar. Întrebarea directă o șocă. Ceea ce tocmai îi spusese lui Chuck Branch, era valabil și pentru ea. Se căsătorise cu Jay știind ce fel de om era, cunoscându-i prioritățile. Și apoi...

– Bănuiesc că este greu pentru o femeie, să nu încerce să-l schimbe pe bărbatul care-i devine soț.

Toni scutură din cap, tulburată.

– Dar nu trebuie și el să se schimbe, după căsătorie? Unul dintre motivele principale, pentru care te căsătorești este să fii alături...

– Ei bine, iubito, se auzi vocea șoptită a texanului. Asta, cu siguranță, trebuie dezbătut pe Sun Deck, între două reprize de genuflexiuni, nu?

Capitolul 8

Toni nu fu nevoită să-și întoarcă privirea pentru a ști că adevăratul Chuck Branch stătea pe partea ei a mesei, și nici să se gândească prea mult cine stătea în partea opusă. Cine și-ar fi dat osteneala să-și ascundă identitatea atât de bine?

Jay! Furia îi provocă o acreală usturătoare în gât, în timp ce se forța să se țină pe picioare.

– Faceți cunoștință cu fratele dumneavoastră geamăn, domnul Branch, spuse ea repede, sau, mai bine zis, cu domnul Jay Stanford, alias James Brownlea!

– Cum? întrebă texanul, amețit, dar Toni porni clătinându-se spre ușile de ieșire pe punte, ignorând strigătul lui Jay, din spatele ei.

– Așteaptă, Toni!

Jay o prinse din urmă, aproape de balustradă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Toni, oprește-te și ascultă-mă!

O prinse scurt de braț.

– Să te ascult? strigă ea, isteric. Aș face-o bucuroasă, dacă te-ai hotărî pe cine trebuie să ascult! Pe Jay Stanford? James Brownlea, Chuck Branch? Singurul de care sunt sigură că nu ești, este cel din urmă!

De lângă ea, Toni auzi o înjurătură înăbușită, în timp ce Jay se dezbrăca de costumația în care se deghizase cu atâta succes, până ca adevăratul Chuck Branch să-și facă brusc apariția.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, spuse el cu înflăcărare, netezindu-și părul ciufulit, cu mâini tremurânde. Sper că nu voi mai fi nevoit să mă deghizez vreodată.

– De ce ai simțit nevoia s-o faci de data asta?, întrebă ea, pe un ton tăios. Sau, fățărnicia a devenit ceva normal la tine, acum?

Jay o strânse ușor de braț.

– Dacă am apelat la o înșelătorie, este pentru că tu m-ai obligat s-o fac. După starea de spirit în care te-am lăsat când am plecat la Acapulco, era greu de crezut că voi fi întâmpinat cu un călduros "bine ai venit", la întoarcere. Cel puțin, în felul ăsta am putut vorbi cu tine înainte să dispari din nou.

– De ce te-ai întors? Jacob Ansell a insistat s-o cunoască pe scumpa ta soție, înainte de a semna contractul?

Fixându-l cu privirea, nu fu deloc surprinsă de licărul de nedumerire din ochii lui; era mai mult decât evident că nu se așteptase ca Gloria să-i spună despre adevăratul motiv pentru care el urcase la bord.

– Vrea să te cunoască, da, spuse el încet. El și soția lui, m-au invitat la proprietatea lor, Palos Verdes, și...

– Și s-au întrebat de ce soția ta n-a venit cu tine? Încheie Toni, disprețuitor. De ce nu le-ai spus, Jay, că n-am putut renunța la extravaganta mea croazieră, nici măcar de dragul soțului meu, avid de contracte?

Trecură câteva momente, până ca el să spună, cu o voce stăpânită cu grijă:

– Văd că te afli într-unul dintre momentele tale lipsite de rațiune, și există o singură cale de a-l învinge.

În ochii lui se ivi un licăr de durere, în timp ce, prinzând-o de braț, o obligă să-și întoarcă fața la el, trăsăturile lui devenind necruțător de dure, când se aplecă spre ea. Tăindu-i-se răsufierea în fața acțiunii lui neașteptate, Toni deschise gura, rămânând șocată de ușurința cu care buzele lui puseră stăpânire pe ale ei.

– Nu, Jay! Proptindu-și mâinile în pieptul lui, cu o forță născută din panică, Toni se smulse din strânsoarea lui.

– Ce? Întrebă el, cu o voce groasă, scuturând din cap, ca și când nu-i venea să creadă ce-i auziseră urechile.

– Asta... nu rezolvă nimic, mormăi ea, dorind ca picioarele-i tremurătoare să pășească înapoi, departe de el, dar acestea refuzară comanda creierului.

– Cred că este un început bun. Jay întoarse capul la explozia de zgomote venită din capătul îndepărtat al punții, și se încruntă, iritat.

– Este conga, îi explică Toni, sec. Fac un... tur al punții, înainte de a se întoarce în salon.

– Asta înseamnă că vor ajunge aici imediat. Jay o prinse de braț. Vino sus la mine, o îndemnă el. Acolo putem discuta în liniște.

– Să discutăm?

– Atâta tot, doar dacă nu dorești s-o facem altundeva. Este timpul să stăm de vorbă, Toni. Sunt o mulțime de lucruri care trebuie să fie...

Vocea-i fu acoperită de zgomotul dansatorilor care se apropiau. Conga era condusă de matelotul francez, și în momentul următor acesta ieși din rând și o trase pe Toni de lângă Jay.

– Haide, Cleopatra, avem nevoie și de un cap încoronat, să conducă parada!

Toni fu prinsă strâns de mijloc, de două brațe bărbătești, și nu avu de ales decât să intre în rândul dansatorilor.

Uitându-se în urmă, întâlni privirea lui Jay, dar nu avu timp să-i realizeze starea de spirit, căci fu împinsă în față de petrecăreți.

Când se întoarseră la locul de unde fusese luată de lângă el, Jay nu se mai afla acolo.

***

– S-a întors, nu? spuse Carole, alene, de pe patul ei. Asta nu înseamnă că ține la tine? Și ce dacă n-a intenționat niciodată să cumpere Aztec Queen? Vasul ăsta este chiar așa de important pentru tine? Dacă este așa, atunci nu meriți atenția nici măcar a unui chior, darămite a unui bărbat atât de dorit ca Jay Stanford!

Toni se uită uimită la colega ei de cameră.

Era a doua zi dimineata, după balul mascat, și prima surpriză pe care o avu, când se trezi după o noapte agitată, fu s-o vadă pe Carole în patul ei virgin. Exercițiile de dimineată se încheiaseră, și Toni stătea între paturi, în treningul ei transpirat.

– Ce te-a făcut să-ți schimbi punctul de vedere, așa, dintr-o dată? o întrebă ea, suspicioasă. Parcă ieri îmi spuneai să n-am încredere în el – sau în oricare alt bărbat, în privința asta. A reușit Mike, în cele din urmă, să comunice cu tine?

– Vrea să se căsătorească cu mine, spuse Carole brusc. Vorbesc serios.

– Și...?

– Cred că sunt în stare. Nu e o nebunie, după tot ce-am spus despre bărbați?

Toni fu foarte prudentă în replica ei.

– Nu neapărat. Mike este un tip drăguț. Îmi place. Va fi probabil potrivit pentru tine.

– Țsta este cel mai ciudat lucru, spuse Carole, îngândurată. Nu-mi pasă dacă este sau nu potrivit pentru mine. Tot ce doresc este să-l fac fericit. Acum crezi că sunt nebună, nu?

– Da. La fel de nebună ca orice îndrăgostit. Schiță un zâmbet forțat. Când va fi ziua aia fericită?

– Ești la fel de rea ca Mike, bombăni cealaltă, obligându-mă să fixez o dată.

– Presupun că nu-l poți pune mereu pe căpitanul Vance să-și lege nodul la cravată pentru tine, o tachină Toni, pornind spre baie, întorcând capul la timp pentru a o surprinde pe Carole strâmbându-se.

– Asta vedeai în filmele de categorie "B", cu mulți ani în urmă. Deși nu m-ar deranja o căsătorie pe mare. Mi s-ar potrivi, într-un fel, înțelegi?

– Capelanul ar putea s-o officieze, nu-i așa?

– Bănuiesc că da, dar... Carole părea aproape speriată. Ei bine, știu că pare o prostie, dar sunt îngrozită la gândul că voi face o altă greșală.

Simțindu-i dorința de a vorbi cu cineva, Toni își puse o rochie din dulap și veni să se așeze lângă ea, pe propriul ei pat.

– Ești îndrăgostită de tipul ăsta, nu-i așa? Te cunosc destul de bine, după ce am împărțit cabina asta aproape doi ani, și tu n-ai mai simțit așa ceva pentru nimeni altcineva. După toți anii pe care i-ai petrecut pe mare, nu-ți mai strălucesc ochii la magia reflecției lunii pe apă.

– Exact așa este, răspuse Carole, cu seriozitate. Sunt atât de obișnuită cu atmosfera de la bord, încât nu știu dacă o să mă împac cu viața de pe țarm, din nou.

– Singurul mod de a afla, este să încerci. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să renunți la stilul ăsta romantic de viață și să te stabilești pe uscat. Este... puțin probabil ca Jay să cumpere vasul ăsta, și nu cred că va exista altcineva care să cheltuiască o avere cu el. Probabil vei fi în stare să lucrezi pentru o altă linie maritimă, dar...

– Nu vei reuși, asta vrei să spui, nu? spuse Carole, cu un zâmbet fals.

– Sigur că nu. Numai că e posibil să fie greu să-ți găsești o slujbă la fel de bună ca asta, atâta tot.

După cum știi, concurența este acerbă.

– Mm. Și tu? Ce vei face când Aztec Queen va acosta pentru ultima dată la Los Angeles?

Toni ridică din umeri.

– Pot oricând să-mi gălesc de lucru în departamentul de personal al unei companii, ca...

– Ca a lui Jay? încheie Carole în șoaptă, sărind iritată în picioare. De ce nu vrei să recunoști, Toni, că-l iubești pe bărbatul ăsta? Te zbați ca un pește pe uscat, încă din start, și ești hotărâtă să faci asta tot restul vieții! Te pierzi în atâtea detalii neesențiale, încât nu vezi pădurea de copaci. Ce dacă pare mai interesat de afacerile lui, decât de tine. Dacă ești sinceră, recunoști că te-ai îndrăgostit tocmai de acele calități ale lui pe care acum nu le mai accepți – ambiția lui, dăruirea lui față de un vis, indiferent care era el.

– Tu nu înțelegi, interveni Toni, tulburată. Tot ce mi-am dorit a fost o viață normală, un soț care să fie acasă noaptea, alături de mine și co... copiii noștri.

El voia să planificăm venirea pe lume a copiilor de așa manieră, încât să nu-i afecteze prea mult afacerile!

Carole tăcu un moment, apoi spuse, cu blândețe:

– Poate nu-și dorește copii... unii bărbați nu iubesc copiii, știi asta.

– Dar îi iubește! Numai că și-i dorea atunci când îi convenea lui, atâta tot.

– Atunci, poate simțea că le va putea acorda mai multă atenție odată ce afacerile erau aranjate.

– Asta a spus și el, admise Toni, dar eu... oh, Carole, n-ai idee cum era să stau toată ziua, așteptându-l să vină acasă, și când aveam o seară numai pentru noi, Gloria găsea întotdeauna o scuză, pentru a-l chema. Au fost atâtea lucruri, încheie ea, cu o ridicare din umeri.

– Te compătimesc, dragă, că ai fost obligată să stai în luxosul vostru apartament, ca o prințesă încuiată într-un castel! Serios, Toni, femeile ca tine mă fac să văd roșu înaintea ochilor. Aveai o mulțime de lucruri de făcut, în afară de a-ți cicăli bărbatul, aruncându-l în brațele unei alte femei.

Puteai călători cu el...

– Nu mă voia în preajma lui, bombăni Toni, supărată, știind că dorințele care la vremea aceea erau foarte importante pentru ea, reprezentau niște nimicuri, în ochii Carolei. Prefera compania Gloriei.

– Și tu n-ai avut puterea să-ți aperi drepturile atunci, și o să ai tupeul acum să te duci în apartamentul lui, să-i spui că nu dorești să trăiești într-o lume care nu-l include și pe el! îi răspunse Carole, deloc elegant.

Tinerele femei se înfruntară din priviri aproape un minut, apoi umorul situației le determină să izbucnească amândouă în râs.

– Și crezi că nu pot s-o fac? întrebă Toni în cele din urmă, cu răsufierea întretăiată.

– Cred că n-o vei face.

– Uită-te la mine!

Toni își făcu repede un duș, și în zece minute era gata să iasă din cabină. Își pusese fusta de la uniformă și un tricou, având grijă

să-și perie părul și să și-l strângă într-un coc, aplicându-și apoi un machiaj ușor, de zi.

– E bine? o întrebă pe Carole, când ajunse la ușă.

– E bine. Te caut în salonul Mariner, după micul dejun, și dacă nu ești acolo, să supraveghezi concursul "cine știe câștigă", voi ști ce te-a reținut.

Toni străbătu, în grabă, pasajul către lift. Trebuia să se miște repede, căci picioarele amenințau s-o ducă înapoi în siguranța cabinei ei. Ca un făcut, ușile liftului erau deschise, parcă așteptând-o, dar apăsă pe butonul pentru puntea cu două etaje mai jos decât cea a lui Jay. Urcând scările rămase, va avea timp să se calmeze și să-și pregătească cuvintele de introducere.

Dar nu reușise să-și găsească cuvintele potrivite, când păși pe puntea Boat. "Bună, Jay, am venit doar să-ti spun că te iubesc și că..." Și că, ce? Că va accepta bucuroasă timpul pe care îl va avea la dispoziție să și-l petreacă împreună cu ea?

Mândria își arătă colții. Putea să accepte din nou să fie o mică parte, indiferent cât de importantă, din viața lui?

Inima i-o luă razna când deschise ușile holului pe care se aflau apartamentele de lux.

Oprindu-se pentru a se odihni un moment, se rezemă cu spatele de perete și trase adânc aer în piept.

Carole avea dreptate.

Nimic nu era mai important decât să fie cu Jay, bărbatul pe care-l iubea, indiferent ce fusese între ei, în trecut. Vor avea un copil – el îi promisese asta – și era chiar posibil ca o inimioară minusculă să bată chiar acum în trupul ei.

Ușa unui apartament se deschise și vocea unei femei răsună în liniștea totală din acea parte a vasului.

Toni se desprinsese de perete, ascunzându-se după colț. Ceea ce văzu, în continuare, pe holul larg, o făcu să deschidă ochii mari, de uimire, inima începând să-i bată nebunește.

Gloria, îmbrăcată într-un neglijeu transparent, verde-pal, închidea ușa apartamentului șase. Apartamentul lui Jay.

– Am crezut că n-ai s-o faci, îi spuse Carole, sec, de la masa de toaletă, fiind cu spatele la Toni, când aceasta intră în cameră. Ești chiar o... Toni, ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă Carole îngrijorată, întorcându-se și văzând fața palidă a Toniei.

– Nu... nu era singur, îngăimă ea, buza de jos tremurându-i. Ea – Gloria – era cu el.

– Oh, Dumnezeule. Vrei să spui că ai intrat peste ei?

– Toni scutură din cap și, clătinându-se, porni spre pat, prăbușindu-se pe el ca un balon dezumflat. Ea tocmai pleca. În neglijeu.

Își fixă privirea în podea, nevăzând și neauzind nimic, exceptând vocea interioară ce-i spunea că Jay o mințise când îi spusese că Gloria nu însemnase nimic pentru el, de la căsătoria lor. Evident, în acel "nimic" nu era inclusă și fidelitatea fizică, ceva ce aparent nu era atât de important pentru unii bărbați. În timp ce ea respingea atingerea unui alt bărbat, Jay era genul de bărbat care nu era refractar la farmecele unei alte femei. Iar Gloria știa să se folosească de ele.

– Toni, îmi pare rău, îi întrerupse gândurile Carole, punându-i o mână pe umăr. Dar asta nu înseamnă neapărat că

este ceva serios, nu? Gloria era disponibilă, din punctul lui de vedere, și n-a ascuns lucrul ăsta.

Trezită brusc la viață, Toni strigă, cu aprindere:

– Mulți bărbați mi s-au arătat disponibili, de-a lungul acestor doi ani, dar eu n-am sărit în paturile lor!

– Cu bărbații este altceva, o consolă Carole. Actul sexual poate însemna totul sau nimic, pentru ei. Adesea, nu este altceva decât o eliberare fizică. Și bănuiesc că pentru Jay...

– Renunță, Carole. În ceea ce mă privește, s-a terminat totul între mine și Jay. Nu mai vreau să-l văd vreodată.

– Asta va fi greu, pe un vas înconjurat de kilometri de ocean, îi aminti Carole, usturător. Numai dacă vrei să te ascunzi aici în cutia noastră de chibrituri...

– Exact asta voi face! exclamă Toni. Voi rămâne aici până vom ajunge la Los Angeles, atunci voi...

– Mai sunt patru zile până la Los Angeles, îi atrase atenția Carole, cu înțelepciune, și tu ești angajată să asiguri distracția pasagerilor.

– Nu-mi pasă. Voi recupera în croaziera următoare.

– Dacă va mai fi o următoare croazieră, i-o întoarse Carole, enigmatic, deși privirea îndreptată spre Toni era plină de compasiune.

Se îndreptă spre ușă. Văd că ești supărată astăzi, oricum.

– Căpitanul Vance – toată lumea – se vor întreba ce s-a întâmplat cu mine.

– Le voi spune că ai contractat o boală tropicală.

– Și dacă îi vor cere detalii doctorului Mackenzie?

– Îi voi da niște răspunsuri evazive, spuse Carole, care era în relații de prietenie cu doctorul de pe vas.

Cabina deveni deodată pustie, după plecarea Carolei. Toni începu să se plimbe, neliniștită, între masa de toaletă și ușă. Sărind peste micul dejun, o foame de lup pusese stăpânire pe ea, când Carole își făcu din nou apariția. Tava încărcată pe care o ținea în mâini, o făcu pe Toni să se aplece repede s-o ia.

– Dacă te-ar vedea acum toți cei care te compățimesc, spuse Carole, pe un ton sec. Toată lumea, de la căpitan în jos, ți-au transmis mesaje de simpatie.

Toni se repezi, înfometată, la delicioasa pulpă de pui, asezonată.

– Mm, mormăi ea, este minunat.

– Soțul tău părea foarte îngrijorat pentru tine, spuse Carole intenționat, privind-o plină de curiozitate.

– Vrei să spui, Jay? Îmi imaginez cât de îngrijorat era, răspunse Toni, cu sarcasm. Nu înțelegeți? Este îngrijorat doar de afacerea, pe care trebuie s-o încheie la Los Angeles. Bărbatul care trage sforile, nu se abate de la principiile lui. În ceea ce-l privește pe Jay, are nevoie de o soție care să-i consolideze statutul de multimilionar. Asta este. Punct.

– Cred că greșești, veni răspunsul Carolei, nu pare deloc așa cum l-ai descris tu. Mie-mi place, adăugă ea, cu evidentă sfidare. Era, într-adevăr, foarte îngrijorat pentru tine.

– Știe să se folosească de farmecul lui, atunci când îi convine, replică Toni sec, recunoscând semnele influenței pe care Jay o avea asupra femeilor. Cum Carole se întoarse spre ușă, Toni

adăugă, plină de remușcări: Carole, mulțumesc pentru masa de prânz.

– N-ai pentru ce. Mă duc să pregătesc acum tortura de după-amiază de la piscină. Se referea la finalul concursului de înot pentru copii, o activitate supravegheată de obicei de Toni.

– Îmi pare rău. Toni se ridică în picioare, dar Carole îi făcu semn să stea pe loc.

– Rămâi unde ești. Impresionezi mai mult, ascunzându-te aici.

Să impresioneze, era departe de ceea ce intenționase Toni, dar o lăasă pe Carole să plece, după ce o prevenise în privința unor participanți la concursul de înot. Existau întotdeauna mici probleme cu copiii, și în această croazieră Tommy Waren, un băiat unsprezece ani, fiul unui cuplu de liber profesioniști, era una dintre ele.

– Îl iau de gât și-l arunc peste bord, dacă-mi creează vreo problemă, spuse Carole, părăsind cabina.

Toni se întinse din nou pe pat, căzând într-un somn adânc.

Zgomotul strident al unei alarme o trezi pe Toni din somnul fără vise. Experiența ei îndelungată, o făcu să realizeze instantaneu că urgența nu era legată de siguranța vasului. Alarma intermitentă anunța un accident, cum ar fi căderea unei persoane peste bord.

Chiar înainte ca simțurile ei să înregistreze faptul, fu pe picioare, alergând. Pasagerii, alarmați, se îngresuiseră la lift, cu vestele de salvare trase peste cămășile cu mâneci scurte.

– Vă rog – nu există niciun motiv de panică, Toni ridică vocea, pentru a acoperi gălăgia provocată de pasagerii speriați. Atunci, de ce a sunat alarma? întrebă un bărbat, cu brutalitate.

– Dacă v-ați fi uitat la bărcile de salvare, ați fi realizat că alarma aceasta s-a dat pentru cu totul altceva.

– Cum ar fi? Întrebă sceptic bărbatul din spatele ei. Urcă piraiții la bord? Este posibil ca cineva să fi căzut peste bord, dar...

Pasagerii deveniră din nou neliniștiți, îngrijorați de soarta membrilor de familie aflați pe punțile superioare.

– Este probabil un membru al echipajului, adăugă ea. S-a mai întâmplat, și omul a fost salvat fără probleme. Acum, vă rog, nu... Se opri brusc, când ușile liftului se deschiseră și mulțimea năvăli înauntru, suprasolicitând mecanismul. Considerând că orice efort ar fi fost inutil, porni spre scările ce legau o punte de cealaltă.

Mulțimea roia pe puntea bărcilor de salvare, în ciuda eforturilor depuse de un membru al echipajului de a crea spațiu. O barcă era lipsă, ca un dinte dintr-un șir perfect simetric, și porțile balustradei deschise larg spre mare.

Toni își croi drum spre balustradă, pasagerii nemulțumiți dându-se la o parte la vederea uniformei. Nou-veniții puneau întrebări, primind răspunsuri de la cei în cunoștință de cauză.

– Unul dintre puști a căzut peste bord.

– Un pasager a sărit după el, dar a trecut ceva timp, până când vasul a încetinit.

– Barca de salvare aproape a ajuns acolo.

La oarecare distanță de vas, Toni zări barca apropiindu-se de două capete, abia deslușite. Răsuflă ușurată. Cei doi vor fi salvați.

Eliberată de tensiunea provocată de scena dramatică, Toni își îndreptă privirea spre spectatorii de lângă balustradă, zărind-o și pe Carole, care o consola pe mama lui Tommy Warren.

Deci, Tommi era băiatul care căzuse peste bord! Toni nu fu deloc surprinsă, schițând chiar un zâmbet. Oare Carole se ținuse de cuvânt, și-l aruncase pe puști peste bord?

Gloria stătea lângă balustradă, urmărind cu atenție operația de salvare, Cyrus se afla în spatele ei, dar nici urmă de Jay. Era, ca de obicei, prins în universul afacerilor lui, gândi Toni, un accident minor neprezentând vreo importanță pentru el.

– L-a prins, strigă triumfător un bărbat de lângă ea. Tipul ăsta merită o medalie!

– Cine este?

– Nu știu, dar, indiferent cine e, va fi eroul croazierei!

– Oh, Doamne, priviți acolo.

Toni privi și se îngrozi de ceea ce văzu. Unul dintre membrii echipajului îl ridică în barcă pe băiatul salvat, în timp ce ceilalți se uitau disperați după salvator, care dispăruse după ce-l predase pe puști echipajului.

Părea să fi trecut o veșnicie, până când trupul fără vlagă al bărbatului fu ridicat în barca de salvare.

– Ceva s-a întâmplat cu el, spuse pasagerul de lângă Toni. Există rechini în apa asta?

– Puțin probabil. Cred că este doar epuizat din cauza efortului.

Se lăasă liniștea, când barca se apropie de vas. Toni realizează, cu mult înainte ca scripetii să fie puși în mișcare pentru a ridica barca de salvare la nivelul punții, că bărbatul întins între bănci era Jay.

Capitolul 9

Jay era încă inconștient, când îl duseră la spitalul vasului. Vânătaia, deja apărută între sprâncenele lui, explica pierderea cunoștinței, în momentul în care un val puternic îl izbise de marginea bărcii.

Spitalul cu două paturi era deja plin de oameni, când Toni ajunsese acolo. Doctorul Mackenzie, stătea pe marginea patului, la oarecare distanță de figura inertă a lui Jay, uitându-se la grupul care se întrunise acolo, format din căpitan, Gloria, Cyrus, Rick și patru membri ai echipei de salvare, care veniseră să vadă cum evoluau lucrurile.

– Nu mai poți face nimic pentru el, acum, le spuse doctorul, pe un ton aspru. A suferit o lovitură puternică la cap, dar își va reveni în timp. Doresc să ieși cu toții de aici.

– Desigur, nu este vorba și despre mine, doctore, nu-i așa? întrebă Gloria, cu răceală în glas.

O să vrea să mă vadă, când își va reveni.

– Ești soția lui?

– Nu, dar...

– Eu sunt soția lui, spuse Toni, din cadrul ușii.

Ea abia realizează liniștea care se lăasă, în urma șocului produs de anunțul ei. Toată atenția îi era concentrată asupra trupului inert de pe pat. Capitanul Vance fu cel care rupse tăcerea.

– Toni, nu te simți bine, nu știi ce vorbești. Căpitanul se apropie de ea, cu mâna întinsă. Poate ar trebui să te consulte doctorul, dacă tot ești aici.

– N-am nevoie de doctor, insistă ea cu încăpățănare, luându-și ochii de pe figura nemișcată a lui Jay. Jay este soțul meu, și e de datoria mea să fiu lângă el.

Gloria, cu fața ca o mască, interveni, furioasă.

– Este regretabil, că n-ai ținut cont de îndatoririle tale acum doi ani, când l-ai părăsit.

Toni își întoarse încet privirea spre Gloria, ignorând figurile uimite ale celorlalți, din încăpere.

– L-am părăsit din cauza minciunilor tale. Trebuia să-l fi ascultat pe el, nu insinuările tale, care n-aveau niciun sâmbure de adevăr.

– Adevăr? – ce știi tu despre adevăr? Eu și cu Jay ne iubim încă de când am început să lucrez pentru compania lui! De ce crezi că mă lua pe mine, și nu pe tine, în toate călătoriile lui de afaceri?

– N-am nevoie de acest scandal, în spitalul meu, interveni doctorul Mackenzie, țâfnos. Toată lumea să iasă, cu excepția soției pacientului.

Gloria se repezi spre patul lui Jay.

– Jay, iubitele, ești bine? întrebă ea, cu o voce plângăcioasă, punându-i mâna pe frunte.

Fără să deschidă ochii, Jay spuse plictisit:

– Voi fi imediat ce voi rămâne singur cu soția mea, așa cum bine a spus doctorul.

– Dar, Jay...

Cyrus fu cel care, înaintând câțiva pași, o luă pe Gloria de braț și o conduse afară.

Trecând pe lângă Toni, îi făcu un semn scurt cu ochiul, care o asigură că o va ține pe femeie departe de spital.

Căpitanul Vance puse o mână părintească pe umărul Toniei.

– N-am pretenția să aflu ce se petrece aici, dar sper că orice ar fi, este bine pentru tine.

Toni dădu afirmativ din cap, forțându-se să schițeze un zâmbet, ochii îndreptându-i-se către Rick, care stătea nehotărât lângă ușă. Privirea îi era jumătate nedumerită, jumătate acuzatoare, dar reuși în cele din urmă să dea ușor din cap, în semn de confirmare, apoi ieși din încăpere.

Grupul plecase deja, rămânând doar doctorul. Dregându-și glasul, aruncă o ultimă privire pacientului său, apoi se îndreptă spre ușă.

– Puteți vorbi în liniște, spuse acesta. O să am grijă să nu fiți deranjați.

După plecarea lui se lăsă o liniște totală, și Toni părea să fi împietrit locul. După discuția avută cu Gloria, câteva momente mai devreme, picioarele îi erau acum paralizate de incertitudine.

– Ai de gând să stai acolo toată ziua, sau să profiți de oferta doctorului de intimitate?

Privirea i se îndreaptă spre patul de unde Jay, cu ochii larg deschiși, o privea ironic.

– Am... poate ar trebui să te odihnești puțin, băiguui ea.

– La naiba cu odihna! explodează el, cu vocea lui normală, toate semnele de slăbiciune dispărându-i. Vino aici.

Picioarele i se mișcă parcă singure și când ajunse lângă pat, brațele lui o traseră lângă el.

– De ce ai simulat că ești bolnavă, azi? o întreabă Jay cu o voce caldă, trecându-și degetele prin părul ei des.

– N-a fost chiar o simulare.

– Se pare că te simți bine, acum.

– Nu aici, protestă ea, cu răsuflarea întretăiată, alarmându-se când Jay îi trase fermoarul tricoului, strecurându-și mâinile calde și puternice pe umerii ei, pentru a-l trage în jos.

– De ce nu? Doctorul ne-a promis intimitate.

– Știu, dar... Toni își ridică rapid tricoul și-și încheie fermoarul. Jay, trebuie să vorbim, mai întâi. Așa cum am spus și aseară, să facem dragoste nu rezolvă nimic.

– Ar putea rezolva problema mea, stingând flacăra pe care ai aprins-o în mine aseară, murmură el.

– Jay, este mult mai important să... stăm de vorbă, mai întâi. Eu...

– Pui condiții, Toni? Ce-a fost toată discuția aia cu Gloria, de acum câteva minute? Era vorba cumva de a avea încredere în acțiunile mele, și nu în vorbele ei?

– Eu vreau să am încredere în tine, Jay, spuse ea, cu tristețe. Numai că...

– Bine, vorbim mai târziu.

– Dar, eu... Restul cuvintelor se pierdură pe buzele lui, care se lipiră de ale ei, forțând un sărut pe care nu fu în stare să-l refuze, așa cum nu refuză nici să se lase purtată pe cele mai înalte culmi ale extazului.

– Cum crezi că aş avea ochi pentru o altă femeie? întrebă el mai târziu, gâfâind.

Cu atât mai puțin pentru Gloria.

– Am văzut-o ieșind de la tine, azi-dimineață. Arăta... foarte atrăgătoare, în neglijoul ăla verde.

Jay își fixă privirea în ochii ei.

– Și ai gândit... ce, mai exact?

Ea clipi, lăsându-și privirea în jos.

– Tu ce crezi? Că... și-a petrecut noaptea cu tine. Așa e?

Făcu ochii mari, zăbind licărul de mânie ivindu-se din nou în ochii lui.

– Tot n-ai încredere în mine, nu? întrebă în cele din urmă, pe un ton obosit.

– Am, Jay, sincer am, interveni ea repede, apoi continuă mai nehotărâtă. Numai că...

– Numai că tu crezi pe jumătate toate balivernele spuse despre mine, aici, mai devreme. Pentru numele lui Dumnezeu, Toni, până acum nu ți-ai dat seama că tu ești singura care înseamnă ceva pentru mine? Adevărat, am avut o scurtă aventură, când a venit prima dată la firmă... este o femeie atrăgătoare, care arată foarte

bine. Dar există femei care au și altceva, în afară de un aspect fizic atrăgător. Mi-am dat seama de asta, când te-am cunoscut pe tine.

– Am crezut, șopti Toni, că te-ai întors la ea, după... după seara trecută. N-am vrut să te las, Jay, dar eu sunt angajata companiei, pentru a-i face pe pasageri să se simtă bine. Am pornit spre apartamentul tău, azi-dimineață, să-ți spun că... te iubesc, orice ar fi.

Pentru un timp interminabil, Jay nu scoase vreun cuvânt, apoi spuse, cu încordare:

– Și când ai văzut-o pe Gloria ieșind din apartamentul meu, în neglijeu, te-ai gândit că și-a petrecut noaptea cu mine. La fel cum ai presupus că era amanta mea, când plecam împreună în călătoriile de afaceri.

Toni ridică din sprâncene.

– Tocmai a afirmat că...

– De ce ți-e atât de greu să mă crezi pe mine, o întrerupse el, brusc, când ești oricând gata să dai crezare oricărei tâmpenii, pe care ți-o spune Gloria?

Jay aruncă cearșaful de pe el și sări din pat, punându-și halatul din prosop, de pe marginea fotoliului. Mâinile lui pipăiră automat buzunarele, căutând o țigară, de care evident avea nevoie în acel moment, apoi își trecu dezamăgit mâna prin păr.

– Nu te gândești că m-aș fi căsătorit cu ea, cu mulți ani în urmă, dacă aș fi vrut-o în viața mea? Explodă el, dând roată patului, ignorând umerii goi ai Toniei, ce păreau întunecați, în contrast cu cearșaful alb de pe ea.

– Nu neapărat, replică Toni, liniștită.

Gloria este atrăgătoare, dar nu este femeia supusă și blândă, pe care ți-ai dori-o ca soție.

Câteva momente, Jay se uită fix la ea, cu ochii mari, plini de uimire. Un zâmbet amuzat i se ivi în colțul gurii, când se așeză la capul patului.

– Vrei să spui că o astfel de soție ai fost tu? Cred că te-a lăsat memoria, căci îmi amintesc perfect că a trebuit să lupt pentru fiecare centimetru din drumul spre tine, incluzând faptul că a trebuit să mă căsătoresc cu tine, ca să te aduc în patul meu.

– Asta și vreau să spun, strigă Toni, întorcând capul pentru a-i evita privirea insistentă. Ai fost în stare de orice ca să obții ce dorești, chiar să... urci la bordul vasului ăsta, pretextând că vrei să-l cumperi, numai pentru a te prezenta cu o soție și a obține contractul.

Jay tăcu un timp atât de lung, încât ea își întoarse capul, aruncând o privire feței lui palide. În cele din urmă, spuse cu o voce rece ca gheața.

– Îmbracă-te, îi ordonă, brusc.

– De... de ce?

– Pentru că nu doresc ca soția mea să defileze pe vas în starea asta.

Priviri curioase se îndreptară către ei în timp ce traversară holul, și la fiecare oprire a liftului, în drumul spre puntea specială, de jos. Ignorându-le pe toate, Jay o conduse în tăcere de-a lungul pasajului spre apartamentul său. Odată ajunși acolo, o împinse spre unul dintre fotoliile ce flancau ferestrele largi, așezând-o în el, cu fermitate, dar nu lipsit de delicatețe.

Tot fără să vorbească, intră în baie, de unde ieși după un timp, îmbrăcat într-o cămașă curată și o pereche de pantaloni largi. Cu o țigară în mână, se deplasă cu pași repezi spre micul bar. Fără s-o întrebe ce preferă, turnă o vodcă pentru ea și un whisky sec pentru el.

– Crezi că ar trebui să bei? îndrăzni Toni, ridicând automat mâna pentru a lua băutura pe care n-o ceruse. Ai o vânătaie serioasă pe frunte.

– Mă simt foarte bine, răspunse el nervos, așezându-se într-un alt fotoliu de lângă ferestre. Câteva momente, păru fermecat de valurile înpumate ale mării, apoi, oftând, începu să vorbească, cu greutate. Nu m-am întors pe vas, să trec prin circul ăla cu balul mscat, numai pentru a te sensibiliza pe tine și a nu pierde contractul. Adevărul este că n-aveam deloc nevoie de tine pentru această afacere. Jacob Ansell este un tip religios, dar în același timp este și un om de afaceri – unul încăpățânat.

– Dar tu... ai spus că voia să mă cunoască.

– Voia... pur și simplu, din politețe. El și soția lui au fost foarte amabili cu mine, când am fost în Los Angeles, și m-au rugat să te aduc, să-ți fac cunoștință cu ei, când ne întoarcem în State. Afacerea era deja încheiată, când am plecat. Deci, înțelegi, nu asta a fost motivul pentru care m-am întors. Dar nu mă aștept să crezi asta, atâta timp cât n-ai avut niciodată încredere în mine, în timpul mariajului nostru.

– Te... te cred, șopti Toni. Cum putea să nu-l creadă, când stătea acolo, spunând toate lucrurile astea, ca și când nu mai aveau nicio importanță pentru el?

Ca și când ea nu mai era importantă pentru el!

El îi ignoră cuvintele, ca și când ea n-ar fi vorbit.

– Și dacă tot suntem la capitolul încredere, ar trebui să aflu întreaga poveste. Am așteptat cu nerăbdare să mă întorc, să-ți dau o veste care să te facă fericită, și poate... Se opri, dând pe gât restul de whisky din pahar.

– Eu și cu Jacob, spuse el de la bar, în timp ce-și umplea paharul, după două ședințe, prelungite până noaptea, am făcut o înțelegere, să luăm Aztec Queen și să facem o propunere de preț. El ignoră din nou icnetul Toniei. De fapt, de asta ai văzut-o pe Gloria ieșind din apartamentul meu, azi-dimineață. Cât am lipsit eu, toată corespondența a venit pe numele ei, așa că telegrama de confirmare a lui Jacob era la ea.

– Oh, Jay! Toni era uluită, incapabilă să gândească, sau să articuleze cuvintele.

– Asta este, Antonia! Jay se îndreptă spre ea, iar ochii lui lipsiți de viață o înfiorară.

– Jay, te rog... nu fi așa, îl imploră ea. Îmi pare rău... Te-am judecat greșit, știu, dar...

– Niciun dar! Se aplecă spre ea și, prinzând-o de coate, o trase cu forța din fotoliu, degetele lui înfigându-se în pielea ei catifelată. Un bărbat așteaptă anumite lucruri de la soția lui, exact așa cum și ea așteaptă anumite lucruri de la el. Chiar în capul listei mele se află încrederea pe care trebuie s-o aibă în el, și pe o scară de la unu la zece, tu te aflu la zero! O scutură ușor, apoi îi dădu drumul să cadă înapoi în fotoliu.

Toni se înfurie brusc.

– Dar așteptările mele? Am și eu dreptul să mă aștept ca soțul meu să-mi acorde puțin din timpul lui! Orice altceva a fost mai important în viața ta, decât mine! Nu-mi trebuie foarte multă imaginație să realizez că nici nu ți-a fost dor de mine, după ce te-am părăsit!

– Mi-a fost dor de tine, dar am vrut să mai aștept să te mai maturizezi puțin, chiar dacă, fugind la mami și la tati, nu însemna că vei deveni o altă femeie, decât răsfățata care erai. El își trecu mâna prin păr, în timp ce ochii ei se umplură de lacrimi. Îmi pare rău pentru părinții tăi. Știu ce mult au însemnat pentru tine. Dar realitatea este că te-au crescut în așa fel, încât ai devenit o tânără îngustă la minte, care nu era pregătită să devină soția mea, sau a oricui altcuiva!

– N-am primit prea multe observații în dormitor! îi aruncă ea, ridicându-se în picioare și înfruntându-l cu privirea.

– Mariajul nu se bazează numai pe sex, după cum îmi spuneai adesea. Jay făcu un gest de concediere cu mâna, întorcându-se spre fereastră.

Așa, nu ajungem nicăieri. Am greșit când m-am gândit că o putem lua de la început. Mai degrabă, vom fi încă unul dintre cuplurile care divorțează.

– Asta îmi convine de minune! îi aruncă Toni, răsucindu-se pe călcăie și ieșind din cameră.

Carole era mult mai frumoasă decât o văzuse Toni vreodată, așa cum stătea în fața altarului improvizat din holul principal, cu figura hotărâtă a lui Mike lângă ea. Rochia albastră, simplă, accentua albastrul ochilor ei.

Când capelanul începu să vorbească, Toni își plimbă privirea prin holul plin de flori.

Fotoliile aranjate erau pline, primele două rânduri fiind rezervate membrilor echipajului.

Marian, îmbujorată la față, stătea alături de figura serioasă a lui Rick.

El purta cea mai bună uniformă, iar Marian își pusese o rochie multicoloră, dintr-un voal transparent.

Trasformarea Marianeii era totală, și Toni simți o ușoară invidie când ochii acesteia îi întâlneau pe ai lui Rick, într-un zâmbet care nu mai avea nevoie de cuvinte.

– Carole, îl iei pe acest bărbat...

Ridicându-și privirea spre rândurile pline, Toniei i se puse un nod în gât când întâlneau ochii lui Jay. Se afla în primul rând, în dreapta căpitanului, la fel de frumos ca întotdeauna, în costumul închis la culoare și cămașa albă.

Deliberat, el întoarse capul și Toni se simți din nou cuprinsă de aceeași nefericire pe care o trăise în ultimii doi ani.

– ... poți sărută mireasa.

Mike o sărută pe Carole, într-un fel care-i produse Toniei un gol în suflet, și privirea ei, automat, o căută din nou pe a lui Jay. Dar fotoliul lui era gol.

Când plecase?

Mintea îi era doar pe jumătate la urările de bine ale echipajului și pasagerilor, care se îngămădiră în hol, în jurul cuplului proaspăt căsătorit, și mai târziu, în sufragerie, unde fusese instalat bufetul pentru somptuoasa ceremonie.

Toni, neinteresată de mâncare, își lăasă privirea să rătăcească pe figurile familiare din jurul mesei.

Gloria se afla acolo, cu jovialul Cyrus, Marian cu Rick, și când texanul însoțit de comesenii lui gălăgioși se apropiară, se refugie într-un colț al sufrageriei, de unde putea, nestingherită, să-l caute pe Jay cu privirea.

Timpul se scurse cu greu, și când dopurile sticlelor de șampanie începură să pocnească, fu evident că Jay nu era acolo. Toni îl putea recunoaște din orice mulțime, într-o clipă.

Gura îi îngheță, într-un zâmbet protocolar, când Mike și Carole se așezară în spatele unei mese separate, pentru ceremonia de tăiere a tortului.

– Mai dă-i o porție, Rico, îi spuse Carole asistentului ei, zâmbind, când întâlni privirea nedumerită a Toniei.

Se pare că Jay nu este aici, dar aș vrea să gust din tortul nostru de nuntă.

– Oh. Nu... nu-i prea place tortul cu fructe, răspuse Toni, fără vlagă.

– O să-i placă, dacă i-l duci, îi sugeră Carole, în șoaptă. Pur și simplu îmi displace ideea că este singur, când eu sunt atât de fericită.

Ochii Toniei se umplură de lacrimi.

– Sper să fii întotdeauna la fel de fericită ca acum, spuse ea, și un zâmbet strâmb se ivi în colțul gurii lui Carole.

– Nu voi fi, dar cel puțin, voi avea toate astea, de care să-mi amintesc. Luă porția în plus pregătită de Rick, și i-o înmână Toniei. Du-i asta, n-are ce să strice.

Carole, ți-am spus...

– Știu, știu, totul s-a terminat între voi. Dar, te rog, nu mă refuza în ziua nunții mele.

Toni scoase un oftat, apoi zâmbi.

– Bine. Mulțumesc.

Capitolul 10

Cu cele două farfurii într-o mână, Toni bătu la ușa apartamentului lui Jay. Nu se auzi niciun zgomot, și Toni se întoarse să plece, ușurată că Jay se afla probabil într-unul din baruri. Oricum nu știa ce i-ar fi spus. Ea nu renunțase la mândria ei, într-atât încât să-i cadă în genunchi, cerșind o altă șansă, pentru a face ca lucrurile să meargă între ei.

Se auzi o ușă închizându-se, în interiorul apartamentului și, trăgând adânc aer în piept, bătu din nou. De data asta, auzi un "Intră!", țâfnos.

Închizând ușa în urma ei, îl zări pe Jay pe marginea patului. El întinse mâna să-și ia haina de la costum, pe care evident o dezbrăcase mai devreme, rămânând cu ea în aer, când realizează cine era musafirul lui.

Expresia feței nu i se putea vedea, din cauza luminii difuze din dormitor, dar trupul îi era încordat, evident.

– Ți-am... adus niște tort de la nuntă, îi spuse ea, întinzând mâna în care ținea farfuriile.

Ironia, care nu i se putea citi pe față, fu evidentă în glasul lui.

– De unde grija asta bruscă, de soție? Sau nu trebuie să întreb? Trânti la loc haina pe pat și porni spre salon, spunând, peste umăr:

– Nu-i așa că femeile devin întotdeauna nostalgice la nunta altor femei?

– Cred că da, îndrăzni Toni, intrând în dormitor și lăsând farfuriile pe masa de toaletă, înainte de a-l urma în salon. Dar nu de asta am venit.

Jay luă o țigară dintr-un pachet de pe măsuța de cafea și o aprinse.

– Deci, de ce ai venit?

– Pentru că...

Toni se opri, mușcându-și buza. Orice ar fi spus în momentul acela, ar fi sunat banal. Jay, vreau să mai încercăm o dată... s-o luăm de la început.

Odată ce începuse, părea că nu-și mai putea opri cuvintele ce-i veneau mereu pe buze.

– Eram prea tânără, prea lipsită de experiență, prea... egoistă, să realizez atunci că... nu trebuia să încerc să te schimb în ceea ce tu n-ai putea fi vreodată. Doream să fii ca tatăl meu, pentru care nimic nu era mai important decât familia și casa. Dar în același timp doream să fii bărbatul de care mă îndrăgostisem, bărbatul care construisese un imperiu prin propriile sale eforturi. Am... vrut prea mult de la tine.

Spusese tot ce avusese de spus, dar Jay tot nu făcuse vreun pas spre ea, nu schițase niciun gest că ar fi înțeles. Nici măcar nu se uitase la ea, de când începuse să vorbească. Acum o făcu, însă cu precauție.

– Ce te face să crezi că va fi altfel de data asta?

Inima Toniei începu să bată mai repede. Cel puțin, lua în considerare propunerea ei.

– Nu pot să garantez, șopti ea. Nici nu pot să spun că nu voi mai fi geloasă pe Gloria. Știu doar că te... iubesc... că te doresc...–

Vocea lui o întrerupse brusc.

– Vino aici! Vino aici, repetă el, cu mai multă blândete. Ca și când ar aspiți-o, el deschise brațele și ea, fără a aștepta o a doua invitație, cu un strigăt găuit, se aruncă în brațele lui.

– Iartă-mă, Jay, suspină ea, deschizându-i nasturii de la cămașă, dar vreau să mă revanșez față de tine. Am fost atât de proastă.

– Și eu trebuie să mă revanșez față de tine, iubito. Și eu am cerut prea mult de la tine. Ridicându-i bărbia, o forță cu blândete să se uite în ochii lui. Unde crezi că aveam de gând să plec, când ai venit? întrebă, cu voce răgușită.

Toni scutură din cap.

– Nu știu. Unde?

– Veneam să te caut, să-ți spun cam aceleași lucruri, pe care mi le-ai spus tu.

– Oh, Jay, murmură Toni, lăsându-și capul pe pieptul lui.

– Mai sunt câteva lucruri pe care am omis să ți le spun ieri.

– Mi-ai spus că vrei să cumperi Aztec Queen, și că ai semnat contractul ăla. Mai poate fi și altceva?

– Da, mărturisi el. Am pus o condiție, când am semnat înțelegerea cu Jacob.

– Condiție? întrebă ea.

– Nu știu dacă este una bună, acum, dar se pare că va fi, la timpul potrivit.

– Jay, pentru Dumnezeu, spune-mi, înainte să mor de curiozitate!

– Ei bine, am insistat ca soția mea să fie singura care va răspunde de vas.

– Eu? exclamă Toni, făcând ochii mari. Dar, cum voi putea face asta, când noi locuim în Chicago?

– N-am spus că o să navighezi cu ea, am spus că vei răspunde de ea, vei lucra cu proiectanții la planul de interior, apoi vei alege culorile, și așa mai departe.

– Totuși, e drum lung de la Chicago.

– Știi că Chicago e departe, răspunse el răbdător, dar tu nu vei fi. Nu ți-am spus că-mi deschid o filială la Los Angeles.

Toni sări în picioare, aproape dându-l jos de pe marginea canapelei.

– Ce faci?

– Am spus că...

– Te-am auzit, îl întrerupse ea. Asta nu înseamnă că... vom locui pe coasta Pacificului?

– Am crezut că o să-ți placă ideea. Sunt câteva proprietăți foarte frumoase acolo, unde locuiește Jacob și familia lui. Cu vedere la mare, aer curat, camere multe pentru copii. Și câini. Întotdeauna mi-am dorit să am câini.

– Nu-mi vine să cred. Minteia Toniei lucra cu repeziciune, luând în calcul toate implicațiile acestei mutări. Și, salariatții? O să-i... transferi pe toți de la Chicago?

– Pe unii, dar majoritatea va rămâne acolo. M-am gândit că putem păstra apartamentul de acolo, pentru când vom merge în vizită. El râse pe înfundate. Dacă îți faci probleme pentru Gloria, nu este cazul. Cred că și-a îndreptat toată atenția către Cyrus.

– Serios? Toni căzu pe gânduri, o clipă. Îmi place Cyrus. N-aș dori să-l văd suferind.

– Poate să-și poarte singur de grijă, o asigură Jay, schițând un zâmbet, și Gloria.

– Te iubesc, Jay Stanford.

– Și eu te iubesc, Antonia.

Mult mai târziu, Toni se trezi și murmură, cu o voce răgușită.

– Câți... câini?

– Unul pentru fiecare copil, spuse el, ștergându-i Toniei zâmbetul de pe buze cu un sărut.

Sfârșit